

Liahona

**Hvordan blir
Skriftene
oversatt? s. 20**

**Bli kjent med vår
nye apostel, eldste
Ronald A. Rasband, s. 12**

**Eldre ektepar:
Kalt til å tjene, s. 26**

**Når mannen strever
med pornografi, har
også hustruen behov
for helbredelse, s. 34**

**Lær å spille en salme
på 10 minutter, s. 54**

“Så sier Herren: Jeg sammenligner deg, O Israels hus, med et dyrket oliventre som en mann tok og pleiet og ga næring i sin olivenhage... Og velsignet er dere, og fordi dere har arbeidet flittig med meg i min olivenhage, har holdt mine bud og har brakt den naturlige frukten til meg igjen, så min olivenhage ikke lenger er bedervet – og den dårlige er kastet ut – se, dere skal glede dere med meg over frukten i min olivenhage.”

Jakobs bok 5:3, 75

Oliven, som dyrkes i stor utstrekning i landene rundt Middelhavet, har en lang historie i Skriftene, fra duen som kom med et olivenblad til Noah, til Frelseren som underviste på Oljeberget, til Jakobs allegori om oliventrærne.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Profeti og personlig åpenbaring**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Døtre av vår evige Fader**

HOVEDARTIKLER

- 12 Eldste Ronald A. Rasband: Begavet leder, selvoppofrende far**
Av eldste M. Russell Ballard
En kjærlig ektemann og far, eldste Rasband utviklet lederegenskaper gjennom år med veiledning fra fremragende forretningsforbindelser og prestedømsledere.
- 18 Er han biskop?**
Av Patrick J. Cronin III
Jeg forsto hvorfor hun ikke kunne tro at jeg nå var biskop. For 30 år siden var jeg en helt annen person.

- 20 Oversettelse av hellig skrift: Til vårt hjertes språk**
Av R. Val Johnson
Å lese Skriftene på vårt eget språk er som å komme hjem i åndelig forstand.
- 26 Seniormisjonær – en anledning til å yte tjeneste**
Av President Russell M. Nelson
Vær så snill og be om denne muligheten til å skape fantastiske misjonæranledninger sammen.
- 28 Seniormisjonærer: Tiltrengt, velsignet og elsket**
Av Richard M. Romney
Ektepar opplever at en misjon er mer fleksibel, rimeligere og morsommere enn de hadde trodd.
- 34 Når pornografi rammer, har både mann og hustru behov for helbredelse**
Navn ønskes ikke oppgitt
En biskop forteller hvordan han hjelper ikke bare ektemenn som strever med pornografi, men også deres hustruer, som har like stort behov for Frelserens helbredelse.

38 Vektene i tårnet

Du kan berike din forståelse av profeter ved å lære hvordan de er som vektene i tårnene.

AVDELINGER

- 8 Refleksjoner og speilbilder: Gir instruksjonene mening?**
Av Ruth Silver
- 9 Tjeneste i Kirken: Takk for din tjeneste**
Navn ønskes ikke oppgitt
- 10 Evangeliets klassikere: Prestedømmet: Et sikkert anker**
Av eldste L. Tom Perry
- 40 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Søk åndelige gaver**
Av president George Q. Cannon

OMSLAGET

Første omslagsside og nest siste omslagsside:
Fotografier: Les Nilsson. Annen omslagsside:
Foto © RayTango/Thinkstock.

44 Gjenkjenn Satans etterligninger

Av Dennis C. Gaunt

Ved å se etter forskjellen på Satans løgner og Kristi læresetninger, istedenfor likhetene, vil vi kunne gjenkjenne Satans etterligninger.

48 Unge voksne profiler: Målbare velsignelser på Madagaskar

Av Mindy Anne Selu

Til tross for at han bor i et land med mange lidelser, føler Solofo Ravelojaona at livet er fullt av velsignelser.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: For å følge denne ledetråden, må du følge profeten.

50 Åndelig stabilitet: Vi må bygge et skip som ikke kan synke

Av eldste Dale G. Renlund

Akkurat slik et skip må bygges omhyggelig for å være stabilt, kan vi alle oppnå stabilitet i livet ved hjelp av disse fire prinsippene.

54 Lær å spille en salme på 10 minutter!

Av Daniel Carter

Hvis du aldri har spilt piano før, men alltid har ønsket å lære det, kan dette hjelpe deg å komme i gang.

57 Fast bestemt på å slutte

Av Gretchen Blackburn

Jeg ville ha gjort hva som helst for å kunne slutte å spille piano, så da mor og far sa at jeg kunne slutte når jeg hadde lært meg 50 salmer, satte jeg i gang.

58 Sjokk, sorg og Guds plan

Av Paola Çajupi

Når jeg ser tilbake på den mest rystende opplevelsen i mitt liv, vet jeg nå at vår himmelske Fader var med meg hele tiden.

60 Selv om du er sjenert

Av Elder José A. Teixeira

Stol på Herren, og han vil velsigne deg i din innsats for å dele evangeliet med andre.

62 Vår spalte

63 Plakat: Ser den god ut?

64 Spørsmål & svar

Jeg blir gjort narr av på skolen fordi jeg er medlem av Kirken. Jeg vet at jeg må stå frem for det jeg tror på, men det er så vanskelig! Hvordan kan jeg bli modig nok?

66 Svar fra en apostel: Hva gjør apostler?

Av eldste David A. Bednar

67 Fred i mitt hjerte

Av Carol F. McConkie

Da jeg så profeten og hørte ham tale, følte jeg fred.

68 Ethans vitnesbyrd

Av Larry Hiller

Det virket som om alle unntatt Ethan hadde et vitnesbyrd.

70 Pesos til vår himmelske Fader

Av Angela Peña Dahle

Da pengene var oppbrukt, tenkte Ana: "Hva skal vi spise i morgen?"

72 Følg profeter og apostler

Av Jenna Koford

Hvordan kan du følge profeten denne måneden?

74 Helter i Mormons bok: Alma omvendte seg

75 Jeg kan lese Mormons bok

76 Historier fra Mormons bok: Alma døper mange

79 En side å fargelegge: Sabbaten er en spesiell dag

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: James B. Martino,
Carol F. McConkie

Rådgivere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett,
Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden,
Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Administrerende direktør: David T. Warner

Daglig leder: Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Megan VerHoef

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris,
Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley,
C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavstett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of
MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundetservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:
liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommerisielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke
kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er
tillatt. Spørsmål om opphavstett rettes til Intellectual Property Office,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For Readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 80 No. 4. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN
1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone
or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er ett eksempel.

“Selv om du er sjenert,” side 60: Dere kan bruke familiens hjemmeaften til å dele evangeliet med andre! Drøft som familie hvilken frykt som gjør det vanskelig for dere å dele evangeliet med andre. Dere kan be som familie om at Herren må hjelpe dere å føle dere trygge på å dele evangeliet med andre, og deretter be om hvem dere kan invitere til familiens hjemmeaften. Vurder å be hvert familiemedlem om å bære vitnesbyrd i løpet av leksjonen. Dere kan velge å undervise om gjenopprettelsen eller frelsesplanen. Vurder å skrive om erfaringer og følelser i dagbøkene deres.

MER PÅ INTERNETT

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org. Gå inn på [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgjengelig på engelsk, portugisisk og spansk) for å finne inspirerende budskap, ideer til familiens hjemmeaften og materiell som du kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Aktivisering, 18
Besøkende lærerinner, 9
Bud, 8, 72
Bønn, 41, 64
Den hellige ånd, 44, 50
Disippelens vei, 12, 26
Dåp, 75, 76
Etterligninger, 44, 63
Forsoning, 34
Fred, 50, 67
Guddommelige engelskaper, 7
Jesu Kristus, 20, 34, 43, 58

Johannes åpenbaring, 4, 10, 20, 41, 42, 50, 70, 72
Kall, 18
Kjærlighet, 40
Lydighet, 8, 34, 62, 72
Misjonærarbeid, 26, 28, 60
Mormons bok, 43, 44
Mot, 48, 64
Musikk, 54, 57
Omvendelse, 43, 58, 75, 76
Omvendelse, 18, 74
Pornografi, 34

Profeter og apostler, 10, 12, 66, 67, 72
Sabbatsdagen, 79
Skriftene, 20
Sorg, 58
Talenter, 40, 54
Tiende, 62, 70
Tilgivelse, 34
Tjeneste, 9, 26, 28, 41
Tro, 34, 48, 58, 60
Undervisning, 75
Vitnesbyrd, 64, 68
Ærlighet, 62
Åndelige gaver, 80

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det
første presidentskap

Profeti

OG

PERSONLIG ÅPENBARING

Jesu Kristi sanne kirke har blitt gjenopprettet, og finnes på jorden i dag. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har alltid blitt ledet av levende profeter og apostler, som mottar konstant veiledning fra himmelen.

Dette guddommelige mønster fantes også i oldtiden. Vi lærer i Bibelen: “For Herren Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbaret sine skjulte råd for sine tjenere profetene” (Amos 3:7).

Gud har igjen talt i vår tid gjennom profeten Joseph Smith. Gjennom profeten Joseph har han åpenbart Jesu Kristi evangelium i dets fylde. Han har gjengitt sitt hellige prestedømme med dets nøkler og alle rettigheter, all myndighet og alle funksjoner forbundet med prestedømmets hellige kraft.

I vår tid er levende profeter og apostler bemyndiget til å tale, undervise og lede med myndighet fra Gud Faderen og vår Herre Jesus Kristus. Frelseren sa til profeten: “Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg unnskylder meg ikke, og selv om himlene og jorden forgår, skal mitt ord ikke forgå, men alt skal bli oppfylt, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&p 1:38).

På generalkonferansen to ganger i året blir vi velsignet med anledningen til å høre Herrens ord til oss fra hans

tjenere. Det er et uvurderlig privilegium. Men verdien av denne muligheten avhenger av hvorvidt vi mottar ordene under innflytelse av den samme Ånd som de ble gitt til disse tjenerne ved (se L&p 50:19-22). Akkurat slik de mottar veiledning fra himmelen, må også vi det. Og det krever at vi gjør den samme åndelige innsatsen.

“Du må forberede deg”

For mange år siden ba et av medlemmene av De tolv apostlers quorum meg om å lese en konferansetale han forberedte til generalkonferansen. Jeg var ny som medlem av quorumet. Jeg anså det som en ære at han stolte på at jeg kunne hjelpe ham å finne ordene som Herren ville at han skulle si. Han sa med et smil: “Å, dette er 22. utkastet av talen.”

Jeg husket et råd en kjærlig og vennlig president Harold B. Lee (1899-1973) tidligere hadde gitt meg med stort ettertrykk: “Hal, hvis du ønsker å få åpenbaring, må du forberede deg.”

Jeg leste, grunnet og ba angående dette 22. utkastet. Jeg studerte så godt jeg kunne under Den hellige ånds innflytelse. Da dette quorumsmedlemmet holdt talen sin, hadde jeg forberedt meg. Jeg er ikke sikker på om jeg hjalp, men jeg vet at jeg ble forandret da jeg hørte talen. Det kom

budskap til meg langt utover ordene jeg hadde lest, og som han uttalte. Ordene hadde større betydning enn de jeg hadde lest i utkastet. Og budskapet syntes å være rettet til meg, tilpasset mine behov.

Guds tjenere faster og ber om å motta budskapet Han ønsker at de skal gi dem som trenger åpenbaring og inspirasjon. Det jeg lærte av denne opplevelsen, og mange andre som den, er at for å oppnå de store fordelene som er tilgjengelig ved å

høre levende profeter og apostler, må vi selv betale prisen for å motta åpenbaring.

Herren elsker enhver som hører hans budskap, og han kjenner den enkeltes hjerte og omstendigheter. Han vet hvilken irttesettelse, hvilken oppmuntring og hvilken sannhet i evangeliet som best vil hjelpe hver enkelt å velge sin egen vei underveis til evig liv.

Vi som lytter til og ser budskapene fra generalkonferansen, tenker noen

ganger etterpå: "Hva husker jeg best?" Herren håper at vi alle vil svare: "Jeg vil aldri glemme øyeblikkene da jeg følte Ånden fortelle meg hva jeg kunne gjøre for å behage min himmelske Fader og Frelseren."

Denne personlige åpenbaringen kan vi motta når vi hører profetene og apostlene, og når vi anstrenger oss i tro for å motta den, akkurat slik president Lee sa vi kunne. Jeg vet at dette er sant ved erfaring og ved Åndens vitnesbyrd. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Vurder å lese høyt president Eyrings historie om å studere utkastet til det andre quorumsmedlemets konferansetale. Du kan spørre: "Hva er prisen for å motta åpenbaring?" Etter samtalen, kan du

be dem du besøker, om å tenke nøye gjennom og gjennomføre en plan for å motta de kommende generalkonferansebudskapene "under innflytelse av den samme Ånd som de ble gitt [Guds tjenere]".

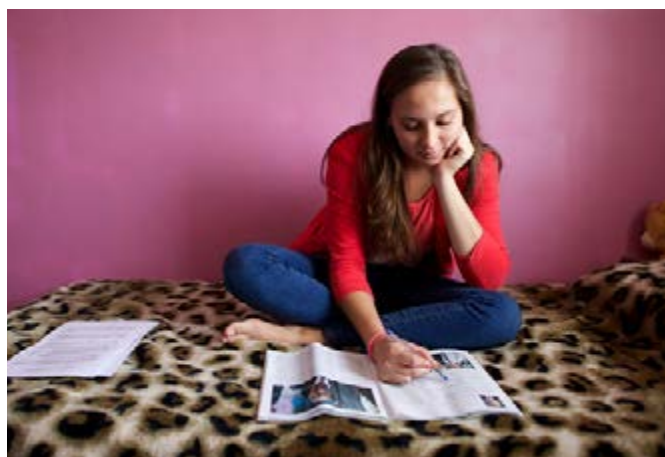
Vår himmelske Fader talte til meg gjennom en konferansetale

Av Anne Laleska Alves de Souza

Jeg var usikker på hva jeg skulle studere ved universitetet. De fleste snakket negativt om kurset jeg ønsket å ta, så jeg ba til Herren for å se om han var enig i min beslutning.

Svaret kom dagen etter mens jeg leste en generalkonferansetale i *Liahona*. Jeg følte at vår himmelske Fader fortalte meg at han ikke kunne velge for meg – dette var en beslutning jeg måtte ta alene. Jeg visste at uansett hva jeg valgte, ville jeg måtte arbeide hardt for å lykkes.

Jeg vet at bønnen min ble besvart. Den hellige ånds

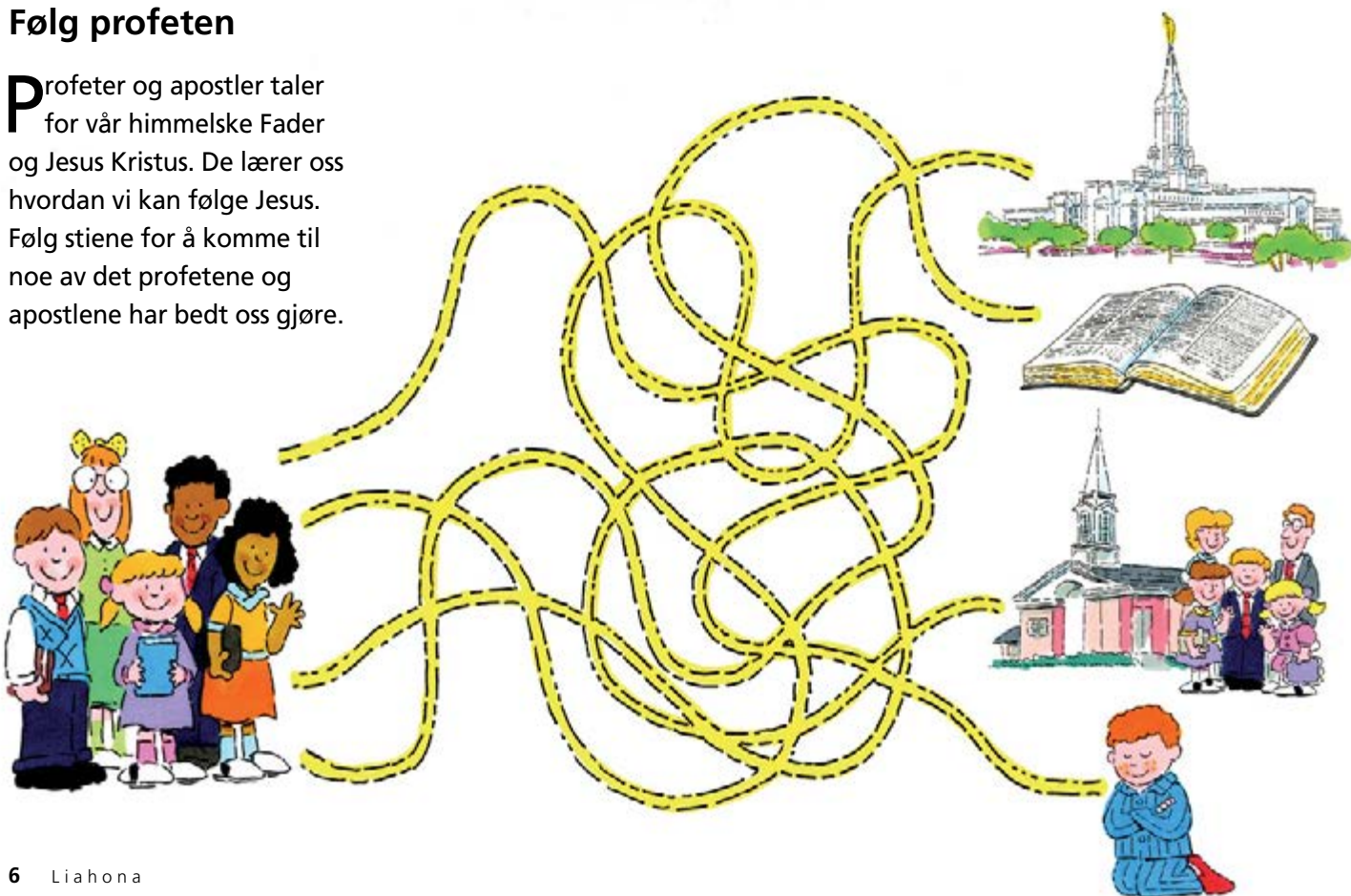
FOTOILLUSTRASJON: ILLUSTRASJONSFOTO

bekreftelse hjalp meg å ta en avgjørelse. Jeg har lært å gjøre mitt beste og vite at vår himmelske Fader vil hjelpe meg.

Artikkelforfatteren bor i Sergipe i Brasil.

Følg profeten

Profeter og apostler taler for vår himmelske Fader og Jesus Kristus. De lærer oss hvordan vi kan følge Jesus. Følg stiene for å komme til noe av det profetene og apostlene har bedt oss gjøre.

ILLUSTRASJON: VAL CHADWICK BAGLEY

Studer ydmykt dette stoffet, og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan kan det å forstå "Familien – En erklæring til verden" styrke din tro på Gud og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Døtre av vår evige Fader

Skriftene lærer oss at vi er "Guds ætt" (Apostlenes gjerninger 17:29). Gud omtalte Emma Smith, profeten Joseph Smiths hustru, som "min datter" (L&p 25:1). Erklæringen om familien lærer oss at vi alle er "en elsket ånd... datter av himmelske foreldre".¹

"I den [fjørjordiske] tilværelse lærte vi om vår evige identitet som kvinne," sa Carole M. Stephens, førsteadviger i Hjelpeforeningens øverste presidentskap.

Vår reise til jorden forandret ikke disse sannhetene."²

"Din Fader i himmelen kjenner ditt navn og din situasjon," sa eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum. "Han hører dine bønner. Han kjenner dine håp og drømmer, også din frykt og dine frustrasjoner."³

"Vi tilhører alle, og vi trengs i Guds familie," sa søster Stephens. "Jordiske familier ser alle forskjellige

ut. Og mens vi gjør vårt beste for å skape sterke tradisjonelle familier, er ikke medlemskap i Guds familie betinget av noen form for status – ekteskapelig status, foreldrestatus, økonomisk status, sosial status eller den slags status vi legger ut på sosiale medier."⁴

Ytterligere skriftsteder

Jeremia 1:5; Romerne 8:16;
Lære og pakter 76:23-24

NOTER

1. "Familien – En erklæring til verden," *Liahona*, nov. 2010, 129.
2. Carole M. Stephens, "Familien er fra Gud," *Liahona*, mai 2015, 11.
3. Jeffrey R. Holland, "Til unge kvinner," *Liahona*, nov. 2005, 28.
4. Carole M. Stephens, "Familien er fra Gud", 11.
5. Se Gospel Topics, "First Vision Accounts," topics.lds.org.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

I sin beretning om det første syn⁵ bekrefter profeten Joseph Smith mange sannheter, herunder at vår himmelske Fader kjenner oss ved navn.

Den unge Joseph strevde med å finne ut hvilken kirke han skulle slutte seg til, og fant veiledning i Jakobs brev 1:5. Joseph konkluderte med at han måtte spørre Gud.

En vårmorgen i 1820 gikk han ut i skogen for å be, men ble straks grepet av en mørk makt. Han skrev følgende om dette:

"I dette skremmende øyeblikk så jeg en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg.

Den var knapt kommet til syne før jeg oppdaget at jeg var befridd fra den fiende som hadde holdt meg bundet. Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*" (Joseph Smith – Historie 1:16–17).

Overvei dette

Hvordan påvirkes dine avgjørelser av din kunnskap om at du er en datter av Gud?

GIR INSTRUKSJONENE MENING?

Av Ruth Silver

En sykkelturn overbeviste meg om behovet for stadig å sjekke Herrens veikart for livet.

For mange år siden dro jeg på sykkelturn i Frankrike sammen med min søster, min svigerinne og hennes datter. Hver morgen fikk vi tre sider med detaljerte instruksjoner som, hvis vi fulgte dem nøyaktig, ville lede oss til dagens mål. Når vi tråkket oss gjennom vingårder, kunne instruksjonene være å "sykle 50 meter nordover og deretter ta til venstre og sykle 100 meter". Instruksjonene nevnte ofte skilt og gatenavn.

En morgen syklet vi langs en vakker vei, men innså snart at instruksjonene ikke lenger passet med virkeligheten. Vi var raskt i ferd med å sykle oss vill, så vi bestemte oss for å vende tilbake til der vi sist visste hvor vi var, og se om vi kunne finne ut av hvor vi skulle.

Da vi kom dit, fant vi ganske riktig et lite veiskilt som var nevnt i instruksjonene, men som vi ikke hadde lagt merke til. Snart var vi på vei igjen, og sammenlignet fremgangen med

instruksjonene, som igjen virket fullstendig logiske.

Opplevelsen var en metafor som besvarte et forvirrende spørsmål jeg hadde hatt: Når noen har fått et vitnesbyrd om evangeliet, hvordan kan han eller hun noensinne falle fra? Det ble klart for meg at når vi svinger feil (synder) eller unnlater å følge Guds bud, vil ikke lenger instruksjonene (Guds ord) gi noen mening. For å si det slik, stemmer ikke lenger kartet med terrenget vi befinner oss i. Hvis vi ikke har kommet altfor langt bort, vil vi kanskje innse at feilen er vår og at vi må snu (omvende oss), eller på nytt bestemme oss for å leve slik som Gud har befalt for å komme tilbake dit vi visste at vi fulgte rett vei.

Når instruksjonene ikke lenger stemmer med terrenget, begynner vi altfor ofte å tvile på instruksjonene. Istedenfor å snu, skylder vi på instruksjonene, for så å unngå dem helt. Til slutt, når vi har mistet målet av syne

og kommet helt på avveie, går vi på veier som en stund kan virke svært tiltrekkende, men ikke vil få oss dit vi trenger å komme.

Vi har anledning til å studere Skriftene hver dag. Og hvert halvår får vi gleden av en generalkonferanse i Kirken. Er ikke dette passende punkter å sjekke veikartet på, og sørge for at vi er der vi trenger å være? En gang, mens jeg lyttet til konferansen, følte jeg at på tross av hvor ufullkomne vi er, kan vi vite at vi er på rett vei hvis disse instruksjonene virker helt logiske for oss.

Akkurat slik det å følge riktige veibeskrivelser vil få oss til bestemmellessteder i dette liv, gjør det å studere Skriftene og følge råd fra levende profeter oss i stand til å sjekke kursen og justere den om det trengs, slik at vi til syvende og sist kan komme frem til vårt himmelske hjem. ■

Artikkelforfatteren som bodde i Colorado, USA, gikk bort ifjor.

TAKK FOR DIN TJENESTE

Navn ønskes ikke oppgitt

Du representerer de kvinnene som, siden Nauvoo-tiden, har hjulpet hverandre ved kjærlige og inspirerte besøk som besøkende lærerinner.

Jeg vet ikke hva du heter, hvor gammel du er, eller noe annet om deg. Alt jeg vet er at du er Joanns besøkende lærerinne, og jeg verdsetter din pliktoppfyllende tjeneste av hele mitt hjerte.

Jeg vet at det å besøke en mindre aktiv søster som Joann (navnet er endret), min svigerdatter, ikke er lett, spesielt når hun trolig ikke er særlig imøtekommende. Jeg tviler på at hun ønsket at du skulle komme i begynnelsen. Men Joann har fortalt meg at du har vært en sann venn for henne, og stukket innom for å se hvordan hun hadde det, og godtatt henne slik hun er.

I de 19 årene siden Joann giftet seg med sønnen min, er dette første gang hun noensinne har nevnt at hun har en besøkende lærerinne. Hun fortalte meg nylig hvor regelmessig du besøker henne, og hvor omtenk-som og vennlig du alltid er. Hun sier du har hjulpet henne mange ganger når hun har vært syk, og har tilbudt deg å kjøre barnebarnet mitt til Unge kvinner.

De siste 10 årene har hun, min sønn og familien deres bodd hundrevis av kilometer fra oss. Jeg har bedt om at andre måtte elske og ha omsorg for dem slik som jeg gjør, og jeg har holdt tårevåte bønner til vår himmelske Fader om at andre måtte hjelpe dem slik jeg ville ha gjort om de bodde i nærheten. Ut fra det Joann sier, er du svaret på mine bønner.

Selv om Joann og sønnen min ikke adlyder Vidsomsordet og ikke går i kirken, er de likevel gode mennesker, og de elsker barna sine. Av en eller annen grunn så du ikke annerledes på Joann selv om hun røykte. Du

definerte henne ikke ved hvorvidt hun gikk i kirken. Du ble kjent med henne og fikk vite at hun er en kjærlig mor som ønsker at hennes datter skal gå i kirken og få et vitnesbyrd. Og da Joann ble operert, kom du med middag istedenfor å lure på om hun selv hadde påført seg noen av helseproblemene sine.

Jeg er så takknemlig for at du er et eksempel for barnebarnet mitt. Hun kan se opp til deg som en som bryr seg om alle, og anstrenger seg for å vise kjærlig omtanke. Hun fortalte meg at en dag du ikke hadde bil, gikk du nesten to kilometer til huset

hennes sammen med de små barna dine for å levere småkaker.

“Jeg tenkte bare på deg og din mor, og ønsket å gjøre noe hyggelig for dere,” fortalte du henne.

Jeg skulle ønske jeg kunne fortelle deg hvor høyt jeg verdsetter din hengivenhet til ditt kall som besøkende lærerinne. Du representerer de kvinnene som, siden Nauvoo-tiden, har hjulpet hverandre ved kjærlige og inspirerte besøk som besøkende lærerinner. Du har vist denne tjenesten og kjærligheten ved måten du kjærlig har besøkt min mindre aktive svigerdatter.

Takk. ■

Av eldste
L. Tom Perry
(1922–2015)

i De tolv apostlers
quorum

PRESTEDØMMET: ET SIKKERT ANKER

Denne artikkelen ble forberedt av eldste L. Tom Perry 28. mai, 2015, to dager før han gikk bort, og skulle deles med unge prestedømsbærere.

Den største styrken i mitt liv har vært Guds prestedømme. Jeg tror også det vil være et sikkert anker for dere unge menn. Men for at det skal virke i livet deres, må dere forstå og bruke det.

Tidlige erfaringer med prestedømmet

Jeg vokste opp i et behagelig miljø i Logan i Utah. Som barn behøvde jeg ikke å bekymre meg for mat, husly eller utdanning. Men kanskje nettopp fordi livet var enkelt, trengte jeg noe å holde fast i som ville forankre meg.

For meg var dette ankeret Guds prestedømme. Jeg var i en uvanlig situasjon i oppveksten. Min far ble kalt som biskop da jeg var et år gammel, og han var min biskop i 19 år. Hans faderlige og åndelige veiledning var til veldig stor hjelp for meg.

Jeg tror det var mest derfor jeg gledet meg til å motta Det aronske prestedømme på 12-årsdagen. Jeg husker den spesielle dagen da jeg kjente min fars hender på hodet mens

han ordinerte meg. Deretter utviklet jeg meg gjennom embedene i Det aronske prestedømme og mottok kall jeg satte stor pris på.

Det var svært spesielt for meg å dele ut nadverden. Man kunne se at folk forpliktet seg til å adlyde Herren og holde hans bud når de tok del i symbolene på hans legeme og blod.

Forståelsen av prestedømmet ble stadig større

Med tiden fullførte jeg videregående skole, og så, etter et år på universitetet, ble jeg kalt på misjon. Jeg nøt hvert eneste minutt av den, og jeg var svært glad i mine ledsagere. Særlig én var til styrke for meg. Jeg lærte mye av ham mens vi utførte våre ansvarsoppgaver.

Fordi landet var i krig, vervet jeg meg i Marineinfanteriet da jeg kom hjem fra misjon. Da krigen var over, vendte jeg tilbake til universitetet, giftet meg og stiftet familie. En rekke yrkesvalg førte meg til mange steder over hele USA, der jeg lærte mye mens jeg virket i mange kall i prestedømmet. Jeg havnet til slutt i Boston i Massachusetts, hvor jeg var stavspresident. Det var derfra jeg ble kalt til De

tolvs assistent, og så, etter 17 måneder, til De tolv apostlers quorum.

Lærdommer jeg har fått som apostel

Hva har jeg lært som medlem av De tolv apostlers quorum?

Jeg har lært at prestedømmet er en veileder, et anker og en beskyttelse.

Prestedømmet har alltid eksistert. Før Adam kom til jorden, hadde han prestedømmet. Etter hvert som Adams etterkommere ble adspredt med prestedømmet, ble det nødvendig å organisere hvordan prestedømmet ble forrettet. Herren gjorde det ved å kalle Abraham til å presidere over sin

familie av prestedømsbærere. Denne organisasjonen fortsatte under Isak og Jakob, hvis navn senere ble forandret til Israel.

Århundrer senere befant Israels barn seg i fangenskap. Herren sendte Moses for å befri dem, men da han gjorde det, viste det seg at de som folk ikke var beredt til å motta Det melkisedekske prestedømme. Derfor hadde de bare Det aronske prestedømme frem til Frelserens tid.

Jeg synes det Frelseren gjorde da han innledet sin tjenestegjerning, er veldig interessant. Han organiserte Det melkisedekske prestedømme. Han kalte tolv apostler og lærte dem prestedømmets lover og orden. Han kalte Peter til seniorapostel, og opprettet

en myndighetslinje i sin kirke. Både da og nå er det Jesus Kristus som velger sin ledende apostel til å presidere over Kirken, og det er Frelseren som gir ham instruksjoner i hans prestedømsplikter.

Prestedømmet har dermed en direkte linje fra vår Herre og Frelser gjennom seniorapostelen til de andre apostlene og videre til de andre prestedømsbærerne i Kirken. Myndighetsnøkler er gitt til apostlene, og så lenge disse nøklene finnes på jorden, vil vi bli ledet av Herren selv. Denne guddommelige veiledningen beskytter oss og forsikrer oss om at Kirken ikke vil vike fra sannheten. Den vil være konsekvent fordi den ikke blir ledet av noen jordisk person. Den ledes av Herren.

Lær om prestedømmet

Det beste råd jeg har til dere unge menn, er å studere læren om prestedømmet, prøve å forstå hvilken kraft dere har når dere bruker prestedømmet, og lære hvordan det kan være til velsignelse for dere og andre.

Jeg lover at hvis dere vil lære om prestedømmet og oppfylle deres prestedømsplikter, vil prestedømmet være et sikkert anker som vil beskytte dere åndelig og gi dere stor glede. Vær et ekte prestedømsquorum. Strekk dere ut til vennene deres, og bring dem inn i quorumet. Skap et brorskap i quorumet som vil være en permanent grunnvoll for deres liv. ■

Eldste Ronald A. Rasband

BEGAVET LEDER,
SELVOPPOFRENDE
FAR

Av eldste M. Russell Ballard

i De tolv apostlers quorum

Ron Rasband tvilte aldri på at han skulle reise på heltidsmisjon. Det eneste spørsmålet 19-åringen hadde da han åpnet misjonskallet, var *hvor* han skulle tjene.

“Far dro på misjon til Tyskland. Min eldre bror dro på misjon til Tyskland. Min fremtidige svoger dro på misjon til Tyskland,” forteller han. “Jeg trodde jeg skulle til Tyskland.”

Men Herren hadde andre planer. Ron hadde isteden blitt kalt til Øststatene misjon, med hovedkvarter i New York City. Skuffet tok han kallet med inn på rommet sitt, knelte ved sengen, holdt en bønn, slo vilkårlig opp i Skriftene og begynte å lese:

“Se, og gi akt, jeg har mange mennesker på dette sted i områdene rundt omkring, og en vid dør skal bli åpnet i traktene rundt omkring i denne *østlige del av landet*.”

Derfor har jeg, Herren, latt dere komme til dette sted, for dette var nødvendig for meg for å frelse sjeler” (L&p 100:3–4; uthevelse tilføyd).

Umiddelbart bekreftet Den hellige ånd for Ron at hans kall til Øststatene misjon ikke hadde vært en feil.

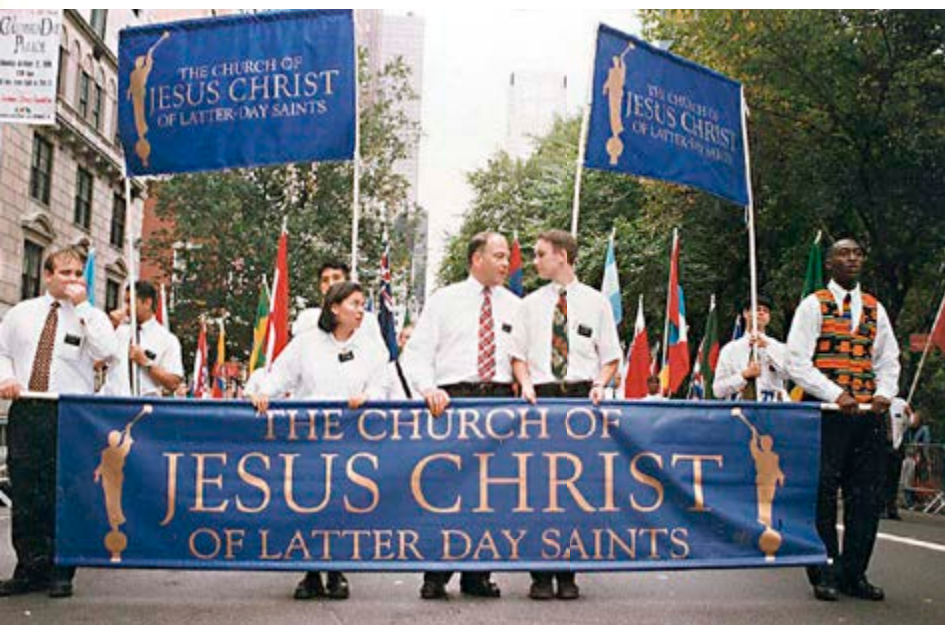
“Jeg gikk fra å være skuffet til å få min første av mange bekreftelser gjennom Skriftene

på at dette var der Herren ønsket å ha meg,” forteller han. “Det var en avgjørende åndelig opplevelse for meg.”

Hans misjon til Øststatene var det første av en rekke kall i Kirken som skulle bringe ham til steder han aldri hadde forventet å komme. Og for hvert kall – som lærer, biskop, høyrådsmedlem, misjonspresident, medlem av De sytti, De syttis seniorpresident, og vår Herre Jesu Kristi apostel – har eldste Ronald A. Rasband godtatt Herrens vilje og fortsatt å stole på hans Ånd mens han har utført tjeneste for Guds barn.

Over t.h.: Eldste Ronald A. Rasband som misjonspresident i New York City i 1998. Lengst t.h.: Eldste Rasband sammen med sin søster, Nancy Schindler, mor og brødre, Russell og Neil. T.h.: Sammen med sine foreldre som syv år gammel gutt.

“Det var ikke få ganger at min [Primær]-lærer gikk til mor, Primærs president i staven, og sa: ‘Den Ronnie Rasband er en krevende liten gutt,’” sier han. “Men de ga meg aldri opp. De viste meg stor kjærlighet og inviterte meg alltid inn i klassen igjen.”²

Kirken sto sentralt i Rons barndom –

menighetens møter, menighetsfester, menighetsmiddager og menighetens idrettslag. Når han ikke var opptatt i Cottonwood første menighets møtehus, utførte han strøjobber, deltok på speideraktiviteter og var sammen med venner. Hjemme dreide familiens tid seg om Skriftene, leker og oppgaver.

“Far lærte meg hva arbeid er ved sitt eksempel,” sier han. “Mor lærte meg om arbeid ved å få meg til å gjøre det.”

Rons far kjørte en brødbil, og sto opp klokken fire hver morgen, og kom hjem sent hver kveld. Hans mor var hjemme og tok seg av barna, og spedde på familiens inntekt ved å lage og selge porselensdupper.

Rons medfødte evne til å lede, delegere og få ting gjort – som han skulle få god nytte av i sitt yrke og sine kirkelige ansvarsoppgaver – kom også til nytte da han var yngre.

“Ron fikk i oppdrag å slå plenen,” forteller søsteren hans. Men i likhet med Mark Twains Tom Sawyer, hadde

Født av gode foreldre

I sin første tale som en Jesu Kristi apostel uttrykte eldste Rasband inderlig takknemlighet for sine forfedre. “Jeg ble født av gode foreldre i evangeliet,” sa han, “og de ble født av gode foreldre i seks generasjoner før det.”¹

Hans mor, Verda Anderson Rasband, var en kjærlig leder som hjalp unge Ron å bli glad i Skriftene. Hans far, Rulon Hawkins Rasband, var en trofast prestedømsbærer som viste fordelene ved hardt arbeid.

Ronald A. (Anderson) Rasband ble født i Salt Lake City 6. februar 1951, som det eneste barnet av foreldrenes ekteskap. Begge var gift og skilt før, og Ron vokste opp sammen med to eldre brødre og en eldre søster.

“Han var en kombinasjon av foreldrene våre, så alle elsket ham,” sier hans søster, Nancy Schindler. “Ron lot aldri mor og far å stå sammen med hverandre eller sitte sammen, uten at han var mellom dem.”

Ron var vanligvis en snill gutt, men han innrømmer at han hadde en rampete side.

Ron en egen evne til å overtale venner til å hjelpe.

“Jeg kikket ut, og der så jeg bestevennen hans slå plenen for ham,” sier Nancy. “Uken etter var det en annen venn som gjorde det. Han bare satt på verandaen og lo og spøkte med dem mens de gjorde arbeidet for ham.”

Rons foreldre strevde økonomisk, men familien hadde evangeliet. “Vi hadde aldri mye penger,” forteller Ron, “men det har aldri påvirket min lykke.”

Betrodde venner og ledere

I oppveksten ble Ron velsignet med gode venner og betrodde prestedømsledere, heriblant hans barndoms stavsprezident gjennom 14 år – James E. Faust (1920-2007), som senere virket i De tolv apostlers quorum og Det første presidentskap. Rons familie hadde et nært forhold til president Faust og familien hans. “Han omtalte meg alltid som en av Cottonwood-guttene hans, for han var med på å oppdra meg,” sier han.

Ron hadde ikke tid til å drive idrett på videregående, for han hadde alltid en jobb, men han tok seg tid til å dyrke lojale varige vennskap.

“Jeg har alltid beundret Ron for den han er, men han var ikke fullkommen,” sier barndomsvennen Kraig McCleary. Med et smil

tilføyer han: “Jeg har fortalt ham at hvis han kommer til himmelen, vil jeg også komme dit, fordi vi gjorde de samme tingene i oppveksten.”

Ron dro på misjon i begynnelsen av 1970, mens Kraig vurderte å utsette misjonærtjenesten til etter jakta den høsten. Det var da Ron ringte ham fra sin misjon.

“Jeg vet ikke hvordan han fikk tillatelse til å ringe, men han irettesatte meg for at jeg ikke var mer ivrig etter å dra på misjon,” sier bror McCleary. “Selvfølgelig utsatte jeg den ikke.”

Ron kaller misjonen en “fantastisk” opplevelse. “Herren velsignet meg med mange mirakuløse, trofremmende erfaringer,” sier han. “Misjonen ble enormt viktig for mitt åndelige liv.”

Ron tilbragte en del av sin misjon på Bermuda-øyene. Misjonsprezidenten, Harold Nephi Wilkinson, sendte bare de beste misjonærene dit, fordi han bare kunne besøke dem en gang iblant.

“Vi var helt på egen hånd, men presidenten trengte ikke å bekymre seg for oss,” forteller Ron. “Vi fikk jobben gjort.”

Siden begynnelsen av sitt ekteskap har eldste og søster Rasband satt Herren først. De giftet seg 4. september 1973 (under), og ble til slutt velsignet med fire døtre og en sønn (over). Motsatt side: Jon Huntsman sen., eldste Rasbands tidligere forretningspartner og veileder, kaller eldste Rasband en “begavet leder med intens lojalitet”.

“Drømmejenter” fra Delta Phi

Etter å ha fullført sin misjon i 1972, fikk Ron seg jobb, begynte ved University of Utah den høsten, og ble medlem av Delta Phi Kappa, et brorskap for hjemvendte misjonærer. På brorskapets sosiale aktiviteter kunne han ikke unngå å legge merke til en tiltrekkende ung kvinne som het Melanie Twitchell. Melanie var en av Delta Phis utpekte “drømmejenter”, som hjalp til med brorskapets tjenesteaktiviteter.

I likhet med Ron kom Melanie fra en aktiv siste-dagers-hellig familie. Hennes far, en yrkesoffiser, og hennes mor lot aldri familiens hyppige flyttinger bli en unnskyldning for å la være å gå i kirken.

Melanie ble imponert over Rons vennlighet, høflighet og kunnskap om evangeliet. “Jeg sa til meg selv: ‘Han er så fantastisk at det ikke spiller noen rolle om jeg aldri får gå på stevnemøter med ham. Jeg vil bare bli hans beste venn.’”

Etter hvert som forholdet utviklet seg, bekreftet Ånden hennes inntrykk av Ron og hans plikttroskap mot Herren. Snart blomstret vennskapet deres til det Melanie kaller en “romanse fra en eventyrbok”.

Eldste Rasband sier at hun passet perfekt for ham. “Melanie var fullt på høyde med meg med hensyn til hengivenhet til evangeliet og alt vi hadde felles. Vi ble bestevenner, og det var da jeg fridde til henne.”

De ble viet i Salt Lake tempel 4. september 1973. Siden da, sier han, har hans “uselviske evige ledsager... bidratt til å forme meg som pottemakerens leire til en bedre Jesu Kristi disippel. Kjærlighet og støtte fra henne og våre 5 barn, deres ektefeller og våre 24 barnebarn, styrker meg.”³

“La oss dra”

Mens han var eldstenes quorumpresident i sin menighet for gifte studenter, ble Ron kjent med Jon Huntsman senior, menighetens høyrådsveileder. Jon ble straks imponert over måten Ron ledet quorumet på.

“Han hadde fantastiske leder- og organisatorferdigheter,” forteller eldste Huntsman, som var områdesytti fra

1996 til 2011. “Jeg syntes det var uvanlig at en ung mann som fortsatt var student, kunne drive et quorum på den måten.”

I flere måneder så han Ron gjøre forslag om til handling idet han utførte prestedømsplikter. Da en ledende markedsføringsstilling ble ledig i Jons selskap – som skulle bli Huntsman Chemical Corporation – konkluderte han med at Ron hadde ferdighetene han ønsket, og tilbød ham jobben. Stillingen begynte i Ohio uken etter.

“Jeg sa til Melanie: ‘Jeg har ikke tenkt å avbryte utdannelsen og flytte,’ forteller Ron. “Jeg har arbeidet hele mitt liv for å få en utdanning, og nå er jeg endelig i nærheten av målet.”

Melanie minnet Ron om at det å finne en god jobb var grunnen til at han studerte.

“Hva er du redd for?” spurte hun. “Jeg vet hvordan man pakker og flytter. Jeg har gjort det hele livet. Du skal få ringe moren din hver kveld. La oss dra.”

Jons tillit til Ron viste seg å være berettiget. Under Jons veiledning steg Ron raskt i gradene i den voksende bedriften, og ble dens administrerende direktør i 1986. Han reiste mye for bedriften – både nasjonalt og internasjonalt. Til tross for sitt travle program, prøvde Ron å være hjemme i helgene. Og når han reiste, tok han av og til med seg familiemedlemmer.

“Når han var hjemme, fikk han virkelig barna til å føle seg spesielle og elsket,” sier Melanie. Han deltok på deres aktiviteter og sportsarrangementer så ofte som mulig. Jenessa MacPherson, en av parets fire døtre, sier farens kirkelige plikter på søndagene ofte hindret ham i å sitte sammen med familien på Kirkens møter.

“Vi kranget om hvem som skulle få sitte sammen med ham i kirken, fordi det var uvanlig å ha ham der,” sier hun. “Jeg husker at jeg la hånden min i hans og tenkte: ‘Om jeg bare kan lære å bli som ham, vil jeg være på rett spor og bli mer lik Frelseren.’ Han var alltid min helt.”

Parets sønn, Christian, har gode minner fra tiden han og hans far tilbragte på tomannshånd. Venner kom og gikk på grunn av familiens hyppige flyttinger, sier han, “men far var alltid min beste venn” – selv om jeg ikke alltid kunne ha ham bare for meg selv.

Enten han spilte basketball med Christian, spilte et brettspill sammen med døtrene eller fisket sammen med familie og venner, elsket Ron å vinne.

“I oppveksten hendte det aldri at han *lot* noen vinne,” sier Christian. “Vi måtte gjøre oss fortjent til det, men det gjorde oss bedre. Og tradisjonen fortsetter med hans kjære barnebarn.”

I årenes løp kunne ikke Rons familie unngå å legge merke til hvordan tjeneste i Kirkens lederskap forsterket hans evne til å vise kjærlighet og medfølelse, til å uttrykke følelser fra Ånden og til å inspirere andre til å gjøre sitt beste. Etter at Ron og Melanies barnebarn Paxton ble født, satte familien stor lit til Rons åndelig styrke og støtte.

Paxton, som ble født med en sjelden genfeil, led av utallige helseproblemer som satte familien på prøve både fysisk, følelsesmessig og åndelig. Eldste Rasband har kalt reisen som fulgte Paxtons fødsel, “en smeltedigel for å lære å motta spesielle lærdommer knyttet til evigheten.”⁴

I løpet av Paxtons tre korte år på jorden – da spørsmålene var mange og svarene få – sto eldste Rasband som en åndelig pilar, og hjalp familien å hente styrke fra Jesu Kristi forsoning.

Ved bekjentgjørelsen av hans nye kall, var det flere familiemedlemmer og venner som ikke ble overrasket. “De av oss som kjenner ham best,” sier Christian, “rakte hånden høyest da han ble oppholdt som apostel.”

“Jeg vil gå og gjøre”

I 1996, da han var 45 år gammel, var Ron midt i en fremgangsrik karriere da han ble kalt som misjonspresident i New York New York nord misjon. Som apostlene i fordums tid, forlot han “straks sine garn” (Matteus 4:20).

“Det tok bare et mikrosekund å ta imot kallet,” sier eldste Rasband. Han sa til Herren: “Hvis du vil at jeg skal tjene, skal jeg tjene.”

Øverst t.v.: Eldste og søster Rasband sammen med medlemmer av Kirken i New Delhi, India, i november 2015. Over: Eldste og søster Rasband mens han var misjonspresident i New York City fra 1996 til 99; sammen med sitt barnebarn Paxton, som hjalp familien å motta “spesielle lærdommer knyttet til evigheten”; og ved hjørnestensseremonien for Sacramento California tempel.

Ron tok med seg en viktig lærdom han hadde fått i sitt yrke: "Folk er viktigere enn alt annet."⁵ Med denne kunnskapen og sine finslipte lederegenskaper, var han klar til å ta fatt på heltidstjeneste i Herrens rike.

Ron og Melanie oppdaget at misjonærarbeid i New York City var både krevende og stimulerende. Ron var snar til å delegere ansvaret til misjonærene – noe som bidro til å vekke deres lojalitet og undervise, oppbygge og oppmuntre dem.

I 2000, bare åtte måneder etter at Ron og Melanie hadde fullført sin misjon, ble Ron kalt til De sytti, hvor hans forbedelse, erfaring og mange talenter har vært til velsignelse for Kirken. Som medlem av De sytti var han rådgiver i presidentskapet for området Europa sentralt, som førte tilsyn med arbeidet i 39 land. Selv om han sluttet på universitetet for mer enn 40 år siden, tar han fortsatt studiene sine på alvor, og har alltid invitert til vedvarende veiledning fra sine eldre brødre, som da han førte tilsyn med områdene Nord-Amerika vest, nordvest og tre områder i Utah, var leder for Tempelavdelingen og virket i De syttis presidentskap, der han samarbeidet tett med De tolv.

Eldste Rasband sa nylig: "Det er en stor ære og et privilegium for meg å være den minste blant De tolv, og lære av dem på alle måter og ved enhver anledning."⁶

"Det de visste, vet jeg nå"

To malerier pryder veggene på eldste Rasbands kontor. Det ene er av mormonmisjonærer som underviser en familie i Danmark på 1850-tallet. Det andre er av den tidlige misjonæren Dan Jones, som forkynner fra toppen av en brønn i Storbritannia. Maleriene (over t.h.) minner eldste Rasband om sine egne forfedre.

"Disse tidlige pionerene ga alt for Jesu Kristi evangelium, og etterlater seg en stor arv som deres etterkommere kan følge," har han vitnet og sagt.⁷ Det som drev eldste Rasbands forfedre videre midt i motgang og forfølgelse, er det som i størst grad gjør ham kvalifisert til sitt nye kall – kunnskap og et sikkert vitnesbyrd om Herren og hans verk.

"Jeg har så mye å lære i mitt nye kall," har han sagt. "Jeg føler stor ydmykhet med hensyn til dette. Men det er ett aspekt ved kallet som jeg virkelig føler at jeg kan. Jeg kan bære vitnesbyrd 'om Kristi navn i hele verden' (L&P 107:23). Han lever!"⁸

Som oldebarn av pionerer, legger han til: "Det de følte, føler jeg nå. Det de visste, vet jeg nå."⁹

Og det de håpet på for sine etterkommere, er nedfelt i eldste Ronald A. Rasbands liv, læresetninger og tjeneste, som følger deres eksempel og hedrer deres arv når han nå går ut som et av Herrens spesielle vitner. ■

NOTER

1. Ronald A. Rasband, "Jeg står helt forundret," *Liahona*, nov. 2015, 89.
2. Ronald A. Rasband, "Friend to Friend: Golden Nuggets," *Friend*, okt. 2002, 8.
3. Ronald A. Rasband, "Jeg står helt forundret," 89.
4. Ronald A. Rasband, "Spesielle lærdommer," *Liahona*, mai 2012, 80.
5. Ronald A. Rasband, pressekonferanse, 3. oktober 2015.
6. Ronald A. Rasband, vitnesbyrd under en andakt i Prestedøms- og familieavdelingen, 1. des 2015.
7. Ronald A. Rasband, "Jeg står helt forundret," 89.
8. Ronald A. Rasband, vitnesbyrd.
9. Ronald A. Rasband, tale på pionerdagen, Tabernaklet, Salt Lake City, 24. juli 2007.

Fordi jeg hadde vært mindre aktiv for mange år siden, var det et medlem som kjente meg den gangen, som ikke kunne tro at jeg kunne bli kalt som biskop.

Av Patrick J. Cronin III

Under et møte i prestedømmets utøvende komité rapporterte våre heltidsmisjonærer om et møte med et medlem hvis opptegnelser ikke fantes i menigheten. Jeg kjente umiddelbart igjen navnet, og sa at hun og jeg hadde vært i samme menighet for mange år siden.

En av misjonærene sa: "Ja, biskop, hun nevnte det, og virket ganske overrasket over at du var biskop."

Jeg spurte: "Hva sa hun?"

De sa at hun virket veldig overrasket og sa: "Er *han* biskop?"

Jeg måtte le, og forklare at denne søsteren kjente meg som en helt annen person for 30 år siden.

Da jeg senere overveiet denne hendelsen, tenkte jeg på hvor mye livet mitt hadde forandret seg på de over 30 årene som min familie og jeg har vært medlem. Jeg har kjent mange medlemmer av menigheten i 20 år, og vært grenspresident og biskop, men ingen av disse medlemmene kjente meg for 30 år siden. Selv om jeg noen ganger fortalte om hendelser fra min fortid for å undervise om omvendelse og Jesu Kristi forsoning, hadde de fleste i menigheten ingen anelse om hvilken fantastisk reise mitt liv i Kirken har vært.

Min familie og jeg fikk Kirken presentert i mai 1979, og jeg visste straks at dette var der vi hørte hjemme. Vi ble

døpt i juni, og i begynnelsen var vi alle er aktive, men det varte ikke lenge før jeg sluttet å gå, og vendte tilbake til gamle vaner. Jeg tvilte egentlig aldri på evangeliets og gjenoprettelsens sannhet, men jeg trodde ikke jeg hadde det som skulle til for å være et godt medlem av Kirken.

På grunn av mitt vedvarende alkoholmisbruk, søkte min hustru, som aldri hadde vaklet i sin tro, om skilsmisse i 1982. Den gangen bodde familien i Oklahoma, men jeg hadde flyttet tilbake til Illinois, hvor jeg hadde vokst opp. Jeg hadde nådd punktet hvor jeg var nær ved å miste det eneste som virkelig betydde noe for meg – familien.

Jeg begynte å be på mine knær morgen og kveld til en Gud som jeg ikke lenger var sikker på at fantes, og om han gjorde det, regnet jeg med at han for lengst hadde glemt meg. I tre måneder ba jeg likevel trofast. Tidlig en morgen mens jeg ba dypt og inderlig, kom en følelse av stor lettelse over meg, og jeg visste at Gud lever, at han kjenner meg og at han elsker meg. Jeg visste også at jeg aldri igjen ville røre en dråpe alkohol.

Samme kveld fikk jeg telefon fra min hustru, som informerte meg om at hun hadde tenkt å sende meg skilsmissepapirene slik at jeg kunne undertegne dem. Under denne samtalen sa hun plutselig: "Det er noe helt annerledes ved deg. Jeg tror ikke du noensinne kommer til å drikke igjen,

Er han

BISKOP?

og jeg skal rive i stykker disse papirene.” Vi ble gjenforenet, og to år senere fødte hun vår tredje sønn.

Man skulle tro at jeg ville ha vendt tilbake til full aktivitet i Kirken, men jeg er en gjenstridig mann. Jeg kom tilbake en stund, og ble kalt som lærer i eldstenes quorum. Jeg begynte imidlertid snart å føle meg uskikket til å undervise, og ble igjen inaktiv.

I 1991 flyttet vi til en liten gren. Noen måneder før vår yngste sønn fylte åtte år, spurte min hustru, som var Primærs president, hvem han ville at skulle utføre dåpen. Naturligvis ønsket han at hans far skulle utføre ordinansen. Min hustru fortalte ham at det sannsynligvis ikke kom til å skje. Han godtok ikke dette svaret, og tok fatt på oppgaven med å aktivisere sin far. Han var ganske hvileløs, og det tok ikke lang tid før jeg var speiderleder, og senere døpte og bekreftet jeg min sønn.

De åtte månedene etter min aktivisering var begivenhetsrike. Vi ble beseglet

som familie i Chicago Illinois tempel, og jeg ble igjen kalt som lærer i eldstenes quorum, men denne gangen ga jeg ikke opp. Jeg ble så kalt som rådgiver i grenspresidentskapet, og fem måneder senere ble jeg kalt som grenspresident. En måned eller så etter at jeg ble kalt, tenkte jeg: “Er jeg grenspresident?”

I årenes løp har jeg fortalt mange medlemmer som har strevd, at hvis jeg kan utvikle meg i evangeliet, kan hvem som helst gjøre det. Det gjelder bare å virkelig forstå den kraft som Frelseren og hans forsoning har, og å gjøre det som trengs for å komme til ham.

Jeg vil være evig takknemlig til min hustru og mine barn og alle de trofaste hjemmelærerne, quorumslederne, biskopene og andre trofaste medlemmer som satte et strålende eksempel for meg. Det har vært et privilegium å tjene Herren og de hellige disse siste 20 årene. Jeg har blitt velsignet mer enn jeg kunne ha forestilt meg. ■

Artikkelforfatteren bor i Illinois, USA.

OVERSETTELSE AV HELLIG SKRIFT:

TIL til vårt hjertes språk

Denne opplevelsen er kjent for dem som har deltatt i oversettelse av Skriftene fra engelsk til andre språk. Det skjer om og om igjen:

En ung armener med et eksemplar av Mormons bok som nylig ble oversatt til hans språk, går bort til et medlem av teamet som hjalp til med oversettelsen: “Takk,” sier han. “Jeg har lest Mormons bok på engelsk. Jeg har lest Mormons bok på russisk. Jeg har lest den på ukrainsk. Men før jeg fikk lest den på armensk, forsto jeg den ikke godt nok. Da jeg leste den på armensk, ga den til slutt mening. Det var som å komme hjem.”

Jeg kom hjem

Hvis Jesu Kristi evangelium er vårt åndelige hjem, er det bare rett og rimelig at det føles godt og kjent. Hjemme hviler vi. Vi inntar næring. Vi snakker med dem vi er glad i, på det språk som ble undervist oss på mors fang. Dette er vårt hjertes språk, og siden det er hjertet evangeliet må nå inn til, er det helt avgjørende å lese Skriftene på vårt hjertes språk.

Lære og pakter sier det samme. Der åpenbarer Herren at ved hjelp av presedømsnøkler som innehas av Det første presidentskap, skal “Herrens arm... åpenbares med kraft for å overbevise nasjonene... om det evangelium som er til deres frelse.

**UTALLIGE OPPLEVELSER VISER HERRENS HÅND
I ARBEIDET MED Å OVERSETTE SKRIFTENE.**

Av R. Val Johnson
Kirkens tidsskrifter

*Skriftene gjør
sterkere inntrykk
når man leser dem
på vårt morsmål –
vårt hjertes språk.*

Hele Mormons bok er utgitt på 89 språk, og utdrag har blitt oversatt til ytterligere 21 språk.

For det skal skje på den dag at enhver skal høre evangeliets fylde i sitt eget tungemål og på sitt eget språk av dem som er gitt denne kraft ved Trøsterens betjening, utgytt over dem for å åpenbare Jesus Kristus” (L&p 90:10-11).

Jim Jewell, som var en del av oversettelsesteamet ved Kirkens hovedkvarter, forteller hvor personlige Skriftene kan bli når de blir oversatt til hjertets språk:

“Da vi oversette Mormons bok til sesotho, språket som snakkes i det afrikanske landet Lesotho, måtte vi finne noen som kunne hjelpe oss å evaluere arbeidet som oversettelsesteamet gjorde. Prosjektansvarlig, Larry Foley, fant et medlem av Kirken fra Lesotho som var avgangsstudent ved Utah State University. I Lesotho foregår all utdanning på engelsk, så denne kvinnen og hennes barn hadde studert på engelsk siden første klasse, men hjemme snakket de fremdeles sesotho.

“Hun takket ja til å arbeide med oversettelsen. Hennes evaluering av kapitlene som vi sendte til henne, var virkelig nyttig. Vi sendte rutinemessig konkrete spørsmål angående ordforråd og språkstruktur som hun ga nyttige kommentarer til. Vi la imidlertid merke til at hun hadde markert med gult mange vers som ikke hadde noe med spørsmålene våre å gjøre. Da vi spurte henne om de markerte versene, sa hun: ‘Å, det er versene som gjorde

sterkt inntrykk på meg, og som jeg aldri fullt ut hadde forstått på engelsk. Jeg merket dem slik at jeg kan dele dem med barna mine.’”

En modell for oversettelse av Skriftene

Oversettelse av Bibelen har en lang og fascinerende historie, som begynner med oversettelse av deler av Det gamle testamente fra hebraisk til gresk.

Senere ble Bibelen oversatt fra gresk til latin og fra latin, hebraisk og gresk, til et mylder av andre språk.¹ Derfor oversetter ikke Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige Bibelen til forskjellige språk, men bruker versjoner som allerede er godtatt som autoritative av kristne som snakker disse språkene.²

Mesteparten av oversettelsesarbeidet med Skriftene som kirken gjør, gjelder derfor Mormons bok (den

---

“FOR DET SKAL SKJE... AT ENHVER SKAL HØRE EVANGELIETS FYLDE I SITT EGET TUNGEMÅL OG PÅ SITT EGET SPRÅK AV DEM SOM ER GITT DENNE KRAFT” (L&P 90:11).

PROSESSEN FOR Å OVERSETTE SKRIFTENE

1 Godkjennelse til å oversette

- Områdepresidentskapet anmoder om oversettelse av Skriftene når antall medlemmer av Kirken som snakker språket, vokser og Kirkens grunnleggende undervisningsmaterieell har blitt oversatt til språket.
- Anmodningen behandles av en rekke komiteer ved Kirkens hovedkvarter, herunder medlemmer av De tolv apostlers quorum og Det første presidentskap.

Faser av oversettelsen

Innledende fase:

- En eksisterende bibeloversettelse velges for bruk i Kirken.
- Grunnleggende materieell blir oversatt først: *Evangeliets grunnprinsipper* (omfatter grunnleggende læresetninger, Kirkens navn, nadverdsbønnene, dåpsbønnen og trosartiklene), heftet *Profeten Joseph Smiths vitnesbyrd* og en Internett-side på LDS.org.
- Taler fra generalkonferansen kan også bli tolket på språket.

Første fase:

- Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle (cirka 10 års arbeid).
- Grunnleggende tekster som "Familien – En erklæring til verden", "Den levende Kristus: Apostlernes vitnesbyrd", utvalgte salmer og *Forkynn mitt evangelium*.

første som blir oversatt), Lære og pakter og Den kostelige perle. Språket disse bøkene blir oversatt fra, er engelsk, det språk profeten Joseph Smith åpenbarte dem på, hans hjertes språk. Prosessen som brukes til å oversette Skriftene til ikke-engelske språk, burde være kjent for dem som studerer Kirkens historie. Det er omtrent samme prosess som profeten brukte til å oversette Mormons bok til engelsk.

Joseph Smith var en ydmyk, stort sett uskolert bondegutt. Han hadde imidlertid de egenskaper og muligheter som Herren trengte til arbeidet som måtte gjøres. Joseph og hans familie ble forberedt og gjort i stand til å gjøre dette arbeidet.³

Joseph fikk også hjelp – både guddommelige og jordisk – til å oversette nephittenes opptegetninger. Engelen Moroni besøkte Joseph årlig i fire år før han lot ham hente opptegetningen. Vi vet ikke alt Moroni underviste profeten om, men hans besøk forberedte ham tilsynelatende både åndelig og mentalt til oppgaven som lå foran ham.⁴

Herren hadde også på forhånd forberedt "uttydere" som et middel til å oversette et glemt språk. Disse, som er beskrevet som to gjennomsiktede steiner i en metallinnfatning, sammen med et lignende redskap kalt en seersten, hjalp profeten å oversette nephittenes opptegetninger til engelsk. Profeten forklarte ikke prosessen i

detalj. Han vitnet ganske enkelt om at han oversatte Mormons bok "ved Guds gave og kraft".⁵

I tillegg til den guddommelige assistansen han mottok, fikk Joseph jordisk hjelp i form av skrivere som utarbeidet den skriftlige kopien som andre til slutt satte satsen til, trykket, betalte for og distribuerte til verden.

Ikke ulikt forberedelsene og hjelpen Joseph mottok i sitt oversettelsesarbeid, blir de som får oppgaven med å oversette Skriftene i dag, forberedt av Herren og gitt hjelp i sitt arbeid – både guddommelig og jordisk.

Et inspirert arbeid

Hele den omhyggelige oversettelsesprosessen gjennomføres av en åndelig energi som kanskje best kan beskrives som "åpenbaring ved rådslagning". De to eller tre personene som blir utvalgt som oversettere, samarbeider også med andre. De har veiledere ved Kirkens hovedkvarter, lokale gjennomlesere, oppslagsverker,⁶ oversettelsesveiledninger, dataprogrammer og kirkelig støtte som strekker seg helt til Det første presidentskap. (Se den tilhørende oversikten.) Når Det første presidentskap gir endelig godkjennelse av en oversettelse, blir arbeidet så tilpasset til bokform, trykket og distribuert. Etter å ha blitt klargjort i digitalt format, blir det også lagt ut på LDS.org og i Gospel Library – appen.

Denne felles innsatsen er både intens og inspirert. Den innebærer trofast oppmerksomhet til kvaliteten på innholdet og kvaliteten på det fysiske formatet som det leveres i. Oversettelser gjennomgås på mange plan, spesielt på kirkelig plan for å søke Herrens godkjennelse. Først når denne godkjennelsen er gitt, fortsetter arbeidet med en oversettelse. Selv om prosessen ikke foregår ved åpenbaring på nøyaktig samme måte som profeten Joseph Smith oversatte Mormons bok, blir den tydelig veiledet av Herren – ved hans gaver og hans kraft.

Dette betyr ikke at en oversettelse er fullkommen med en gang den er fullført. Med tiden og etter ytterligere vurderinger av dem som studerer Skriftene, kommer ofte forslag til forbedringer i grammatikk og ordvalg, eller det oppdages typografiske feil eller stavfeil. Det gjøres sjeldent endringer i forklaring av læren. De gangene dette forekommer, skjer det under veiledning av Det første presidentskap.

Herren står bak

Herren støtter også dette oversettelsesarbeidet på andre måter. Det rapporteres jevnlig av oversettelsesteamet ved Kirkens hovedkvarter at når det oppstår et behov, sørger Herren for at det blir dekket.

Som ett av mange eksempler, var det behov for en oversetter til oversettelse og innspilling av kirkemateriell

på mam (en videreutvikling av maya-enes språk som snakkes i Guatemala). Blant de første misjonærene som ble kalt til Guatemala, var det en eldste hvis bestefar snakket mam. Misjonæren hadde vokst opp i en by, og snakket bare spansk. Men hver kveld kom bestefaren til ham i drømmer og underviste ham i mam. Denne unge eldsten ble den primære oversetteren av mam i Kirken.

Oversettelsesarbeidet gjøres ofte med store personlige ofre. Avhengig av økonomiske omstendigheter, bidrar noen oversettere frivillig med sin tid, mens andre mottar lønn, slik at de kan få anledning til å vie tiden sin til oversettelse.

Mannen som ble en av oversetterne til urdu, ble omvendt til Kirken i Pakistan mens han arbeidet som lærer. Som følge av sin omvendelse, mistet han jobben og huset, som tilhørte skolen hvor han underviste. I tillegg mistet han skolegangen for sine barn. En tilsynsfører for oversettelsesarbeidet i Kirken spurte om han ønsket å være oversetter, og tilbød ham en beskjeden lønn. Etter å ha jobbet som oversetter i noen måneder, snakket mannen med sin overordnede og spurte engstelig om han ville kjøpe en ny kulepenn til ham. Den han hadde brukt, hadde gått tom for blekk. Først da oppdaget og korrigerende tilsynsføreren en skrivefeil som hadde ført til at oversetteren fikk mye mindre enn det han skulle ha fått betalt.

Andre fase:

- En mengde annet materiell kan anmodes om, for eksempel tidsskriftet *Liahona*, Seminar og Institutt-håndbøker, håndbøker til søndagens undervisning, salmer og barnesanger, materiell for tempelarbeid og slekts-historie og tolkning av stavs- og regionale sendinger.

Viktige arbeidsgrupper

Oversettelsesteamet:

- To eller tre tempelverdige medlemmer av Kirken med tilstrekkelig modenhet i evangeliet.
- Disse får hjelp av en oversettelsesveiledning som tar for seg vers for vers, et leksikon og en tilsynsfører for oversettelsesarbeidet ved Kirkens hovedkvarter.

En komité for kirkelig gjennomgang:

- Tre til fem menn og kvinner som er ledere i Kirken i området.
- Kalt og beskikket til å hjelpe med gjennomgang av oversettelsen for bedre lesbarhet og doktrinær nøyaktighet.
- Endringer i ordlyd gjøres ikke før komiteen enstemmig ønsker det, og endringene er i harmoni med oversettelsesveiledningen.

Medlemsgjennomlesere:

- Lokale medlemmer av Kirken gjennomgår også oversettelsen.
- De gir tilbakemelding om ordlydens klarhet og egnethet.
- En tydelig oversettelse sørger for at Den hellige ånd kan vitne om læresetningenes sannhet.

Proessen med å oversette Skriftene omfatter både hode og hjerte, både mentale ferdigheter og åndelig innsikt.

Men akkurat slik Herren velsignet Joseph Smith slik at han kunne fullføre sitt arbeid, velsigner Herren sine oversettere. Oversetteren av de advokat som hadde studert jus i Russland, der han hadde blitt omvendt til det gjengitte evangelium. Da han kom tilbake til Latvia, startet han sin virksomhet. Han var også grenspresident. Han kunne ikke hatt det mer travelt,

men Kirken trengte ham og hans engelskferdigheter.

Han ba om tid til å be angående anmodningen, fordi det å takke ja til den ville "gå på bekostning av mat til barna", som han sa til Kirkens representant. Etter å ha bedt, bestemte han seg for å takke ja, men ba Herren velsigne ham med midler til å gjøre det som er et

møysommelig, åndelig anstrengende og tidkrevende arbeid.

Han begynte å dra til advokatkontoret én time tidligere hver dag og bruke denne timen til å oversette Mormons bok. Han fullførte på godt under de fem årene prosessen vanligvis tar. Dette var faktisk en av de raskeste oversettelsene siden Joseph oversatte Mormons bok på cirka 60 dager.

Det finnes mange flere eksempler som illustrerer Herrens hånd i arbeidet med å oversette Skriftene. Alle viser tydelig at dette er hans arbeid og at han virkelig bryr seg om det. Han forbereder folk til å gjøre sitt arbeid. Han forbereder hjelpemidlene de trenger for å fremskynde arbeidet. Og han inspirerer og velsigner dem underveis.

Resultatet er en verden som berikes med Guds ord, gitt til hans barn på hjertets språk. ■

NOTER

1. Se serien i åtte deler, "How the Bible Came to Be," av Lenet H. Read, trykket i *Ensign* mellom januar og september 1982.
2. Se for eksempel "Church Edition of Spanish Bible Now Published," mormonnewsroom.org.
3. Se Matthew S. Holland, "Veien til Palmyra," *Liahona*, juni 2015, 14–19.
4. Se Kent P. Jackson, "Moroni's Message to Joseph Smith," *Ensign*, aug. 1990, 12–16.
5. Joseph Smith, i innledningen til Mormons bok. Du finner en omfattende redegjørelse av Joseph Smiths oversettelse av Mormons bok i Gospel Topics, "Book of Mormon Translation," topics.lds.org.
6. Oppslagsverket definerer hvert eneste ord i de engelske Skriftene, slik at oversetterne kan forstå ordenes betydning bedre. Ord har ofte mer enn én betydning, så oversettere er avhengige av sammenheng, inspirasjon og samarbeid for å finne den rette løsningen. Av og til besvarer Det første presidentskap spørsmål om betydning.

I ARBEIDET MED Å OVERSETTE HERRENS SKRIFTER, ER DET TYDELIG AT DETTE ER HANS ARBEID. HAN FORBEREDER MENNESKER MED DE HJELPEMIDLER DE TRENGER FOR Å FREMSKYNDE ARBEIDET, OG HAN INSPIRERER OG VELSIGNER DEM UNDERVEIS.

**Av president
Russell M. Nelson**
President for De
tolv apostlers
quorum

Seniormisjonær —

*En av de beste måtene
seniorektepar kan skape
fantastiske minner på,
er å utføre en misjon
sammen.*

EN ANLEDNING TIL Å YTE TJENESTE

Når våre venner som er 60 eller 70 år gamle glemmer noe, spøker vi ofte med at hukommelsestap er et “seniorøyeblikk”. Men jeg vil snakke om et annet slags seniorøyeblikk - en anledning så fantastisk at minnet om den vil vare evig. Det er det øyeblikket det går opp for et misjonærektepar at de gjør akkurat det Herren vil at de skal gjøre. I slike minneverdige øyeblikk innser de at:

- De har en livslang erfaring å dele, talenter, egenskaper og en forståelse av evangeliet som de kan bruke til å velsigne andre.
- Deres eksempel er en velsignelse for deres barn og barnebarn.
- Mens de yter tjeneste skaper de varige vennskap.
- Deres ekteskap blir sterkere for hver dag.
- Tjeneste i Hans navn er tilfredsstillende og hyggelig.

Anledninger blir til

Mine seniorektepar, mine venner, slike anledninger skulle komme for mange av dere. Overvei denne historien som Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostles quorum fortalte, om hva et seniorektepar som utførte tjeneste i Chile var i stand til. Den ene av foreldrene til en av de unge eldstene døde. Misjonspresidenten var så langt unna at han ikke kunne komme til denne misjonæren med en gang.

“Men det var et hyggelig [voksent] misjonærektepar

som tjente i nærheten”, sa Eldste Holland. “De kom og var sammen med misjonæren, tok vare på ham og trøstet ham inntil misjonspresidenten personlig kunne ta kontakt. Vi hadde flotte unge misjonærer i misjonen vår, men ingen ung enslig misjonær kunne ha gjort det samme for den eldsten som det ekteparet var i stand til.”¹

Deres ferdighet i øyeblikket var ganske enkelt å vise medfølelse når det var behov for det. De var ikke opptatt av å snakke noe annet språk enn den Kristuslignende kjærlighets språk. De var ikke bekymret for å gå glipp av et barnebarns bursdag eller en barnevelsignelse, selv om disse begivenhetene også er viktige. De var opptatt av å være der Herren kunne bruke dem til å velsigne livet til et av hans barn. Og fordi de var villige, kunne han la dem representere ham.

Tjeneste er sjelden beleilig

Sannheten er at ingen seniormisjonær synes det er beleilig å forlate hjemmet. Det gjorde heller ikke Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, eller Wilford Woodruff. De hadde også barn og barnebarn, og de elsket sin familie akkurat som vi gjør. Men de elsket også Herren og ønsket å tjene ham. En dag vil vi kanskje møte disse trofaste som hjalp til med å etablere denne evangelieutdelingen. Når vi gjør det, vil vi glede oss over at vi ikke gjemte oss i skygene når vi heller skulle ha utført tjeneste.

Noen foretrekker å yte tjeneste mens de fortsatt bor hjemme. Etter å ha hatt et slag som lenket Aase Schumacher Nelson (ikke i slekt) til en rullestol, fryktet hun at hennes livslange ønske om å dra på misjon sammen med sin mann Don, ikke kunne bli oppfylt. Så snakket en nabo med dem om hans tjenestemisjon i biskopens lagerhus. Med nytt mot snakket de med en leder ved anlegget, fullførte sine anbefalingsskjema, og ble kalt til å yte tjeneste to dager i uken ved et lagerhus ikke langt fra deres hjem.

“Det er så lett å lene seg tilbake og tenke, ‘Ingen trenger meg lengre’”, sier Aase Nelson. “Men nå føler jeg at det *er* behov for meg. Og det har vært et vitnesbyrd for meg.”

Et ektepar i Seoul, Sør-Korea, opplever glede ved å yte tjeneste sammen.

Det er absolutt behov for deg

Hvis du blir fristet til å tro at det ikke er behov for deg, la meg forsikre deg om at det motsatte er tilfelle. Det finnes ikke en misjonspresident i Kirken som ikke vil være lykkelig over å ha flere ektepar i sin misjon. Seniorer styrker de unge eldstene og søstrene. De gir støtte som hjelper andre å utføre sine oppgaver på en bedre måte. Og kan du forestille deg hva det betyr for en leder som bare har vært medlem i noen få år å få tilgang til erfarne medlemmer av Kirken? Seniorektepar er ofte bokstavelig talt svar på bønnene til biskoper og grenspresidenter.

Vi oppfordrer misjonspresidenter til å forsøke å finne ektepar som kan oppfylle behov i deres misjoner. Biskoper skulle oppsøke ektepar som kan yte tjeneste. LDS.org viser side opp og side ned over muligheter for seniorektepar. Men først og fremst skulle ektepar knele ned og spørre sin himmelske Fader om tiden er inne for dem til å utføre en

misjon sammen. Av alle kvalifikasjoner, kan et *ønske* om å yte tjeneste være det aller viktigste (se L&P 4:3).

Når jeg berømmer arbeidet til seniormisjonærer, vet jeg også at det er mange som skulle ønske de kunne yte tjeneste, men som ikke er i stand til det. Begrensninger som kommer fra alder eller dårlig helse krever en realistisk vurdering, det gjør også familiemedlemmers viktige behov. Hvis dere, til tross for slike begrensninger, har et sterkt ønske, kan andre være deres armer og ben, og dere kan skaffe nødvendige midler.

Seniorektepar, uansett hvem dere er eller hvor dere er, vær så snill og be om denne muligheten til å skape fantastiske misjonæranledninger sammen. Vår himmelske Fader vil hjelpe dere og vise dere hva dere kan gjøre. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland i Joseph Walker, “Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries,” *Deseret News*, 14. sept. 2011, 3.

Øverst: Eldste og søster Malmrose møter regelmessig president Robison for å snakke om hvordan de kan bruke sine talenter til å hjelpe andre. Over: Unge misjonærer ved opplæringscenteret i Accra i Ghana sier at støtten fra eldste og søster Malmrose er som å ha en mor og far nummer to ved sin side.

HJEMME ELLER BORTE FRA HJEMMET

Enten de utfører tjeneste hjemme eller borte fra hjemmet, kommer senior-misjonærer og hjelper i menigheter og grener, misjonskontorer, besøks-sentre, templer, bymisjoner, medisinske oppdrag, arbeidskontorer, selvhjelpensprogrammer, programmer for å overvinne avhengighet, slekthistorie, oppbevaring av opptegetninger, Kirkens skoleverk, informasjon og samfunnskontakt, Kirkens humanitærtjeneste og mer. Og behovet for ektepar bare øker.

Seniormisjonærer:

TILTRENGT,
VELSIGNET
OG
ELSKET

Tjeneste som misjonærektepar kan være mer fleksibel, rimeligere og mer gledesfylt enn du tror.

Av Richard M. Romney
Kirkens tidsskrifter

“KAN DERE KOMME OG HJELPE?”

Det er et spørsmål Gerald og Lorna Malmrose fra Washington i USA hadde besvart før. De sa ja da deres tidligere biskop, og deretter misjonspresident, spurte om de ville virke sammen med ham i Vest-India. De svarte ja igjen da stavs-presidenten kalte dem til å utføre en tjenestemisjon ved Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City, hvor de skulle arbeide med datamaskiner og personale.

Da deres tidligere biskop og misjonspresident Reid Robison ringte nok en gang, denne gangen som president for opplærings-senteret for misjonærer i Accra i Ghana, spurte han om bror og søster Malmrose ville hjelpe igjen.

“Vi visste at vi kunne stole på Herren,” sier eldste Malmrose. “Så vi bestemte oss for å stole på ham igjen.” De sa ja, fylte ut anbefalingsskjemaene, mottok sitt kall, og snart var de i Ghana.

Tjeneste som ektepar

Bror og søster Malmroses opplevelser viser noen prinsipper om eldre ektepar som reiser på misjon, som kanskje ikke så mange forstår:

- *Det er to typer misjon:* (1) Kirkens president kaller eldre ektepar til å virke enten fra sitt eget hjem

eller borte fra hjemmet. (2) En stavs-president kaller tjenestemisjonær-ektepar til å dekke lokale eller regionale behov på deltid, fra 8 til 32 timer i uken. De bor og virker vanligvis lokalt, men noen ganger virker de borte fra hjemmet.

- *Misjonspresidenter blir oppfordret til å finne ektepar som kan dekke behovene i sin misjon, og ektepar kan komme med ønsker.* “Vi mener ikke at ektepar kan velge og vrake sine egne misjonæroppdrag,” forklarte eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum. “Et kall er fortsatt et kall... [Men] vi snakker med våre eldre ektepar om deres ønsker, og vi gjør alt vi kan for å ta hensyn til hvor og hvordan de ønsker å tjene.”¹
- *Misjonspresidenter snakker med ektepar om hvordan de best kan anvende sine ferdigheter og evner.* “For å få en mest mulig meningsfylt opplevelse som misjonærektepar,” sier president Robison, “må man få anledning til å arbeide både på områder som man er lidenskapelig opptatt av, og hvor man har et ferdighetsnivå som gjør at man føler at man har noe å gi.”

President Robison visste for eksempel at eldste Malmrose snakker fransk, noe som er nyttig fordi mange afrikanere snakker fransk. “Jeg hadde sett ham for meg

GJØR DERE TILGJENGELIGE

“Vi trenger mange, mange flere misjonærektepar... Gjør dere tilgjengelige... Få muligheter vil by seg i livet hvor dere [i så stor grad] kan nyte den gode ånd og tilfredsstillelse som kommer av å utføre heltidstjeneste sammen i Mesterens verk.”

President Thomas S. Monson “Så møtes vi igjen,” *Liahona*, nov. 2010, 6.

i en stilling hvor han arbeidet med reiser og visumsøknader,” sier president Robison. “Men da han kom hit, følte jeg at det ikke var hans sanne interesse. Så jeg ba ham bruke sine dataferdigheter. Han har spart oss for mange timers arbeid.” Eldste Malmrose hjelper også misjonærene, spesielt fransktalende misjonærer, å klargjøre navn og utføre tempelarbeid for sine familier. Søster Malmrose, som er utdannet hjelpepleier, fikk oppgaven med å arbeide sammen med misjonens lege og sykepleier.

Han bereder veien

I likhet med bror og søster Malmrose, opplever også andre ektepar at når de stoler på Herren, bereder han veien. Det var det som skjedde for Alvin og Corazon Rieta fra Kawit, Cavite på Filippinene.

“To år før vår beslutning om å dra på misjon, begynte vi å iverksette solide planer for familiebedriften vår,” forklarer eldste Rieta. “Vår sønn og datter hadde fullført studiene og kunne ta over for oss, men vi lurte på hvem som skulle løse problemer med virksomheten og hvordan kundene våre ville reagere på planene våre.”

Søster Rieta var også bekymret over å forlate sin aldrende mor. “Jeg var redd for at vi kunne miste henne mens vi var borte,” sier hun. “Jeg følte meg heller ikke i stand til å takle utfordringen med å undervise i evangeliet.”

De snakket med biskopen og med et par som nylig hadde virket i Davao. “Alle bar et sterkt vitnesbyrd om at Herren ville hjelpe hvert par å få vite hvordan de skulle ta hånd om ting hjemme, familien og pengene til misjonen,” sier søster Rieta.

“Etter hvert som vi søkte veiledning,” sier eldste Rieta, “ble alt vi fryktet, tatt hånd om

– bedriften gikk godt, til tross for utfordringer, kundene uttrykte glede og støtte, og familien ble mer sammensveiset fordi de måtte ta seg av vår syke mor. Vi begynte å forstå at Herren virkelig ville hjelpe oss.”

Eldste og søster Rieta utfører nå medlems- og lederstøtte i Filippinene Cagayan de Oro misjon.

Mye dere kan gjøre

Noen ektepar tenker på fysiske begrensninger, men ikke Keith og Jennilyn Mauerman fra Utah. For mange år siden, fire måneder etter at de giftet seg i Los Angeles California tempel, ble Keith innkalt i Forsvaret og sendt i krig. Som lagfører gikk han foran de andre soldatene da en landmine eksploderte. Han mistet begge bena. Da han kom hjem, løp Jennilyn til hans side.

“Jeg visste at jeg ikke trengte å bekymre deg,” sier Keith, “fordi vi har et evig ekteskap. Min hustru har støttet meg hele tiden. Hun styrker meg fremdeles hver dag.”

Da søster Mauerman pensjonerte seg, bestemte de seg for å reise på misjon. Men ville det være et problem at eldste Mauerman hadde amputert begge bena? “Det er alltid ting jeg *ikke* kan gjøre,” sier han, “men det er så mange ting jeg *kan* gjøre at jeg visste det ville finnes et sted for oss.”

Da de fylte ut anbefalingsskjemaene, krysset han av for at han hadde tjenestegjort i militæret. Snart fikk de en telefon fra Kirkens kontor for militære forhold. “Jeg hadde et ID-kort som ville gjøre det mulig for oss å komme inn på militærbaser, så de ba oss om tillatelse til å anbefale oss for en militære forhold-misjon.”

Bror og søster Mauerman ble kalt til å virke på en militærbase i North Carolina.

Eldste Mauerman forteller: "På skiltet ved porten sto det: 'Fort Bragg, de luftbårnes hjem.' Da vakten hilste oss med de luftbårnes motto 'Hele veien!' var det første gang jeg hadde hørt det på mange år. Det føltes som å komme hjem, selv om jeg aldri hadde vært på Fort Bragg. Jeg visste at misjonskallet vårt passet oss perfekt og at Herren er oppmerksom på meg."

"Vi underviste om å bli selvhjulpne og sterke, og om å styrke ekteskapet," sier søster Mauerman. "Til å begynne med ønsket vi ikke å fortelle historien vår, men vi fant ut at det å

hadde virket i Brasil som ung misjonær, hadde han glemt mye av sin portugisisk. Og søster Romrell kunne ikke portugisisk. Studium og innsats hjalp imidlertid eldste Romrells språkferdigheter å komme tilbake, og søster Romrells å vokse. Det samme gjorde en ukulele.

"Jeg hadde egentlig ikke tenkt å ta den med," sier søster Romrell, "men eldste Romrell ble inspirert til å gjøre det, og det er fantastisk å se hva det har ført til. Når vi underviser undersøkere og arbeider med reaktivisering og fellesskapsfremmende arbeid, er det moro å bruke den til å få folk til

Etter å ha overvunnet økonomiske bekymringer, virker eldste og søster Rieta i sitt eget land, Filippinene.

For eldste og søster Mauerman passer det perfekt å arbeide med militære forhold. "Det føles som å komme hjem," sier de.

Eldste og søster Romrell ble inspirert til å ta med seg en ukulele, og bruker den til å dele musikkens universelle språk når de besøker hjem og synger salmer.

fortelle den gjorde hele forskjellen. Soldatene og ektefellene deres så på oss og sa: 'Hvis dere kan klare det, kan vi også.'

Eldste og søster Mauermans opplevelse i Nord-Carolina var så positiv at de ba om å få utføre enda en misjon. I dag reiser de ca 65 km fra sitt hjem i Orem til Salt Lake City to ganger i uken for å utføre tjeneste ved Kirkens kontor for militære forhold. De underviser også eldre ektepar ved opplæringscenteret for misjonærer i Provo, der de opplever at så godt som hver eneste gruppe innbefatter personer som har overvunnet hindringer for å tjene.

Universelle språk

Da de ble kalt til Brasil Cuiabá misjon, var Randy og Lou Ellen Romrell fra Utah bekymret. Selv om eldste Romrell

å syngte salmer. Vi lærer språket, og salmene formidler en sterk ånd."

Selv om hennes språkferdigheter fortsatt er i utvikling, kan hun musikken flytende. "Musikk virker samlende," sier hun. "Selv om jeg ikke forstår alt de sier under et besøk, får vi kontakt når vi synger." Da de ble invitert til å tale på skoler om den amerikanske helligdagen thanksgiving, sang eldste og søster Romrell salmer som uttrykker takknemlighet – akkompagnert av en ukulele. Søster Romrell bruker også et mer konvensjonelt instrument, piano, til å akkompagnere salmene i kirken.

Og portugisisk? "Selv om man ikke snakker det flytende, hjelper det om man bare lærer noen få ord," sier hun. "Bare det å si hei og hilse på folk betyr mye. La dem få vite at du

“JEG VIL VÆRE DEG TIL BEHAG”

“Når jeg tenker på det store behovet for seniormisjonærer, tenker jeg alltid på den avholdte salmen ‘Kan hende det er på fjellets sti’ (*Salmer*, nr. 165) og dens budskap ‘jeg vil være deg til behag’.”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum.

VI TRENGER EKTEPAR

“Vårt budskap til alle våre modne ektepar er enkelt: Vi trenger dere inderlig. Vi gjør alt vi kan for å gjøre det så bekvemmelig som mulig for dere å dra... Det er stort behov for det i vår tid. Det finnes mennesker som trenger dere. Vær så snill å dra.”

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, *Deseret News*, 14. sep. 2011.

lærer. Gjør det enkelt, og stol på Ånden.” Og Ånden er naturligvis et annet språk som alle kan dele.

Tjeneste hjemme

Paul og Mar Jean Lewis fra Utah hadde allerede vært på tre misjoner sammen (Palmyra New York tempel, Hong Kong Kina tempel og Kroatia, Serbia og Slovenia med Seminar og Institutt). De forberedte seg til å utføre nok en

bort fra veien. Å se dem komme tilbake, motta ordinanser og dra til templet er en fantastisk velsignelse.”

“Mange ektepar er bekymret for hva de skal gjøre med hus og bil, eller hva de vil gå glipp av i familien når de vurderer å dra på misjon,” sier eldste Lewis. “Vi har fått anledning til å bo i vårt eget hus og kjøre vår egen bil. Vi oppfordres til å delta på familieaktiviteter, så lenge de ikke kommer i veien for vårt ansvar som

Eldste og søster Lewis bor hjemme mens de er på misjon, og er glad for å bli kjent med hel-tidsmisjonærer og medlemmer i sin egen stav.

Eldste og søster Sorensen gir skolebarn på Cookøyene små steiner for å minne dem om å forbli “klippefaste i Kristus”.

misjon, da stavs-presidenten spurte: “Ville dere være villige til å virke her i vår egen stav, og støtte vår egen misjon?”

“Vi er nye her, så det var en fantastisk mulighet,” sier søster Lewis. “Vi virker sammen med unge eldster og søstre, har et nært samarbeid med misjons-presidenten, drar til distrikts- og sonemøter, og samarbeider med menighetenes misjonsledere.” De besøker også undersøkere og mindre aktive medlemmer.

“Vi har møtt fantastiske mennesker som vi ellers aldri ville ha blitt kjent med,” sier søster Lewis, “heriblant noen som har kommet

misjonærer. Vi fikk til og med være tilstede da et barnebarn ble født.”

Velsignelser for familien

Jill og Kent Sorensen, som er fra samme stav, sier imidlertid at en av de beste måtene å styrke familien på har vært å virke borte fra hjemmet. Søster Sorensen sier: “En av de viktigste unnskyldningene misjonærektepar har for å ikke dra, er barnebarn, gifte barn med problemer, døtre som venter barn, aldrende foreldre – alt mulig. Familien er en prioritet, og man savner dem hver dag. Men det å dra på misjon sender også et sterkt budskap om at misjonærarbeid er viktig.”

Dessuten, sier eldste Sorensen, “er det så mange måter å holde kontakten på nå at man kan følge med hele tiden.”

Eldste og søster Sorensens misjonsreise begynte for tre år siden, da biskopen ba dem arrangere månedlige temakvel-der for ektepar som overveier misjonærtjeneste. “Etter å ha snakket om det hele tiden,” sier søster Sorensen, “var vi nødt til å dra selv!” De ble kalt til å virke på Cookøyene, hvor Jills besteforeldre var på misjon for 50 år siden.

I dag underviser de blant annet om Bibelen på skoler.

Ektepar over hele verden sier at i tillegg til å hjelpe andre, bidrar det å tjene sammen til å styrke ekteskapet og bringe dem nærmere vår himmelske Fader.

“Vi snakker om Kristus som klippen,” sier eldste Sorensen. “Vi gir elevene en liten stein, og oppmuntrer dem til å forbli klippefast i Kristus. Hvor vi enn kommer, sier folk nå: ‘Klippefast!’ når de ser oss.”

Kom og hjelp

Hvis dere vurderer en heltidsmisjon eller en tjenestemisjon, ville alle disse ekteparene stille det samme spørsmålet som president Robison stilte Gerald og Lorna Malmrose: “Kan dere komme og hjelpe?” Og de vil fortelle dere at uansett hvordan dere deltar, er dette løftet sikkert: Det er behov for dere, dere kan bidra, og dere vil bli velsignet og elsket. ■

NOTE

1. “Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries,” *Deseret News*, 14. sep. 2011, deseretnews.com.

MANGE MÅTER Å TJENE PÅ

Se aktuelle muligheter, hør fra dem som for tiden virker, og finn svar på spørsmål på lds.org/callings/missionary.

LETTERE ENN NOENSINNE

Fleksible retningslinjer gjør det enklere for ektepar å utføre tjeneste.

- Tjenestemisjonær-ektepar kan bo hjemme og yte tjeneste lokalt.
- Ektepar kan virke i 6, 12, 18 eller 23 måneder. De kan virke internasjonalt i mindre enn 18 måneder hvis de betaler for reisen selv.
- Ektepar kan, på egen bekostning, ta en kort permisjon fra sin misjon, som regel syv til ti dager, for å reise hjem i forbindelse med en viktig familiebegivenhet.
- Det er satt tak på bokostnader. Ektepar betaler aldri mer enn et fastsatt beløp for å bo, herunder husleie, strøm og inventar.
- Boligen vil være trygg og komfortabel. Misjoner eller områdekontorer skaffer boliger som er rene, beskjedent møblert og økonomiske.
- Timeplanen er mindre anstrengende. Ektepar forventes ikke å følge samme timeplan for arbeidstid og aktiviteter som unge enslige misjonærer.
- Kommunikasjon med familien forekommer oftere. Ektepar kan kommunisere oftere med familien enn det som er vanlig for enslige misjonærer.

NÅR
pornografi
rammer,
HAR BÅDE MANN
OG HUSTRU
behov for helbredelse

Jeg har selv sett at Frelserens kraft til å helbrede kan komme til både hustruen og mannen når mannen strever med pornografi.

Navn ønskes ikke oppgitt

I løpet av mine første seks måneder som biskop, var det flere ektepar i menigheten som kom til meg i fortrolighet for å fortelle meg om ektemannens kamp med pornografibruk. I noen tilfeller var hustruen overveldet av sjokket over nettopp å ha avslørt den knusende hemmeligheten. Andre hadde vært klar over det i måneder eller år.

Jeg har følt medlidenhet med hvert av disse parene, og følt Frelserens forløsende kraft når jeg har snakket

regelmessig og omhyggelig med hver av brødrene for å hjelpe dem å ryste seg av lenkene som bandt dem fast (se 2 Nephi 9:45).

Den største utgytelse av Ånden har imidlertid kanskje kommet når jeg har møtt hustruene deres. Jeg har oppdaget at selv om noen sår er nye og andre er arrete etter mange års eksponering, må alle disse søstrene hanskes med dyp åndelig smerte forårsaket av spørsmål som: "Hva har jeg gjort siden han ikke er tiltrukket av meg?" eller "Hvorfor ønsker han å forestille seg at han er sammen med en annen istedenfor meg?"

Ettersom det er mannen som har syndet, er det lett for biskopen å føle at mannen har størst behov for tilgang til nøklene til å motta Frelserens helbredende kraft, men jeg har lært at hustruens behov for å bli helbredet for smerter og traumer er like stort som mannens behov for å bli helbredet for synd og tvangsmessige drifter.

I sin preken til nephittene fordømte profeten Jakob mennene for deres utroskap mot sin hustru, "for mange av dem [hadde] overmåte ømme og dydige og sarte følelser i Guds øyne, og dette er Gud til behag" (Jakobs bok 2:7). Han fortsatte: "Dere har knust deres ømme hustruers hjerter... på grunn av det dårlige eksempel dere har vært for dem, og deres hjertesukk stiger opp til Gud mot dere" (Jakobs bok 2:35). Jeg har selv vært vitne til disse hjertesukkene. De kommer ofte ikke bare av hustruens dype følelse av svik på grunn av hennes manns pornografibruk, men også av de nedverdiggende ordene og den mutte adferden som ofte kommer av hans indre kamp. Det er faktisk ikke uvanlig for en mann hvis vane har kommet frem i lyset, å klandre sin hustru for sin adferd ved å henvise til forskjellige handlinger som hun har gjort eller unnlatt å gjøre. Tragisk nok er det heller ikke uvanlig at hustruen begynner å ta dette til seg og til og med tro på disse beskyldningene.

Et slikt ektepar satt på kontoret mitt bare noen dager etter mannens avsløring av en pornografivane som hadde plaget ham siden ungdomstiden. Mens hun lyttet til en

leksjon på Hjelpeforeningen basert på søster Linda S. Reeves generalkonferansetale i april 2014, "Beskyttelse mot pornografi – et Kristus-rettet hjem", begynte hustruen å gjenkjenne i ektemannens kritiske oppførsel mot henne mange av tendensene læreren beskrev. Etter leksjonen konfronterte hun sin mann med spørsmålet, og han bekjente hemmeligheten som han hadde holdt skjult så lenge. Hennes allerede medtatte selvbilde ble nå forverret av en brennende bitterhet. Under deres første møte med meg hadde de vanskelig for å se hvordan ekteskapet kunne fortsette. Jeg forsikret dem om at det fantes håp, ga noen innledende råd, og oppfordret dem så til å komme tilbake og snakke med meg hver for seg.

Sammen med de inderlige bønnene jeg holdt som forberedelse til disse møtene, gjennomgikk jeg også forslagene

HVORDAN PRESTEDØMSLEDERE KAN HJELPE

Når ledere arbeider med ektefellene til medlemmer som strever med pornografi, kan deres anstrengelser for å sikre at disse ektefellene føler seg hørt og forstått, være like viktige som noe råd de kan gi. Overvei følgende forslag fra hjelperessursene (ministering.lds.org):

- Ha regelmessige møter og gi støtte.
- Legg vekt på Frelserens evne til å gi personlig helbredelse til pornografibrukerens ektefelle (se Alma 7:11 og Matteus 11:28-30).
- Når det passer, kan du vurdere å oppfordre vedkommende til å delta i en støttegruppe i regi av programmet for å overvinne avhengighet eller en lignende støttegruppe.

- Hjelp ektefellen å forstå at han eller hun kan motta sin egen inspirasjon til å kunne sette klare grenser i forholdet og i hjemmet.
- Hjelp ektefellen å finne en betrodd venn eller et familiemedlem som jevnlig kan gi ham eller henne meningsfylt støtte.
- Hjelp vedkommende som bruker pornografi, å ta ansvar for sine handlinger og støtte sin ektefelle.
- Vurder å henvise pornografibrukerens ektefelle til profesjonell hjelp eller rådgivning. Finn lokale ressurser som gir tjenester som er i harmoni med evangeliets prinsipper.

Under: Kerri ble knust da hun fikk vite om sin manns utfordring med pornografi, men hun fant håp og helbredelse i Jesus Kristus og hans forsoning. Se historien hennes på overcomingpornography.org.

som finnes i hjelperessursene på LDS.org, spesielt i ressursen til støtte for ektefeller av pornografibrukere, der jeg leste følgende: "Uttrykk din kjærlighet og omtanke for henne personlig, så vel som for hennes ektefelle. Forklar at hun ikke er ansvarlig for sin ektefelles bruk av pornografi eller dårlige oppførsel, og ikke forventes å måtte finne seg i krenkende adferd."

Da jeg møtte denne søsteren, fulgte jeg dette rådet og la til en forsikring om at hennes manns handlinger ikke hadde noe med henne å gjøre, ikke med noe hun hadde eller ikke hadde gjort, men isteden handlet om hans egen indre konflikt. Jeg så en bølge av lindring og trøst komme over henne da hun grep tak i disse ordene og følte Åndens bekræftelse på at de virkelig var sanne. På slutten av intervjuet spurte hun om jeg ville gi henne en prestedømsvelsignelse. Jeg innså at jeg var den eneste hun kunne henvende seg til for å få en slik velsignelse, ettersom hun ikke ønsket at familie og venner skulle få vite om situasjonen.

For å hjelpe med helbredelsesprosessen, oppfordret jeg mannen hennes til å delta i en lokal siste-dagers-hellig rehabiliteringsgruppe, og jeg oppmuntret hans hustru til å delta på den tilsvarende gruppen for ektefeller og familiemedlemmer. Hun fortalte meg om den trøst hun følte ved å møte andre søstre som forsto hva hun gjennomgikk, og håpet det ga henne å se

ektepar som hadde opplevd den samme prøvelsen og hadde klart å komme ut av den sammen.

Flere måneder har nå gått siden mitt første møte med dette ekteparet, og min kjærlighet og omtanke for dem har vokst som følge av våre mange samtaler. Selv om jeg innser at deres vei videre ikke vil være uten tilbakeslag, er det en glede for meg å høre om hver nye måned som ektemannen har holdt seg fri for begjær og pornografi, og å se hans hustrus styrkede egenverd og selvtillit, som skinner tydelig gjennom.

I den senere tids samtaler med dem har smerten og tårene fra våre første møter blitt erstattet med hyppige smil og til og med latter. Men kanskje det beste resultatet har vært håp – håpet om at deres ekteskap ikke bare kan fortsette, men også at det til og med har mulighet til å bli noe vakkert og opphøyende.

Jeg er klar over at alle par dessverre ikke opplever samme resultat. Noen ekteskap kan mislykkes når pornografibrukeren nekter å gjøre fremgang. Uansett hvilken vei mannen velger å ta, har jeg imidlertid opplevd at rådet om å hjelpe hustruene er inspirert. Jeg håper at ingen søster i denne situasjonen noensinne vil føle at hun blir oversett, feilbedømt eller misforstått av sin biskop. Biskopens assistanse er en avgjørende kanal for Frelseren å tilkjenne sin kraft gjennom, for å helbrede ethvert hjerte fullstendig – også det som har blitt "gjennomboret av dype sår" (Jakobs bok 2:35). ■

RÅD OG STØTTE TIL EKTEFELLER

"Vi som ledere er også dypt bekymret for ektefellene og familiene til dem som lider av pornografiavhengighet. Eldste Richard G. Scott har sagt: 'Hvis du selv er fri for alvorlige synder, skal du ikke unødvendig lide konsekvensene av andres synder... Du kan ha medfølelse... Likevel skal du ikke påta deg ansvar for disse gjerningene.' Vit at du ikke er alene. Det finnes hjelp. Det finnes rehabiliteringsmøter for ektefeller, herunder telefonmøter, noe som gjør det mulig for ektefeller å ringe til et møte og delta fra sitt eget hjem."

Linda S. Reeves, annenrådgiver i Hjelpeforeningens øverste presidentskap, "Beskyttelse mot pornografi – et Kristusrettet hjem," Liahona, mai 2014, 16.

Vektere I TÅRNET

“På dine murer,
Jerusalem, setter jeg
vektere. Aldri skal de
tie, ikke hele dagen
og ikke hele natten.
Dere som minner
Herren, unn dere
ingen ro!”

Jesaja 62:6

Vektere

Vektere var utkikksmenn på en mur eller i et tårn som så etter og advarte mot farer som nærmet seg i det fjerne. De var ansatt for å beskytte byer så vel som vingårder, åkere eller enger.

Typer tårn

Tårn i bymurer ble vanligvis bygget ved porter eller i hjørnene (se 2 Krønikebok 26:9). Både port- og hjørnetårn sørget for høye punkter som gjorde det lettere å se farer som nærmet seg, og avverge fiendtlige angrep (se 2 Krønikebok 26:15).

Tårn på festninger eller forsvarsstillinger var vanligvis frittstående bygninger på høyder eller andre strategiske steder. Noen ganger var de store nok til å være en siste tilflukt for alle byens innbyggere når de var under angrep (se Dommerne 9:46-52).

Tårn i vingårder, åkere eller enger var små bygninger som hadde til hensikt å beskytte avlinger og husdyr mot tyver og rovdyr (se 2 Krønikebok 26:10; Jesaja 5:2; 27:3). Underetasjen var ofte et rom hvor det ble lagret redskaper.

PLIKTEN TIL Å VÆRE PÅ VAKT

“Gjennom århundrene har profeter oppfylt sin plikt når de har advart

menneskene mot farene foran dem. Herrens apostler er forpliktet til å følge med, advare og strekke seg ut for å hjelpe dem som søker svar på livets spørsmål.”

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum, “Gud står ved roret,” *Liahona*, nov. 2015, 25.

FAKTA FRA BIBELEN

I Det gamle testamente blir Herren noen ganger sammenlignet med et tårn på en festning eller en forsvarsstilling (se Salmene 18:3; 61:4; Salomos

ordspråk 18:10; 2 Samuelsbok 22:3), og profeter sammenlignes noen ganger med vektere (se Jesaja 62:6; Jeremia 6:17; Esekiel 3:17; 33:7; Hosea 9:8; Mika 7:4).

“Til vekter har jeg satt deg for Israels hus. Når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg” (Esekiel 3:17; se også Esekiel 33:1-7).

Vektere i tårnet:

Har god utsikt. Som Guds kalte og bemyndigede tjenere, er profeter adskilt fra verden, kommer nærmere ham og får lov til å se ting fra et mer himmelsk perspektiv.

Ser ting som vi andre ikke kan se. “En seer kan vite hva som har hendt, og også hva som skal skje, og ved dem skal alle ting bli åpenbart, eller rettere sagt, skal hemmelige ting tilkjennegis og skjulte ting komme frem i lyset. Det som ikke er kjent, skal gjøres kjent ved dem, og likeledes skal ting som ellers ville forbli ukjent, gjøres kjent ved dem” (Mosiah 8:17).

Er årvåken. Profeter har et høytidelig ansvar for å advare oss mot kommende farer, og de vil fortsette å gjøre det på tross av folkeopinionen eller trender i samfunnet.

Advarer mot ting mens de er fortsatt er langt borte. “En profet fordømmer synd og forutsier konsekvensene av den. Han forkynner rettferdighet. Fra tid til annen kan profeter bli inspirert til å forutsi fremtiden til menneskenes beste” (Veiledning til Skriftene, “Profet,” lds.org/scriptures/gs).

Tilbyr trygghet og beskyttelse. Ved å gi akt på profetenes advarsler, kan vi finne trygghet og unngå de ulykker som kan ramme oss, hver for oss eller samlet, hvis vi ikke adlyder. ■

EN NY SJANSE

Første gang jeg møtte ham, holdt jeg fiolinen min.

Han subbet med føttene nær meg mens jeg gikk til spisesalen, med fiolinkassen dunkende mot benet mitt.

“Fiolin,” sa han idet han nærmet seg.

“Ja,” svarte jeg.

Jeg hadde aldri egentlig snakket med noen med en funksjonshemming, og visste ikke hva annet jeg skulle si. Han fulgte meg til bordet og satte seg ved siden av meg, idet han pekte på fiolinkassen min.

“Fiolin,” sa han igjen.

Jeg åpnet kassen, og øynene hans lyst opp. Han klimpret altfor hardt på strengene. Hjertet hamret da jeg så for meg at en streng røk, og jeg lukket forsiktig kassen. Han ga meg en stor klem før han gikk sin vei.

Jeg så ham ofte etter dette.

Hver gang han så meg, slo han

“Fiolin,” sa William idet han nærmet seg.

armene rundt skuldrene mine og kysset meg på hodet.

Resten av videregående skole prøvde jeg alltid å unngå ham når jeg så ham komme. Når han fant meg og overøste meg med sine klemmer og våte kysstolererte jeg det i noen sekunder med et krampaktig smil, og så gikk jeg raskt min vei uten å si et ord.

“Å, nei,” mumlet jeg da jeg så ham på min siste orkesterkonsert på videregående. Etter konserten kom han i retning av der jeg sto sammen med vennene mine utenfor auditoriet.

Vennene mine trakk seg litt unna da han kom bort til meg med et smil og åpne armer for å gi meg en klem.

“William!”

Jeg snudde meg og så en kvinne komme joggende mot oss.

“Beklager,” sa hun, idet hun tok ham i armen. “William elsker fiolin. Han tryglet meg om å få gå på denne konserten i kveld. Kom da, vennen.”

Inntil da hadde jeg ikke tenkt over at jeg ikke engang visste hva han het. Jeg hadde møtt William to år tidligere,

men brukt så mye tid på å unngå ham at jeg aldri hadde gjort en innsats for virkelig å bli kjent med ham. Da jeg så William og moren gå sin vei, skyllet skamfølelsen over meg.

Mange år senere, etter at jeg hadde giftet meg, fødte jeg en

vakker liten gutt med Downs syndrom som vi kalte Spencer. Jeg tenkte ofte på William når jeg så på sønnen min, og jeg lurte på om Spencer ville få lignende opplevelser. Ville folk unngå ham fordi han kysset for mye eller klemte for hardt? Ville hans jevnaldrende være utilpass på grunn av begrensningene hans?

Da Spencer var fire måneder gammel, tok jeg ham med til det lokale sykehuset for en undersøkelse. Idet jeg løftet ham ut av bilen, så jeg to personer komme ut fra sykehuset. I vantro innså jeg at det var William og moren hans.

“William!” ropte jeg da vi nærmet oss, og hjertet hamret.

“Hei!” Han vagget over parkeringsplassen, mens et bredt smil lyst opp ansiktet hans. Han rakte ut hånden og grep min i et entusiastisk håndtrykk.

“Hvordan går det med deg?” spurte jeg ham.

“Fiolin,” sa han, idet spenningen strålte i øynene hans.

Fiolin. Han husket meg også. “Ja,” tvang jeg frem gjennom en gråtkvalt latter, “jeg spilte fiolin.”

Mens vi snakket sammen, holdt jeg en stille bønn til en kjærlig Fader i himmelen som visste hvor sterkt jeg hadde ønsket å få møte William igjen. Jeg er takknemlig for at Gud så meg – en ung mor som strevde, overveldet av min sønns helseproblemer og bekymringer for fremtiden – og ga meg en opplevelse som minnet meg om at han er oppmerksom på oss. ■

Kaylee Baldwin, Arizona, USA

Jeg hørte kvinnen legge det som syntes å være uendelig mange mynter på disken for å betale.

DRA OG HJELP HENNE

Jeg sto i kø på en bensinstasjon. Foran meg ba en mor med to små barn om å få bensin for 3 dollar og to vaniljeiskrem.

Ved første øyekast kunne jeg se at de hadde svært lite. Barna var barbert og gikk i fillete klær.

Jeg hørte kvinnen legge det som syntes å være uendelig mange mynter på disken for å betale.

Da jeg hadde betalt bensinen min, gikk jeg ut og kastet et blick på morens bil. Det var en eldre modell som sannsynligvis hadde svært høyt bensinforbruk.

Jeg kjente et stikk av medlidenhet med denne tobarnsmoren, men jeg startet motorsykkelen og fortsatte dagen.

Etter mindre enn et minutt kjøring på motorveien, kom en røst til meg: "Dra og hjelp henne." Tilskyndelsen kom to ganger.

Jeg ristet på hodet, og tenkte at hun sikkert allerede hadde dratt. Og hva skulle jeg si til henne?

Røsten kom tydelig en tredje gang: "Dra og hjelp henne!"

Jeg snudde og kjørte tilbake til bensinstasjonen, mens jeg prøvde å finne ut hva jeg skulle si hvis hun fortsatt var der.

Da jeg kom frem, så jeg at bildørene hennes var åpne. Hun satt i førersetet, og de to små barna hennes koste seg med iskremen i baksetet.

Jeg holdt en liten bønn og spurte vår himmelske Fader hva jeg skulle si.

Den samme røsten sa til meg: "Presenter deg, og spør om hun trenger hjelp." Jeg gikk bort til bilen hennes og presenterte meg. Jeg fortalte henne at jeg følte meg tilskyndet til å spørre henne om hun trengte hjelp.

Hun begynte å gråte, og sa: "Jeg ba nettopp til Jesus om at han måtte sende noen for å hjelpe meg."

Vår himmelske Fader hadde besvart bønnen hennes. Jeg betalte for å fylle opp tanken hennes og ga henne telefonnummeret til en i eldstenes quorum som hadde en ledig stilling akkurat da. Jeg vet ikke hva som skjedde med denne unge moren etterpå, men jeg er takknemlig for at jeg fulgte tilskyndelsen til å hjelpe henne. ■

Thomas Robbins, California, USA

IKKE SKYT!

Bob og jeg satt i politibilen og ventet på et tegn på bevegelse lenger nede i gaten. Vi hadde startet spaningen to timer tidligere, etter å ha sett bilen som ble nevnt over politiradioen.

“Ran pågår,” lød meldingen. “To menn, begge bevæpnet. De ble nettopp sett i en oransje bil. Vitner

sier at mennene er brutale og villige til å skyte.”

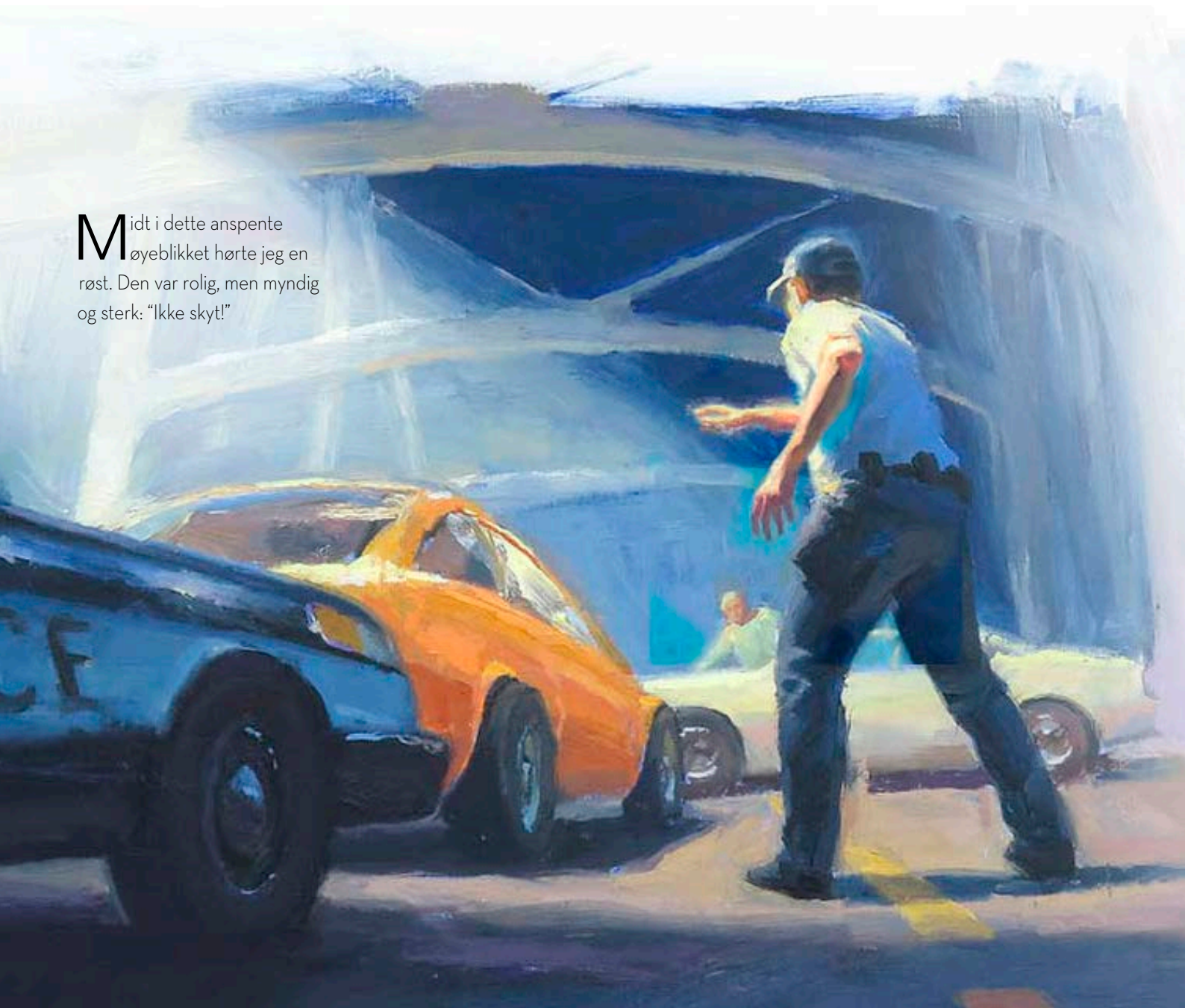
Det hadde vært en bølge av væpnede ran i området nylig, men til tross for våre beste anstrengelser, hadde ranerne unnsloppet gjentatte ganger. Disse tankene ble straks borte da jeg så to skikkelser komme

ut fra en bolig i den mørke gaten og sette seg inn den oransje bilen. De var nå på vei mot oss.

“Vi trenger forsterkning,” sa jeg. “De mistenkte kjører nordover fra vår posisjon.”

Forsterkningen, to sivilkledd etterforskere i en umerket bil, kjørte

Midt i dette anspente øyeblikket hørte jeg en røst. Den var rolig, men myndig og sterk: “Ikke skyt!”

inn foran bilen mens Bob og jeg fulgte etter. Da de tre bilene hadde kjørt ut på en bro, stanset plutselig forsterkingen vår på tvers av broen foran den oransje bilen, mens vi parkerte bak den, for slik å sperre inne de mistenkte. Nesten umiddelbart stanset bilen, og begge skikkelsene smatt ut av syne.

“Kom ut av bilen med hendene på hodet!” beordret jeg på vei ut av bilen. Ingen svarte.

Stålsatt og klar til å skyte, beordret jeg igjen: “Kom ut av bilen med hendene på hodet. Gjør det nå!”

Plutselig rettet sjåføren seg opp og snudde seg mot meg. Jeg kunne se en forniklet gjenstand glinse i hendene hans.

Min politio pplæring og sunne fornuft tilsa at jeg skulle trekke av for å redde livet. Men midt i dette anspente øyeblikket hørte jeg en røst. Den var rolig, men myndig og sterk: “Ikke skyt!”

Jeg regnet med å bli skutt når som helst, men ventet på at noen i bilen skulle skyte først. I stedet løftet sjåføren hendene, holdt noe over hodet som så ut som en pistol, og la hendene i fanget.

“Stille!” sa jeg idet jeg løp mot bilen. “Ikke rør dere!”

Det følte som en TV-serie, helt til det gikk opp for meg at de hardbarkelede forbryterne i bilen faktisk var to forskremte unge jenter. Det jeg hadde trodd var en pistol, var bare en bilbeltespenne.

Vi fant snart ut at jentene hadde lånt bilen til kjærestene sine. De hadde ingen anelse om hva slags menn de var.

“Jeg trodde du var død, Cal!” sa Bob senere. “Jeg åpnet nesten ild. Jeg vet ikke hvorfor jeg ikke gjorde det.”

De to etterforskerne i den umerkede bilen sa det samme, selv om ingen andre enn jeg hørte røsten. Jeg vet at bare himmelens kraft reddet disse to jentene fra døden, og fire polititbetjenter fra å begå en tragisk feil. Denne opplevelsen ga meg visshet om at vår himmelske Fader kan og vil gripe inn til vårt beste. ■

Navn ønskes ikke oppgitt

LÆR DEM Å LESE MORMONS BOK

I løpet av vår tjeneste i Sveits Genève misjon ble jeg kalt og beskikket som grensresident, og min hustru ble kalt som Hjelpeforeningens president. Sammen arbeidet vi av hele vår styrke for å blåse nytt liv i den strevende grenen. Selv om den ble organisert

på 1960-tallet, hadde ikke grenen hatt en eneste dåp på mange år, og hadde ikke sendt noen misjonærer på misjon på 15 år.

Det var tydelig at vi trengte Herrens hjelp for å finne løsninger på de mange vanskelighetene grenen sto overfor. Etter at jeg hadde bedt angående grenens utfordringer, sa Herrens ånd til meg: “Lær medlemmene å lese Mormons bok, og dere vil lykkes.”

Umiddelbart planla vi å få alle medlemmene til å love å begynne å lese Mormons bok.

Eiendommelige resultater fulgte. Herrens fred og ånd vendte tilbake til grenen. Nye familier sluttet seg til Kirken. Motivert av sitt ønske om å tjene, dro en ung mann på misjon. En rekke strevende ekteskap ble styrket, og familier ble mer sammensveiset. Denne grenen fortsetter å utvikle seg i dag.

Vi og grenens medlemmer så selv Mormons boks mirakuløse kraft. Den er i sannhet sluttstenen i vår religion og i vårt vitnesbyrd om evangeliet og Jesus Kristus. Vi elsker den av hele vårt hjerte. Den er en kilde til uendelig og uforanderlig kunnskap.

Denne erfaringen lærte oss at Mormons bok er det sikreste middel til å hjelpe våre brødre og søstre ut av skyggen av det åndelige mørke som dekker jorden. Denne boken gir fred, glede, lykke og et sterkt ønske om å følge Frelseren Jesus Kristus. ■

Emilien Rioux, Quebec, Canada

Gjenkjenn Satans etterligninger

Av Dennis C. Gaunt

Jeg skulle legge et par dollarsedler i lommeboken på butikken da en av sedlene gjorde meg nysgjerrig. Jeg syntes den grønne fargen var litt lysere enn på de andre, så jeg undersøkte den nærmere. Da la jeg merke til at bildet av president George Washington ikke virket fullt så skarpt. Til og med papiret kjentes feil ut. Den var falsk! Ekspeditøren byttet den i en ekte dollarseddel, og leverte så den falske seddelen til butikksjefen.

Jeg har tenkt mye på denne falske dollarseddelen siden den gang. Jeg lurte på hvor lenge den hadde vært i omløp og hvor mange den hadde lurt i årenes løp. Hadde jeg ikke vært oppmerksom, kunne jeg også ha blitt lurt. Men ved å sammenligne den med en ekte seddel og fokusere på forskjellene istedenfor likhetene, forsto jeg at den var falsk.

Mormons bok er full av eksempler på åndelige falskmyntnere som fulgte

Satans metoder for å lyve og bedra andre for egen vinning. Ved å studere knepene og metodene deres begynner vi å legge merke til tabbene og feiltrinnene deres på samme måte som et trenet øye begynner å se forskjellen på ekte og falske penger. Jo mer vi trener oss opp til å se forskjellene, desto bedre forberedt vil vi være til å avsløre vår tids falskmyntnere og motstå løgnene deres.

Samle etterretning om Satans etterligninger

Satan prøver å villed oss ved hjelp av sine egne åndelige forfalskninger, og hvis vi ikke er forsiktige, vil vi bli lurt. President Joseph F. Smith (1838-1918) advarte og sa: "Satan er en dyktig imitator, og etter hvert som evangeliets sannheter gis til jorden i stadig større grad, sprer han samtidig sin forfalskede lære. Vær på vakt mot hans falske valuta. Med den vil du ikke kunne kjøpe deg

**Når vi står
overfor åndelige
etterligninger,
kan Mormons bok
hjelpe oss finne
ut hva som er sant
og ikke.**

noe annet enn skuffelse, elendighet og åndelig død."¹

Det beste forsvaret mot å bli lurt av Satans etterligninger er å bli så godt kjent som mulig med evangeliets sannheter. Jo dypere vi kjenner sannheten, desto lettere vil det være å få øye på forskjellene når Satan presenterer sine etterligninger for oss. Når han gjør det, må vi se etter forskjellene og ikke likhetene, akkurat

slik jeg gjorde med dollarsedlene mine, fordi det alltid er der løgnene vil bli avslørt.

President Ezra Taft Benson (1899-1994) sa: "Mormons bok avslører Kristi fiender... I sin uendelige kunnskap formet Gud Mormons bok slik at vi skal kunne se det feilaktige og vite hvordan vi skal bekjempe falske pedagogiske, politiske, religiøse og filosofiske forestillinger i vår tid."²

I dag er vi i krig med Satan. Akkurat som en hær, trenger vi å vite hva fienden driver med. Å vite når og hvor fienden vil angripe, for eksempel, kan være uvurderlig informasjon. Det er derfor vi kaller det å skaffe disse opplysningene for å "innhente etterretning". Når vi kjenner fienden, kan vi bli klokere enn fienden. Mormons bok kan hjelpe oss å "innhente etterretning" om Satans falske metoder.

Smiger er falsk

Godt over halvparten av bedragerne i Mormons bok bruker smiger og en karismatisk personlighet til å nå sine mål. Sherem hadde for eksempel "fullkommen kunnskap om folkets språk, derfor kunne han bruke mye smiger og tale med stor kraft ifølge djevelens makt" (Jakobs bok 7:4). Kong Noahs ugudelige prester talte "tomme og smigrende ord" (Mosiah

11:7), og slik fikk de folket til å bedrive avgudsdyrkelse og annen ugudelighet. Korihor oppnådde lignende resultater i sin tid, “og villedet manges hjerter” (Alma 30:18). Amalickiah og Gadianton brukte begge sin tilbøyelighet til smiger til å oppreise hærskarer av ugudelige tilhengere (se Alma 46:10; Helaman 2:4).

Dette skjedde ikke ved en tilfeldighet. Smiger er overfladisk, uoppriktig, tom og overdrevet. Nephi advarte dem som “på denne måte skal undervise i falske, nytteløse og tåpelige læresetninger, og skal være oppblåste i sine hjerter og skal tenke dypt for å skjule sine hensikter for Herren. Og deres gjerninger skal foregå i mørket” (2 Nephi 28:9).

Smiger brukes ofte for å bedra. Den har vanligvis en baktanke eller skjult agenda. Smiger handler om stil fremfor innhold, og den appellerer til det naturlige menneskes forfengelighet og stolthet. Herrens profeter forteller oss imidlertid de enkle, men viktige sannhetene vi *trenger* å høre.

Smiger er Satans språk. President James E. Faust (1920-2007), annenrådgiver i Det første presidentskap, forklarte: “[Satans] stemme lyder ofte så fornuftig og hans budskap så lett å rettfærdiggjøre. Det er en forlokkende, spennende røst med liflige toner. Den er hverken hard eller uharmonisk.

“[Satans røst] er en forlokkende, spennende røst... Ingen ville lytte til Satans røst hvis den hørtes grell eller lumpen ut.”

Ingen ville lytte til Satans røst hvis den hørtes grell eller lumpen ut.”³

Når verden gir oss en tanke, filosofi eller oppfatning som synes å appellere utelukkende til vår forfengelighet eller stolthet, eller den ganske enkelt virker for god til å være sann, burde dette umiddelbart være en advarsel til oss. Behandle disse tankene som falske. Sammenlign dem med sannhetene som Herrens profeter underviser. Se etter forskjeller, ikke likheter, og de falske forestillingene vil bli tydelige.

Nehor – en populær bedrager

Nehor brukte fritt Satans metode for smiger. La oss granske ham som

en situasjonsstudie av en åndelig bedrager. Nehor, hvis lære syntes å omfatte en forløser, var en populær og karismatisk predikant blant nephitene. Nehor fikk mange tilhengere ved å undervise at “hele menneskeheten skulle bli frelst på den siste dag” og “få evig liv” (Alma 1:4).

Kan vi forstå hvorfor Nehors budskap kunne være så tiltalende? Han underviste om en medgjørlig og avslappet Gud – en Gud som, fordi han elsker alle, vil frelse alle, uansett omstendigheter. Så bare gjør hva du vil, for alt er godt. Det er en forførende filosofi som ble godt mottatt av folket på Nehors tid (se Alma 1:5), akkurat som den blir av mange i dag.

En gratisbillett til himmelen er tydeligvis noe folk ønsker seg.

Hva var så problemet med Nehors budskap? La oss se på de viktigste punktene i resonnementet hans igjen:

- Gud skapte alle mennesker – sant.
- Gud elsker alle mennesker – sant.
- Vi skulle ikke være redde for Gud – sant.
- Vi skulle fryde oss ved tanken på frelse – sant.

Så langt er det mange likheter mellom det Nehor forkynnte og evangeliets sannheter. Men husk at akkurat som med falske penger, må vi lete etter forskjellene, ikke likhetene. Så la oss se på Nehors siste poeng:

- Gud vil gi alle evig liv – feil!

Her har vi den viktige forskjellen som forteller oss at Nehor er en åndelig bedrager. Frelse fra fysisk død er garantert for alle, men frelse fra åndelig død er betinget av vår villighet til å omvende oss. Hvis vi omvender oss, kan vi motta evig liv (se Jakobs bok 6:11). Men vi får det ikke gratis.

Gideon og Alma gjenkjente bedrageren

Nehors ugudelighet ble avslørt den dagen han møtte Gideon, en rettferdig

lærer i Guds kirke. Gideon hadde konfrontert kong Noah mange år tidligere, og hadde derfor erfaring med åndelige bedragerer (se Mosiah 19:4-8). Nehor "begynte å diskutere heftig med ham så han kunne villedde kirkens medlemmer, men mannen imøtegikk ham og advarte ham med Guds ord" (Alma 1:7). Gideon gjenkjente Nehor som en bedrager. Da han ble avslørt, tok Nehor i bruk en annen av Satans metoder – drap. Gideons død var imidlertid ikke forgyves. Folket førte bedrageren Nehor frem for Alma for å bli dømt.

Alma visste at ikke bare var Nehor skyldig i prestelist og mord, men også at hvis han ikke gjorde noe med dette, ville prestelist blant folket "føre til at de ble fullstendig ødelagt" (Alma 1:12). Derfor ble Nehor dømt til døden, og led "en vanærende død" (Alma 1:15).

Gideon og Alma er eksempler for oss. Når vi har Ånden med oss, vil vi se og høre "tingene som de virkelig er" (Jakobs bok 4:13). Vi vil gjenkjenne Satans falske planer og intriger "med fullkommen kunnskap, likesom dere kan skjelne dagslyset fra den mørke natten" (Moroni 7:15).

Vår "falske" fiende er smart, men i likhet med Gideon og Alma kan vi være smartere. Akkurat slik jeg gradvis begynte å se forskjellene på

SATAN SPRER LØGNER

"Satan, vår motstander, vil at vi skal mislykkes. Han sprer løgner som en del av sin innsats for å ødelegge vår tro. Han antyder snikende at tvileren, kynikeren eller skeptikeren er sofistisert og intelligent, mens de som har tro på Gud og hans mirakler, er naive, blinde eller hjernevasket. Satan vil forfekte at det er kult å tvile på åndelige gaver og sanne profeters læresetninger."

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, "Frykt ikke, bare tro," *Liahona*, nov. 2015, 78.

dollarsedlene mine, kan vi gradvis trene vårt blikk, vårt sinn og vår ånd til å se forskjellen på sannhet og løgner. Når vi gjør det, vil vi gjenkjenne bedragerne og motstå deres løgner. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 376.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Ezra Taft Benson* (2014), 132.
3. James E. Faust, "De krefter som vil frelse oss," *Liahona*, jan. 2007, 4.

Målbare velsignelser på Madagaskar

Av Mindy Anne Selu

Kirkens tidsskrifter

Etter at hans hustru gjennomgikk en hjerteskjærende spontanabort under sitt første svangerskap, følte Solofo Ravelojaona at deres bønner ble besvart et år senere, med deres andre graviditet. Han og hans hustru, Hary Martine, regner sin datters fødsel som en av sine største velsignelser. Solofo forklarer: "Fordi vi ba til Gud, og han ga henne til oss, ga vi henne et navn som på gassisk betyr 'Guds svar'."

Solofo, en ung voksen fra Madagaskar, holder fast i kunnskapen om at Gud besvarer bønner og velsigner de trofaste i sin beleilige tid. "Livet er vanskelig," sier Solofo "og når folk ikke får det de ønsker, begynner noen å spørre: 'Hvorfor skjedde dette med meg?' De vil kanskje forlate Kirken eller stille spørsmål ved sin tro på Gud. Men når vi etterlever evangeliet og leser i Skriftene, er det lettere. Når man virkelig etterlever evangeliet, kan man virkelig se velsignelsene."

Solofo bor i et land med alvorlige problemer, som for eksempel ekstrem fattigdom, ustabilitet i styre og stell, en svak infrastruktur og naturkatastrofer, så det er tydelig hvorfor han sier at livet er vanskelig. Men for ham oppveier velsignelsene som etterlevelse av evangeliet gir, enhver vanskelighet. "Jeg ikke kan engang telle velsignelsene jeg mottar, så lenge jeg etterlever evangeliet," sier han.

Ettersom Kirken er relativt ny på Madagaskar (den første grenen ble organisert i 1990), sier Solofo at det vanskeligste ved å være medlem, er ryktene og misoppfatningene om Kirken. Solofo bemerker at akkurat som i Lehis syn om livets tre, "kan det være mange som ikke fullt ut kan ta imot evangeliet fordi de skammer seg for sine venner og er redde for at de skal bli utstøtt av familien." Det som gjør Solofo annerledes, mener han selv, er at "jeg aldri har skammet meg. Jeg etterlever evangeliet, og jeg ønsker å dele det med kollegene mine, selv om noen av dem ikke er særlig

Til tross for politiske omveltninger og økonomiske vanskeligheter i hans eget land, stoler Solofo på velsignelsene som kommer ved å etterleve evangeliet.

interessert." Han bærer ofte sitt enkle vitnesbyrd, i den grad at medarbeiderne kaller ham "pastor".

Midt i økonomisk og politisk kaos, er Solofo og Hary Martine avhengige av velsignelsene ved sine tempelpakter (de ble viet i Johannesburg Sydafrika tempel et år etter sin misjon – hans i Uganda, hennes på Madagaskar), så vel som sin tillit til Herren. "Jeg har evangeliet, og jeg legger bare livet mitt i Guds hender," forklarer Solofo. Han kan stole på sitt faste vitnesbyrd fordi han allerede har tro på "Guds svar". ■

MER OM SOLOFO

Hva slags mat liker du å spise?

Maten vi spiser, er ris – masse ris. Noe av det jeg liker, heter *rav-toto*. Vi bruker et spesielt redskap til å knuse kassavablader i små biter, og serverer det med ris og svinekjøtt.

Hva liker du å gjøre på fritiden?

Jeg liker å spille på keyboard, synge og lese. Ettersom grens-presidenten visste at jeg elsket å synge og kunne spille på keyboard, sa han straks jeg kom inn i grenen: "Endelig har vi noen til å lede koret," og jeg ga av min tid. De hadde ikke noe kor før, men jeg begynte å undervise dem, og nå liker de det.

FAKTA OM MADAGASKAR

Språk: Fransk, gassisk
Hovedstad: Antananarivo

NOEN TALL

22 005 222 innbyggere (anslagsvis pr. 2012)

80 prosent av alle dyrene som finnes på Madagaskar, finnes ikke noe annet sted i verden

Verdens fjerde største øy

60 prosent av verdens vanilje eksporteres fra Madagaskar

KIRKEN PÅ MADAGASKAR

9190 siste-dagers-hellige

37 menigheter og grener

2 staver

1 misjon

Av eldste Dale G.
Renlund

i De tolv apostlers
quorum

ÅNDELIG STABILITET: VI MÅ BYGGE ET SKIP SOM IKKE KAN SYNKE

*Vi trenger tilstrekkelig åndelig stabilitet for å kunne klare
å navigere gjennom vårt liv på jorden og vende trygt tilbake
til vårt himmelske hjem.*

Tidlig på 1600-tallet bestilte Sveriges kong Gustav II Adolf et krigsskip som skulle bli fa navnet *Vasa*. Skipet krevde store ressurser, ikke minst eiketreet som fartøyet skulle bygges av. Gustav Adolf førte nøye tilsyn med byggeprosessen i et forsøk på å sikre at *Vasa* ville leve opp til alle hans forventninger.

Etter at byggearbeidene hadde begynt, beordret Gustav Adolf at *Vasa* skulle gjøres lengre. Fordi bredestagene allerede hadde blitt bygget av dyrebar eik, befalte kongen at bygningsmennene skulle øke skipets lengde uten å øke dets bredde. Selv om skipsbyggerne visste at dette ville redusere *Vasas* sjødyktighet, nølte de med å fortelle kongen noe de visste at han ikke ønsket å høre. De gjorde som han ville. Gustav Adolf insisterte også på at dette skipet ikke bare skulle ha ett kanondekk, slik som var vanlig, men kanoner på tre dekk, med de tyngste kanonene på øverste dekk. Igjen gjorde skipsbyggerne som han ville, selv om de visste bedre.

10. august 1628 la *Vasa* ut på sin jomfruseilas. Etter at *Vasa* hadde forlatt havnen, grep en sterk vind fatt i seilene, og skipet begynte å krenge. Det varte ikke lenge før "hun hadde kraftig slagside og vannet fosset inn gjennom kanonlukene til hun gikk langsomt til bunns med seil, vimpler og flagg til topps."¹ *Vasas* jomfruseilas ble ca 1300 meter lang.

Gustav Adolfs ønske om et ekstravagant statussymbol ødela utformingen av det som ville ha vært en fantastisk seilskute, datidens mektigste krigsskip. Skipsbyggernes motvilje mot å ta til orde – frykten for kongens mishag – frarøvet kongen deres kunnskap og innsikt. Alle de involverte mistet målene av syne – å beskytte Sverige og fremme dets interesser i utlandet. Et skip som forsøker å

trosse fysikkens lover, er ganske enkelt en båt som ikke vil flyte.

Hvis vi skal kunne navigere gjennom jordelivet, må vi ha tilstrekkelig åndelig stabilitet til å takle sidevind og tverrstrømmer, foreta nødvendige svinger og vende trygt tilbake til vårt himmelske hjem. Det finnes ting vi kan gjøre for å øke vår åndelige stabilitet. Jeg skal komme inn på fire.

✦ **Adlyde Guds bud**

Det første er å adlyde Guds bud. Akkurat slik *Vasa* var underlagt fysiske lover, er vi alle underlagt åndelige lover. Ingen er fritatt. Vi må adlyde disse åndelige lovene, som vi kaller Guds bud.

Å arbeide med fysiske lover under byggingen av skipet kan ha virket restriktivt for Gustav Adolf, men *Vasa* ville ikke ha sunket før dets oppdrag begynte hvis det hadde overholdt disse lovene. I stedet ville det hatt frihet og fleksibilitet til å gjøre det som det var ment å gjøre.

På samme måte beskytter lydighet mot Guds lover vår frihet, fleksibilitet og evne til å oppnå våre muligheter. Budene har ikke til hensikt å begrense oss. Lydighet fører snarere til økt åndelig stabilitet og langsiktig lykke.

Lydighet er et valg. Jesus befalte: “Se, jeg har gitt dere budene, hold derfor mine bud” (3 Nephi 15:10). Så enkelt er det. Avgjør det en gang for alle. Bestem deg nå for å være fullstendig lydige. Ingenting vil øke din åndelige stabilitet mer. Ingenting vil gi deg større frihet til å utføre din livsoppgave.

✦ **Følg råd, og fortsett å lære livet ut**

For det annet må vi være oppmerksomme på og følge råd fra pålitelige kilder, og bestemme oss for å fortsette å lære livet ut.

En av fallgruvene ved å tilegne seg kunnskap er arroganse, som kan komme når vi tror at vi vet så mye at det ikke finnes mer å lære. Vi har alle sett dette i personer som er altfor trygge på sin egen fortrefelighet. Det er virkelig vanskelig å undervise en allviter.

Fordi han er oppmerksom på dette og ønsker å lære hele livet, har president Henry B. Eyring, førsteråd giver i Det første presidentskap, sagt: “Jeg er fremdeles et barn med mye å lære. De fleste kan lære meg noe.”² Da han kalte meg som generalautoritet, lærte president Eyring meg noe viktig. Han sa at når han hører noen fortelle en historie som han har hørt før, eller bruke et skriftsted som han er svært godt kjent med, tenker han: “Hvorfor understreker Herren dette for meg?” og “Hva er det jeg ennå ikke har lært av denne historien eller dette skriftstedet?” Hvis vi ønsker å øke vår åndelige stabilitet, må vi være lærevillige og tilstrekkelig ydmyke til å motta veiledning uansett alder eller erfaring.

Det er opp til oss. Vi kan lytte til og følge rådene som gis oss av Kirkens ledere, spesielt dem vi oppholder som profeter, seere og åpenbarere, av foreldre og av betrodde venner – eller la være. Vi kan prøve å lære livet ut – eller la være. Vi kan øke vår åndelige stabilitet – eller la være. Hvis vi ikke klarer å øke vår åndelige stabilitet, vil vi bli som *Vasa* – en båt som ikke kan flyte.

✦ *Vi må gjøre Jesus Kristus til vår grunnvoll*

For det fjerde, og aller viktigst, øker vår åndelige stabilitet i forhold til hvilken grad vi har Jesus Kristus som vår grunnvoll.

Uten Kristus blir vi kastet om på bølgene som en seilbåt. Vi har ingen kraft fordi vi ikke har noe seil. Vi har ingen stabilitet, spesielt når det stormer, ettersom vi ikke har noe anker. Vi har ikke mål eller mening fordi vi ikke har noe å styre med. Vi må gjøre Kristus til vår grunnvoll.

For å kunne møte, overvinne og være forberedt på livets sidevind og tverrstrømmer, må vi adlyde Guds bud og være ydmyke, villige og fast bestemt på å lære livet ut, utføre tjeneste for andre og ha Jesus Kristus som vår grunnvoll. Når vi gjør det, øker vi vår åndelige stabilitet. I motsetning til *Vasa*, vil vi kunne vende tilbake til vår trygge havn når vi har gjort det vi skulle. ■

Fra en andakt ved Brigham Young University 16. september 2014. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Brev fra kong Gustav II Adolfs hoff; oversettelse sitert i Richard O. Mason, "The *Vasa* Capsizes," virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Det finnes mange beretninger om *Vasa*. Se for eksempel vasamuseet.se for historie og andre koblinger.
2. Henry B. Eyring, i Robert I. Eaton og Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 409.

✦ *Tjen andre*

For det tredje, å være utadvendt, bry oss om andre og tjene andre øker vår åndelige stabilitet.

Vi kan holde evigheten klarere i fokus når vi fokuserer på andre og prøver å hjelpe vår himmelske Faders barn. Jeg har oppdaget at det er mye lettere å motta inspirasjon når jeg ber for å finne ut hvordan jeg kan hjelpe en annen, enn når jeg bare ber for meg selv.

Vi tror kanskje at vi på et fremtidig tidspunkt vil vi være bedre i stand til å hjelpe. Men i virkeligheten er det alltid nå som gjelder. Vi tar feil hvis vi tror at det vil være mer beilelig når vi har mer tid, mer penger eller mer av et eller annet, å utføre tjeneste for andre. Uavhengig av omstendigheter har vi et valg. Vil vi hjelpe andre eller ikke? Vi stryker på en viktig prøve i jordelivet hvis vi ikke velger å hjelpe de trenge. Og hvis vi hjelper, øker vi vår egen åndelige stabilitet.

LÆR Å SPILLE EN SALME på 10 minutter!

Samlet og tilpasset av Daniel Carter

Avdeling for Kirkens musikk, kunst og kultur

Hvis du aldri har spilt piano før, men alltid har ønsket å lære det, har du muligheten nå. Du trenger bare et keyboard. Selv om du ikke har et hjemme, kan du ta denne artikkelen med deg til et sted hvor det er et piano eller keyboard og begynne å lære.

Denne leksjonen er så enkel at du vil være i stand til å spille en salme før den er ferdig. Det er faktisk mulig at du kan spille salmemelodien i denne leksjonen på ca. 10 minutter!

Klar? La oss begynne!

Gjør deg klar til å spille piano

1. Når du sitter ved pianoet og hviler fingrene på tangentene, flytter du benken langt nok tilbake til at albuen er litt bøyd.
2. Sitt midt på benken, rett foran de midterste tangentene.
3. Sitt på forkanten av benken med rak rygg og vekten fremover.
4. Hvil føttene på gulvet.
5. Sitt behagelig med god holdning.
6. Sørg for at det er godt lys slik at du kan se notene og tangentene.

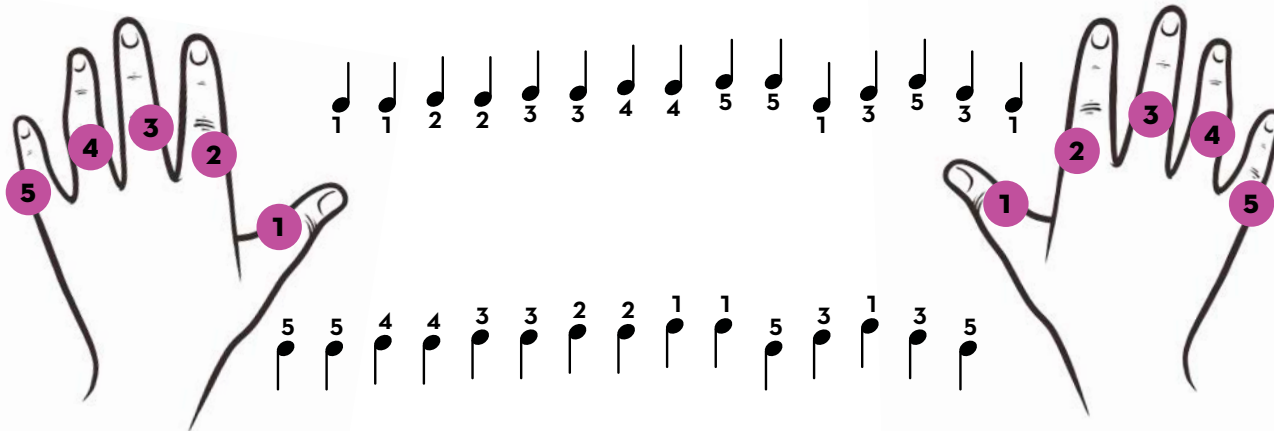

7. Reis deg. Slipp hendene ned langs siden, og la dem slappe av. Legg merke til deres naturlige krumning, som om de holdt en ball. Når du setter deg igjen, legger du fingrene på tangentene med den samme naturlige krumningen.
8. Legg hendene over tangentene, og la fingrene berøre dem nær midten av det

- store området på de hvite tangentene. Hold håndflatene over tangentene, ikke la dem hvile på tangentene eller på trevirket nedenfor tangentene.
9. Trykk på tangenten med fingerputen rett nedenfor fingertuppen. Hold fingrene krummet, idet du løfter dem fra knoken på baksiden av hånden. Når du trykker på tangenten, holder du fingerleddene bøyd.

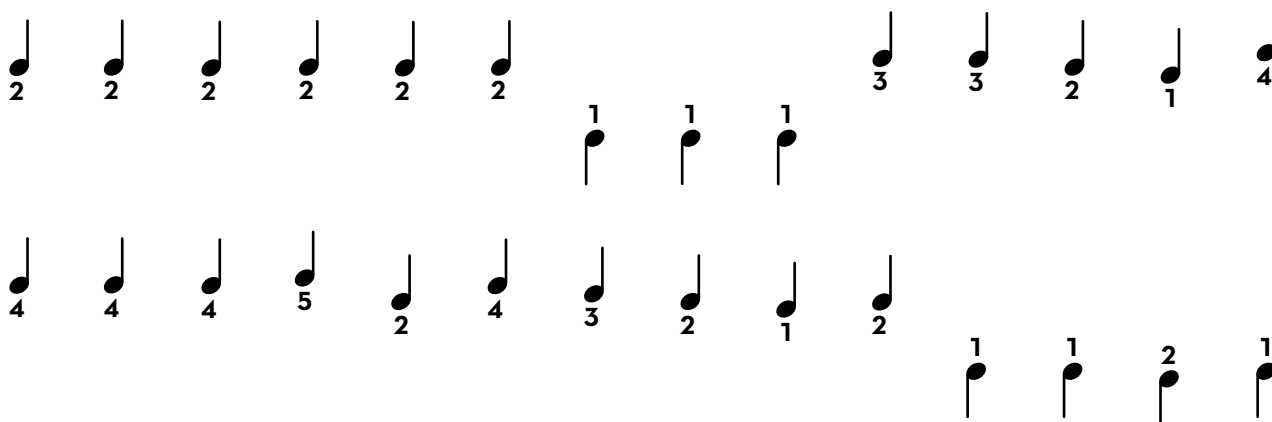

Spill ved hjelp av fingertall

For å hjelpe deg å plassere riktig finger på hver tangent, gis fingertall som vist her. Fingertallene står ved siden av notene på siden.

Legg hånden over en hvilken som helst gruppe av fem tangenter, med hver finger over én tangent. Øv på fingertallene ved å spille på tangentene med de

riktige fingrene som angitt. Noter med notehalser som går oppover, er for høyre hånd. Noter med notehalser som går nedover, er for venstre hånd.

Spill "En grønnkledd høyde langt herfra"

Legg hendene på tangentene som vist nedenfor.

Bruk gruppene på to og tre svarte tangenter til å hjelpe deg å finne riktig posisjon.

Spill denne salmen ved hjelp av fingertallene som vist. Noter med notehalser som går oppover, er for høyre hånd, og noter med notehalser som går nedover, er for venstre hånd. Øv på salmen til du føler deg trygg på den. Bruk prinsippene for god

fingerteknikk som er nevnt i de ni kontrollpunktene.

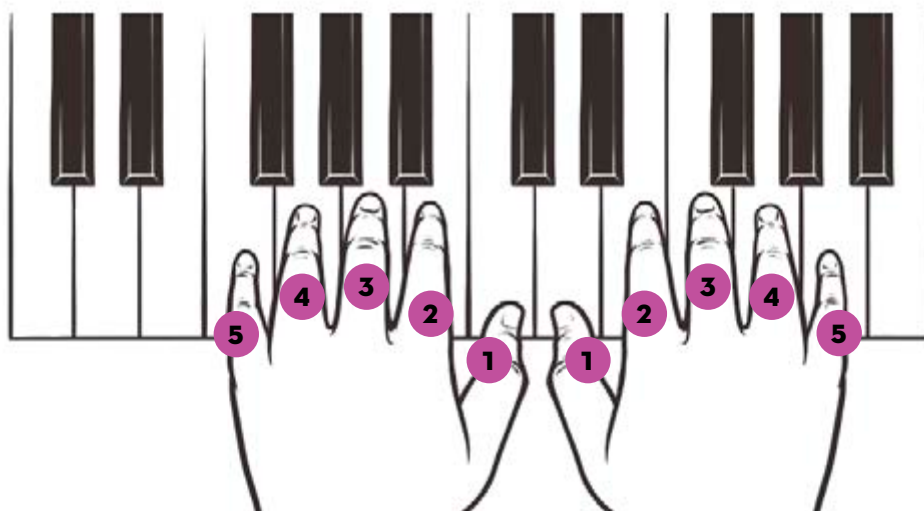
Nå har du fått en innføring i å spille piano, og har lært en enkel salmemelodi. For å spille andre salmer, må du lære noen grunnprinsipper for takt, rytme og noter.

Her er det beste: Leksjonen du nettopp lærte, er den første leksjonen i Kirkens kurshefte for keyboard, som er tilgjengelig på seks språk fra Kirkens distribusjonstjeneste.¹ De enkle instruksjonene hjelper deg å lære alene eller i grupper. Du kan til og med få med

hele familien på å lære å spille piano sammen som en aktivitet på familiens hjemmeaften. Kurset kan gjennomføres på bare seks uker.

En rekke studier viser at privat musikkundervisning bidrar til å forbedre elevenes fokus, akademiske prestasjoner og resonneringsevne.²

Ved å lære musikkferdigheter, utvikler vi talentene som Herren har gitt oss, øker vår kunnskap og lærer mange forskjellige måter å bruke vår kunnskap og våre talenter til å bygge opp hans rike på. ■

NOTER

1. Du kan bestille keyboard-kurset på store.lds.org.
2. Se Laura Lewis Brown, "The Benefits of Music Education," pbs.org; Jessica Velasco, "How the Arts Can Help Students Excel," the Science of Learning Blog, 11. des. 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; "Music Helps Children Learn Maths," *The Telegraph*, 22. mars 2012, telegraph.co.uk.

FAST BESTEMT PÅ Å slutte

Mine pianoferdigheter ble ikke bedre, selv etter mange år med øvelse. Mor og far sa at jeg kunne slutte på én betingelse: Jeg måtte lære 50 salmer.

Av Gretchen Blackburn

Jeg stormet inn i huset med tårer i øynene etter nok en skuffende pianotime. Det var mitt fjerde år med pianoundervisning, og jeg var fortsatt på vuggevisestadiet. Læreren hadde prøvd å finne noe positivt å si om den forferdelige spillingen min, men det føltes bare verre. Mor og far betalte for pianotimer som jeg ikke ønsket, og ikke hadde noe håp for.

Jeg ønsket at de skulle la meg slutte. "Vær så snill," ba jeg. "Jeg gjør hva som helst. Hva må til?"

Etter å ha snakket sammen om det, sa de: "Hvis du lærer deg 50 salmer, skal vi la deg slutte."

Jeg begynte straks å øve. Jeg ønsket så sterkt å slutte at jeg var villig til å bruke ekstra tid ved pianoet.

Den første salmen, "Ha takk for profeten du sendte" (*Salmer*, nr. 17), tok nesten en måned å mestre. Jeg var fremdeles fast bestemt på å slutte, så jeg fortsatte å øve.

Så skjedde det noe interessant: Salmene ble lettere å mestre. Jeg følte meg gladere gjennom hele uken. Jeg oppdaget at jeg nynet salmene i løpet av dagen, og sang høyere på nadverdsmøtet.

Jeg sluttet å holde oversikt over hvor mange salmer jeg kunne. Etter hvert som jeg ble dyktigere på piano, innså jeg at jeg kunne lære en ny salme nesten perfekt på mindre enn 30 minutter.

Da jeg endelig la dem sammen, hadde jeg adskillig flere enn 50

salmer. Og det kom ikke på tale at jeg skulle slutte å spille piano. Jeg hadde blitt mye tryggere på mine evner til å spille, og hadde følt Salmenes kraft i mitt liv.

Salmer er som Skriftene – de fremsetter sannheten. Når jeg spiller salmene, føler jeg at jeg fordyper meg i Skriftene. Å lære å spille salmene har satt fart i prosessen med å bygge opp mitt vitnesbyrd og lære sannheten. Nå hender det ofte at jeg tenker på teksten til forskjellige salmer for å hjelpe meg gjennom dagen. Å spille piano har styrket mitt vitnesbyrd, og det har åpnet dører for meg hvor jeg enn kommer. ■

Artikkelforfatteren bor i New York, USA.

SJOKK, SORG OG GUDS PLAN

Gjennom mitt livs mest rystende opplevelse følte jeg at vår himmelske Fader var med meg hele veien.

Av Paola Çajupi

Det var en tidlig morgen i 2008, da mor vekket meg for å gå på skolen. Jeg var virkelig lykkelig den morgenen, men jeg visste ikke at det skulle bli den verste dagen i mitt liv, eller den siste gangen jeg skulle få være sammen med henne. Jeg fullførte ikke hele skoledagen fordi en venn av familien måtte hente meg og fortelle meg at mor hadde tatt sitt eget liv. Jeg var bare 12 år gammel.

Jeg tenkte: "Hvordan kan jeg klare meg uten mor?" Hun var min beste venn.

Jeg gråt i mange måneder. Jeg likte ikke å gå på skolen fordi de andre barna behandlet meg annerledes og syntes synd på meg. Jeg hadde ingen anelse om hva jeg skulle gjøre. Jeg visste bare at jeg måtte være sterk for alle andre.

En dag, fem eller seks måneder etter at mor døde, var jeg alene på rommet mitt ved vinduet og gråt, og prøvde å forstå hvorfor jeg var her. Plutselig hørte jeg en indre stemme: "Du er min datter. Jeg vil ikke la deg lide." Jeg visste at det var Gud. Men det overrasket meg fordi jeg ikke trodde på ham lenger, spesielt siden jeg følte at det var Gud som hadde tatt mor fra meg. Selv om jeg ikke visste hva han mente, følte det trygt.

Tre år senere dro jeg til Roma i Italia for å besøke min onkel. Han fortalte meg flere ganger om en kirke han gikk

i. En søndag tok han meg med. Jeg vil alltid huske da jeg gikk mot døren til kirken for første gang, og følte vår himmelske Faders kjærlighet idet jeg gikk inn. Det følte som å komme hjem.

Jeg begynte å gå i kirken hver eneste søndag, og på alle aktiviteter i løpet av uken. Jeg elsket å være sammen med Kirkens ungdom. De gjorde meg gladere. De tenkte og trodde på de samme tingene som jeg gjorde. Så, etter tre måneder, var sommerferien over, og jeg måtte dra hjem til Albania.

Da jeg kom hjem, fortalte jeg far om følelsene jeg hadde hatt og hvor glad jeg hadde vært hele denne tiden. Han likte det ikke. Han sa at han ikke ville la meg fortsette å gå i kirken eller lære mer om den. Så jeg måtte være tålmodig de neste tre årene til jeg ble 18 år gammel. Da kunne jeg bestemme selv og bli døpt.

I denne perioden ble jeg velsignet med så mange som fortalte meg om det de har lært i kirken hver søndag. En av disse var Stephanie. Hun hadde bodd i Italia da min onkel ble medlem av Kirken, men hun hadde dratt hjem til USA. Onkel mente det ville være bra for oss å skrive til hverandre, så jeg la henne til som venn på Facebook.

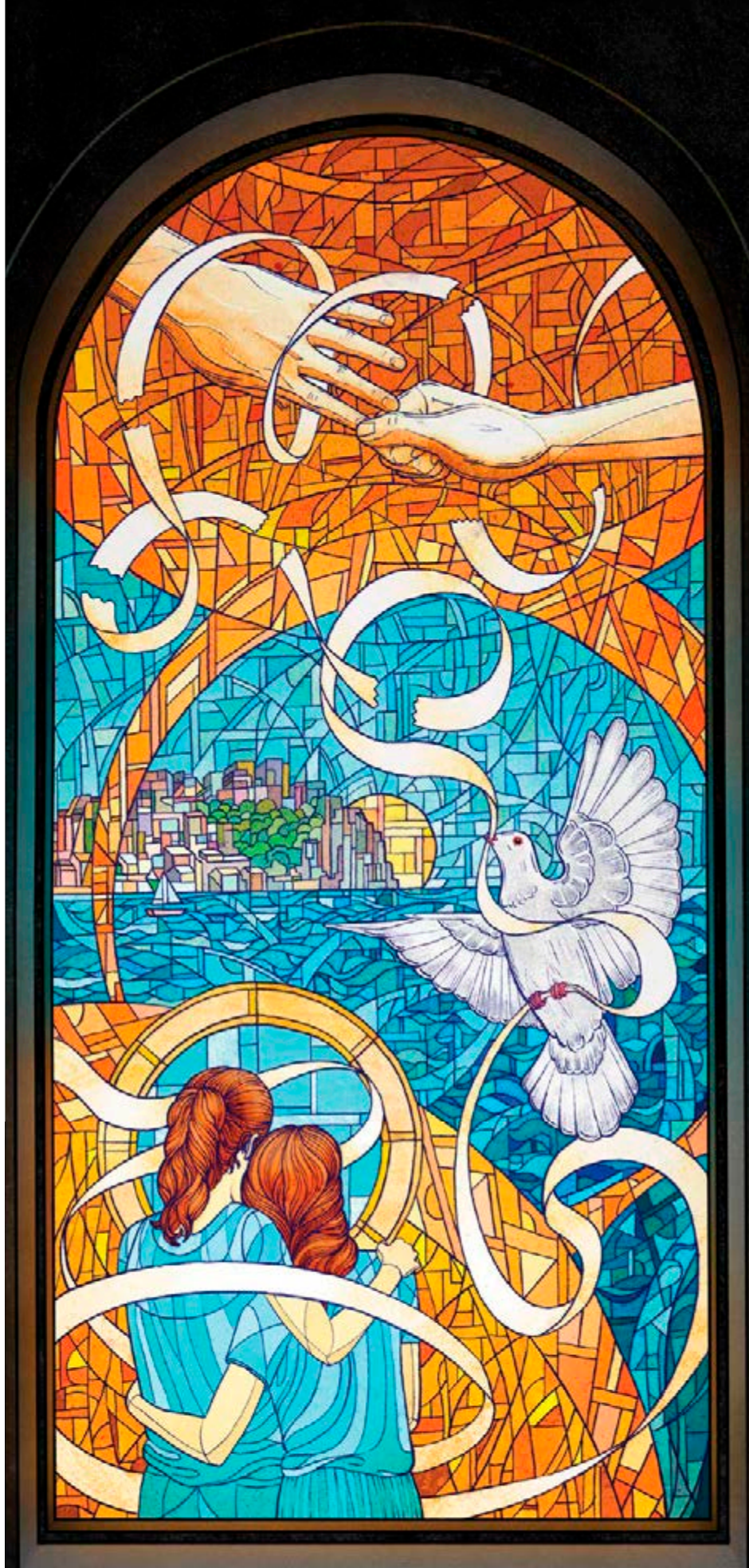
Selv om vi aldri hadde møtt hverandre personlig, vil jeg alltid være takknemlig for at hun hjalp meg å

utvikle min tro og lære mer om Jesu Kristi evangelium. Hun skrev til meg nesten hver søndag og fortalte meg alt hun hadde lært i kirken, og deretter besvarte hun spørsmålene mine. Hun var en virkelig god venn for meg.

Endelig, etter mange års tålmodighet, ble jeg døpt bare to dager etter min 18-årsdag. Og snart skal jeg få dele gleden jeg følte den dagen med mor, fordi jeg skal bli døpt for henne. Jeg vet at hun vil være stolt av livet jeg har valgt.

Jeg føler meg velsignet av vår himmelske Fader, fordi han var med meg hele veien på så mange måter. Jeg måtte bare vente og være tålmodig, fordi han hadde en plan for meg. Det var han som ga meg styrke til å takle alle utfordringene jeg opplevde. Han var alltid der, og hjalp meg å være lykkeligere. ■

Artikkelforfatteren bor i Albania.

Av Elder José A.
Teixeira
i De sytti

SELV OM DU ER SJENERT

Stol på Herren, og han vil velsigne deg i din innsats for å dele evangeliet med andre.

Da jeg var ny misjonspresident i Brasil, intervjuet jeg noen eldster. Jeg ba en av dem om å fortelle litt om seg selv.

“Jeg er veldig sjenert,” sa han. Han var redd for at hans sjenerthet skulle komme i veien for hans evne til å tjene.

Jeg spurte: “Tror du at Herren kan hjelpe deg å være en god misjonær likevel?”

“Jeg tror Herren kan gjøre hva som helst.”

“Så la ham hjelpe deg. Tror du at du klarer det?”

“Det gjør jeg,” sa han.

Jeg må tilstå at da han gikk sin vei, tenkte jeg: “Jeg håper det fungerer.”

Ukene gikk, og snart kom de samme misjonærene for å bli intervjuet igjen. Denne gangen sa den sjenerte eldstens ledsager: “President, jeg vet ikke hva du sa til ham, men det gjorde så absolutt en forskjell. Han har blitt kjempeflink til å snakke med folk.” Jeg gledet meg til å snakke med ham igjen.

Da han kom inn på kontoret mitt, så han ned på føttene sine.

ILLUSTRASJON: DAVID MALAN

“Jeg har gode nyheter,” sa han. “Jeg er fremdeles sjenert, men jeg ba Herren om hjelp. Så åpnet jeg munnen og begynte å snakke. Og vet du hva? Jeg gjør det hele tiden nå. Jeg husker ikke engang hva jeg sier. Det fantastiske er at folk liker det. De føler Ånden. De kjenner seg igjen i meg og det jeg har å fortelle dem.”

Jeg ble forundret over hvordan denne misjonæren ble forvandlet da han satte sin lit til Herren. Han ble et flott redskap for å gjøre mange lykkelige.

“Jeg er fremdeles sjenert, men jeg ba Herren om hjelp.”

Overvinn frykt

Når vi deler evangeliet med andre, er vi noen ganger nervøse. Men slik denne sjenerte misjonæren viste, vil Herren veilede oss hvis vi stoler på ham. Den hellige ånd vil hjelpe oss å vite hva vi skal si (se 2 Nephi 32:2-3), og når folk føler Ånden, reagerer de ofte på en positiv måte. Mange blir nysgjerrige på hva vi tror på, og ønsker å få vite mer.

Stor glede

Jeg har et vitnesbyrd om at vår himmelske Fader vil veilede oss i våre anstrengelser for å dele evangeliet med andre, og i denne prosessen vil vi føle stor glede. Faktisk vil den gleden være med oss ikke bare nå, men også i den kommende verden. (Se L&p 18:16.) Det er en god grunn til å gå ut av trivselssonen og gjøre noe, selv om du er sjenert. ■

TRE FORMER FOR FRYKT SOM DU KAN OVERVINNE

I tillegg til sjenerthet vet jeg om tre andre former for frykt som kan få noen av oss til å si: “Jeg er redd for at hvis jeg snakker om evangeliet, vil jeg miste vennene mine.” Heldigvis kan disse overvinnes med tro.

1. JEG VET IKKE NOK.

Hvis du mangler kunnskap om evangeliet, kan heltidsmisjonærene hjelpe. De kan undervise oss i gjenopprettelsens budskap, hjelpe oss å styrke vår tro på Herren Jesus Kristus, og hjelpe oss å forstå omvendelse og hvordan vi kan anvende den i vårt liv, og hvorfor dåpen og Den hellige ånds gave er viktig. En annen god kilde til kunnskap er *Forkynn mitt evangelium*. Jeg vil oppfordre enhver ung mann og ung kvinne til å ha et eksemplar og gjøre den til en del av sitt daglige studium sammen med Skriftene.

2. JEG HAR ALDRI GJORT DETTE FØR.

Hvis du mangler erfaring, øv med misjonærene! De kan hjelpe deg å vite hva du skal si eller ikke si i en bestemt situasjon. Hvis du tilbringer tid med misjonærene, vil du føle kjærligheten de har til evangeliet og til sine medmennesker. De har funnet mot til å dele evangeliet med andre. De kan hjelpe deg å gjøre det samme.

3. JEG ER REDD FOR Å DELE.

Når vi deler vårt vitnesbyrd med andre, hjelper vi våre venner å se høyere ting, og de begynner å respektere oss og elske oss i et annet lys. Dette skjer nesten hver gang. Mange unge sier: “Jeg var redd, men når jeg snakket oppriktig, begynte vennen min å stole på meg og stille flere spørsmål.” Vi burde ikke være redde for å dele det vi har med andre. Det er dyrebart fordi det kommer fra Gud. Og hvilken bedre måte å vise kjærlighet til våre venner enn å dele med dem det vi vet er sant?

VÅR SPALTE

ÆRLIG I ALLE TING

Alivsi H., Jalisco, Mexico

I begynnelsen av hvert semester på skolen får vi en produktpakke som inneholder en notatbok, en timeplan og en tilfeldig produktprøve. Ett år jeg sto i kø for å få pakken min, innså jeg at prøven jeg fikk, var spesielt nyttig for meg.

På slutten av dagen så jeg at de delte ut to prøver av samme produkt. Det ville være lett å stille meg i kø igjen og få en ny pakke, og jeg bestemte meg for å gjøre det. De var tross alt gratis, og jeg trengte det produktet.

Jeg måtte bare en kjapp tur på toalettet, hvor jeg så en mobiltelefon som en jente hadde glemt. Det var en av de

nyeste modellene, og jeg hadde mistet min egen telefon en uke før. Men jeg vurderte ikke engang å beholde den. "Det er å stjele," sa jeg til meg selv.

På vei for å få den andre pakken med gratis ting, gikk det så opp for meg at det ville være like uærlig som å beholde telefonen, fordi jeg ville måtte lyve og si at jeg ikke hadde fått en før.

Jeg var takknemlig for denne lille opplevelsen som ga meg en stor lærdom. Jeg leverte inn telefonen og dro

hjem med bare én notatbok, én timeplan og én produktprøve, men med en god følelse av å være trofast i alle ting, uansett hvor lite det måtte være. ■

VELSIGNET VED Å ADLYDE TIENDELOVEN

Sabrina T., São Paulo, Brasil

Da jeg var liten, opplevde familien og jeg mange økonomiske prøvelser som varte til jeg var rundt 10 år gammel. Far klarte ikke å finne seg annet arbeid, så han arbeidet som gateselger, og tjente svært lite. Mor var hjemme for å ta seg av meg og min yngre bror.

Men selv om vi opplevde så mange trengsler, hadde vi et vitnesbyrd om å betale tiende og gi andre offergaver. Vi betalte trofast tiende hver måned, og manglet aldri noe. Vi vet med sikkerhet at vi stadig ble velsignet

på grunn av Herrens uendelige godhet, og fordi han holder sine løfter når vi er lydige mot hans bud.

Tiden med økonomiske prøvelser gikk til slutt over. Velsignelsene som Herren har gitt oss disse siste årene, har vært fantastiske.

Jeg vet at de som trofast betaler tiende og betaler sine offergaver i kjærlighet og i den hensikt å velsigne andre, aldri vil mangle noe, og noe enda bedre kan skje, akkurat som med meg og min familie. Velsignelsene vil øke. Dette vet jeg. Jeg har opplevd dette. ■

SER DEN GOD UT?

Se igjen. Satan vil at vi skal bytte bort sann glede mot en illusjon av lykke som aldri vil tilfredsstille. Ikke ta en eneste bit.

(Se Dieter F. Uchtdorf, "Du kan klare det nå," *Liahona*, nov. 2013, 56.)

“Jeg blir gjort narr av på skolen fordi jeg er medlem av Kirken. Jeg vet at jeg må stå frem for det jeg tror på, men det er så vanskelig! Hvordan kan jeg bli modig nok?”

Du har rett i at du trenger mot for å takle denne situasjonen. Jesus Kristus har tross alt befalt: “Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene” (L&p 115:5). Men å ha mot til å la ditt lys skinne behøver ikke nødvendigvis å bety at du tar til motmæle mot dem som gjør narr av deg.

Uansett kan du la motstanden inspirere deg til å bli bedre. Når du jobber hardt for å styrke ditt vitnesbyrd, kan du utvikle den slags fredelig mot som vil hjelpe deg å ta til orde eller ganske enkelt fortsette å gjøre det som er rett, selv om andre gjør narr av deg.

Det kan være opprørende å bli ertet, men husk at du kan be om å bli fylt med kjærlighet, slik at andre kan føle Kristi kjærlighet gjennom deg (se Moroni 7:48). Fordi hver situasjon er unik, skulle du søke Åndens veiledning for å kunne vite hvordan du kan reagere på en Kristus-lignende måte i hvert tilfelle.

Avhengig av situasjonen, kan det være best å snakke på tomannshånd med dem som har gjort narr av deg, eller bare ignorere den uvennlige ertingen mens du fortsetter å etterleve din tro. Hvis andre ikke er interessert i å høre på det du har å si, kan ditt eksempel på vennlighet, tilgivelse og oppriktighet være det beste budskapet du kan sende.

Vis sant mot

De som gjør narr av deg, vil kanskje ikke slutte bare fordi du er modig nok til å be dem om å slutte, men de vil kanskje slutte når du utøver ditt mot ved å leve i samsvar med det du er – en siste-dagers-hellig. Før du vet ordet av det, vil vår himmelske Faders godkjennelse skinne på deg, og forhåpentligvis åpne øynene deres for det gjengitte evangelium i ditt liv.

Bright U., 17 år, delstaten Imo, Nigeria

Finn styrke i det grunnleggende

Bønn og faste er viktig fordi det vil hjelpe deg å takle vitser og utfordringer på skolen, akkurat slik Jesus Kristus opplevde mye hån og spott da han var her på jorden. De vil hjelpe deg å utvikle større kjærlighet til og tålmodighet med andre.

Walter C., 15 år, Jaén, Peru

Bli veiledet ved bønn

I lang tid var jeg det eneste medlemmet på skolen. Mine nærmeste venner syntes å forstå meg, men andre skolekamerater gjorde narr av meg. En dag ba jeg, og følte behov for å snakke med en av dem som oppfordret andre til å gjøre narr av meg. Jeg forklarte at jeg ikke var sint på ham, men jeg

ba ham om å gi meg den samme respekten som han selv ønsket. Etter å ha hørt samtalen vår, forsvarte en av lærerne mine meg alltid når han så noe skje. Jeg vet at Herren vil være med deg når du snakker med disse personene.

Shanela S., 14 år, Pangasinan, Filippinene

Bygg opp ditt vitnesbyrd

Først trenger du et sterkt vitnesbyrd om sannhetene du ønsker å dele med andre. Dernest må du ha kjærlighet til dem som gjør narr, og ikke havne i kranbler, for Gud støtter aldri stridighet (se 3 Nephi 11:29). Men mest av alt må du gjøre ditt beste for alltid å ha Ånden med deg. Ånden vil hjelpe deg å få større kjærlighet og mot, og han vil gi ordene dine større kraft.

Julia F., 19 år, Hesse, Tyskland

Elsk dine fiender

Jeg har vært i lignende situasjoner. Hvis du har tro og ydmyker deg, vil du bli velsignet

med den styrke og tro du trenger for å etterleve budet "Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere... og be for dem" (Matteus 5:44). Jeg vil oppfordre deg til å granske Skriftene for å finne svar på hvordan du kan være sterk. Be når du føler deg alene i din tro. I Romerne 8:31 står det: "Hva

skal vi da si til dette? Er Gud for oss, hvem er da imot oss?" Du har Gud på din side! Alt er mulig.

Reagan T., 15 år, Utah, USA

Ikke vær redd

Snakk oftere om religionen din, eller gjør bevisst ting for å komme inn på den.

Jeg var i en lignende situasjon, og skrev: "Jeg elsker å være siste-dagers-hellig" på skolesekken. Ved å gjøre det, åpnet jeg døren til flere misjonærledninger og viste andre at jeg ikke var redd for å la dem vite at jeg er medlem av Kirken. Uansett hva du gjør, må du ikke la dem trykke deg ned. Be for dem og for deg selv. Snart vil du oppdage at hvis du fokuserer på å frelse andre, vil du ikke være så redd for å la dem få vite sannheten om vår himmelske Faders evangelium.

Savanna P., 14 år, Texas, USA

MOTET AV VÅRE OVERBEVISNINGER

"Det er ofte vanskelig å være annerledes og å stå alene i en folkemengde. Det er naturlig å frykte for hva andre måtte tenke eller si. Vi finner trøst i Salmistens ord: 'Herren er mitt lys og min frelse, hvem skulle jeg frykte? Herren er mitt livs vern, hvem skulle jeg engstes for?' [Salmene 27:1]. Når vi gjør Kristus til midtpunktet i vårt liv, vil vår frykt bli erstattet med motet av våre overbevisninger."

President Thomas S. Monson, "Vær et forbilde og et lys," Liahona, nov. 2015, 88.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Hvordan kan jeg vite at Gud hører mine bønner?"

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyopløselig bilde innen 1. mai 2016, på liahona.lds.org, pr. e-post til liahona@ldschurch.org, eller i posten (se adresse på side 3).

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Av eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

Hva gjør apostler?

Apostlene er Herrens tjenere. De reiser for å besøke Kirkens medlemmer over hele verden.

Første gang jeg reiste som apostel, møtte jeg en mann som hadde vanskelig for å etterleve Vidsomsordet. Jeg sa til ham: “Herren har sendt meg hit for å gi deg et svært enkelt budskap: ‘Du kan klare dette. Jeg lover at du vil få hans hjelp når du møter denne utfordringen.’”

Ville Herren sende en av De tolv apostler halve verden rundt for å hjelpe bare én person? Svaret er *ja*. Han gjør det stadig vekk. ■

Fra eldste og søster Bednars verdensomspennende sending “Ansikt til ansikt”.

Av Carol F. McConkie

Førsterådgiver i Unge kvinners øverste presidentskap

Fred i mitt hjerte

Da jeg var åtte, så jeg profeten, president David O. McKay (1873-1970). Han kom for å innvie en ny kirkebygning i Palmyra i New York. Familien min var tilstede på innvielsen. Mange andre kom også. Vi gledet oss til å få se profeten!

Jeg var ganske liten, så det var vanskelig for meg å se rundt alle menneskene. Men jeg kunne likevel føle president McKays kjærlighet. Et kort øyeblikk fikk jeg se hans hvite hår og vennlige ansikt. Jeg tenkte: "Det er slik en Guds profet ser ut." Jeg hadde lest om profeter

i Skriftene, men dette var første gang jeg hadde sett en profet eller en generalautoritet personlig. Jeg skjønnte at profeter er virkelige personer. Og de elsker oss! Jeg vil alltid huske den kjærlighet og fred jeg følte den dagen.

Da jeg var 11 år, hadde jeg en annen opplevelse som hjalp meg å føle fred i hjertet. Stavskonferansen nærmet seg, og jeg fikk lov til å synge i stavskoret. Jeg gledet meg sånn! Jeg hadde en pen hvit skjorte, og jeg følte meg så spesiell. Sangen vi sang, hadde ordene fra Johannes

14:27: "Fred etterlater jeg dere, min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke!"

Disse ordene gjorde virkelig inntrykk på meg, og jeg har husket dem siden. Da jeg sang disse ordene, visste jeg at de var sanne. Jeg følte Den hellige ånd fortelle meg at det å følge Jesus Kristus hjelper oss å føle fred. Når jeg har hatt utfordringer siden, har jeg alltid tenkt på dette skriftstedet og følt fred. Sannheten jeg lærte da jeg var ung, har velsignet meg hele livet. ■

Ethans VITNESBYRD

Av Larry Hiller

Basert på en sann historie

*“Stille lytt til Den hellige ånd som
hvisker. Stille lytt til den milde røst”
(Liahona, april 2006).*

Ethan satt i samlingsstunden og så på mens hans beste venn, Sam, bar sitt vitnesbyrd. Hans venn Sarah satt på forhøyningen og ventet på tur. Sam snakket om et tjenesteprojekt han hadde utført. Han sa at han hadde et vitnesbyrd om tjeneste. Sarah bar vitnesbyrd om familier. Ethans lærer bar også sitt vitnesbyrd. Han snakket om tempelarbeid. Alle vitnet om at Kirken er sann. Det virket som om alle unntatt Ethan hadde et vitnesbyrd.

“Hva jeg har et vitnesbyrd om?” tenkte Ethan.

Han tenkte tilbake et par år til da han og vennene hans ble døpt. Hans Primær-lærer, søster Calder, hadde holdt en tale om Den hellige ånd.

“Den hellige ånd kan gi deg en brennende følelse i hjertet. Han kan hjelpe deg å vite hva som er sant,” hadde hun sagt. “Og det er slik du får et vitnesbyrd om det du tror på.”

Ethan prøvde å gjøre det rette så han kunne føle Den hellige ånd. Han leste i Skriftene og ba. Men han hadde

Det virket som om alle unntatt Ethan hadde et vitnesbyrd.

aldri hatt den brennende følelsen folk snakket om. Betydde det at han ikke hadde et vitnesbyrd?

Ethan tenkte på dette hele neste dag. Han tenkte fremdeles på det da han og Sam sto på rullebrett etter skolen. Han lurte på hvordan han kunne spørre Sam om det.

“Du, Sam,” spurte Ethan til slutt, “var du redd da du bar ditt vitnesbyrd i går?”

Sam hoppet av brettet sitt og gikk til gresset. “Egentlig ikke,” sa han idet han satte seg. “Jeg har båret vitnesbyrd på familiekvelder før.”

Ethan satte seg ved siden av ham og la rullebrettet på fanget. “Men hvordan visste du at du hadde et vitnesbyrd?”

“Jeg ba, og det føltes godt.”

Ethan nikket sakte og snurret et hjul med hånden. På en eller annen måte ønsket han også å føle det.

Den kvelden, da huset var mørkt og stille, knelte Ethan ved sengen sin for å be.

“Himmelske Fader,” sa han, “kan du hjelpe meg å få et vitnesbyrd? Hjelp meg å vite at Kirken er sann. At Joseph Smith var en profet. Og at Mormons bok er sann.”

Midt i bønnen stoppet Ethan. Han tenkte seg om et øyeblikk. Så tenkte han: “Vet jeg noe ennå?”

Så kom en følelse av ro og fred over ham. Det var ikke en sterk brennende følelse. Men Ethan visste at *det* var Den hellige ånd.

En tanke slo Ethan: “Jeg vet at jeg vet.” Og da han tenkte på det, innså han at han hadde hatt denne fredelige følelsen før.

Hver gang han leste i Mormons bok, føltes det godt og riktig. Nå visste han at denne følelsen var Den hellige ånd som vitnet for ham. Når han gikk i kirken, og det føltes godt og riktig å være der, var det også Den hellige ånd. Han hadde allerede fått et vitnesbyrd!

Han trengte ikke å vite alt akkurat nå. Men han visste at Den hellige ånd virkelig fantes, og kunne hjelpe ham å fortsette å bygge opp vitnesbyrdet.

Ethan begynte å be igjen. Men denne gangen var det for å si takk. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Pesos til vår himmelske

Av Angela Peña Dahle

“Hold alle budene. Da vil vi føle trygghet og fred” (Barnas sangbok, 68).

Ana tygget på sin siste bit tortilla. Den var myk og deilig. Ana elsket bestemors tortillaer. De var den beste delen av frokosten.

Ana så bestemor Abuela ta oppvasken.

Det var som alle andre morgener. Men én ting var ikke det samme.

Abuela pleide å gå til markedet for å kjøpe mat. Men ikke i dag. I dag var det ingen penger til å kjøpe mat for.

“Hva skal vi spise i morgen?” tenkte Ana.

Så kom Ana på noe. Hun visste hvor det var litt penger! I går kveld så hun Abuela legge noen pesos i en liten hvit klut.

“Abuela, har du glempt det? Du har penger til å kjøpe mat.”

“Hvilke penger?” spurte Abuela.

Ana løp for å hente pengene. Hun ristet den lille posen med mynter.

Klirr! Klirr!

Abuela smilte. “Det er tienden vår, Ana. Det er *Hans* penger.”

“Men hva skal vi spise i morgen?” spurte Ana.

“Ikke bekymre deg for det,” sa Abuela. “Jeg har tro på at vår himmelske Fader vil hjelpe oss.”

Neste morgen ga Abuela Ana den siste maistortillaen. Så satte hun seg i stolen. Hun broderte røde blomster på en kjole og fortalte historier om

Fader

da hun var liten. Hun virket ikke bekymret.

Så hørte Ana at det banket på døren. Hun løp for å åpne.

“Onkel Pedro!”

“Jeg hadde en følelse av at jeg skulle besøke dere to,” sa onkel Pedro. Han satte tre sekker på bordet. I én var det maismel til tortillaer. I en annen var det kjøtt. Og i den tredje var det ferske grønnsaker fra markedet.

“Å, min gode sønn,” sa Abuela. “Jeg skal lage min beste kjøttbollsuppe til deg!”

“Suppen din er den beste i verden,” sa onkel Pedro.

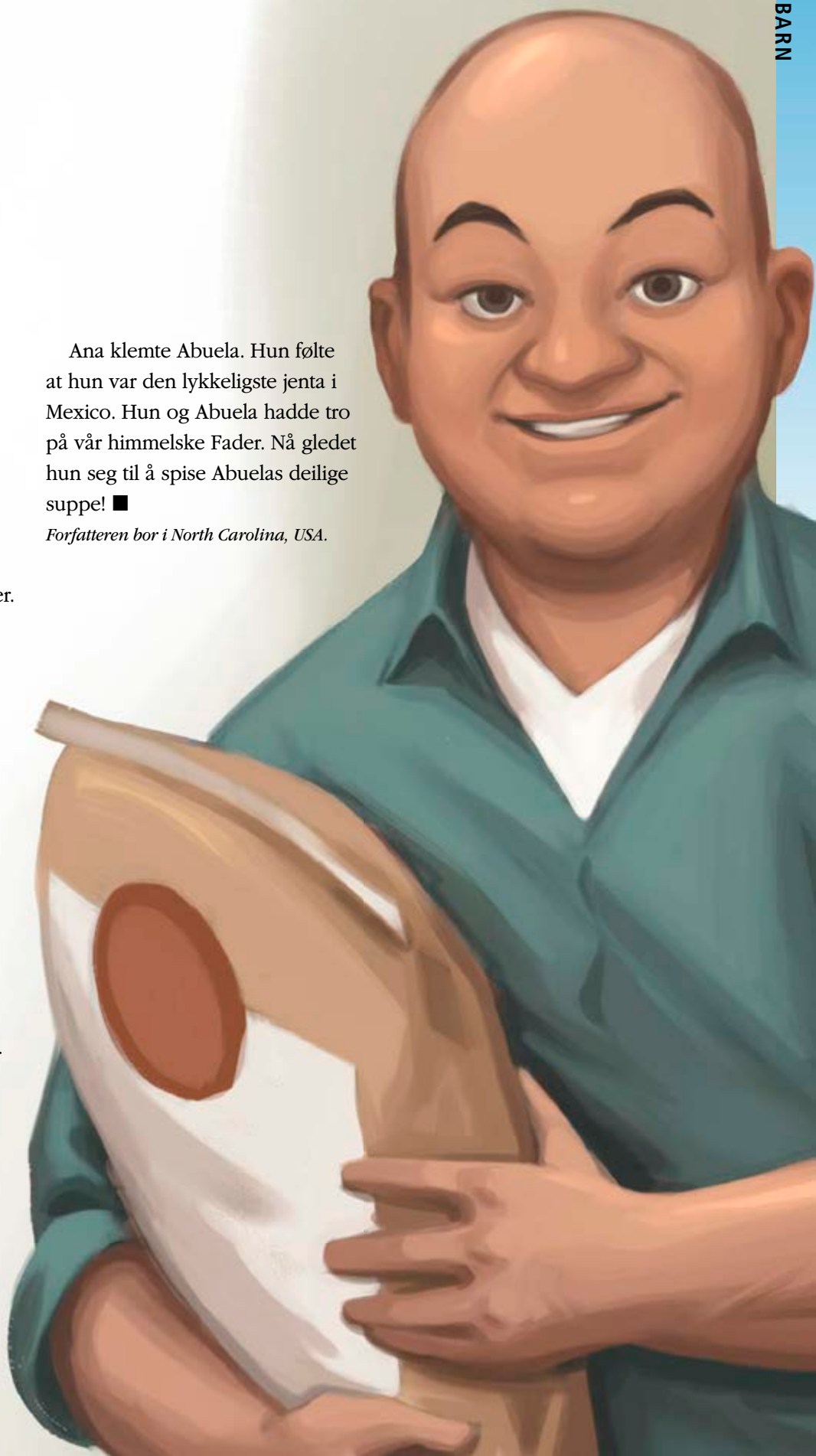
Ana lo og klappet i hendene.

Så stoppet hun. Det var én ting hun ønsket å vite. “Abuela, visste du at onkel Pedro skulle komme i dag? Var det derfor du ikke var bekymret?”

“Nei,” sa Abuela. “Når jeg betaler min tiende, har jeg tro på at vår himmelske Fader vil velsigne meg. Og det gjorde han!”

Ana klemte Abuela. Hun følte at hun var den lykkeligste jenta i Mexico. Hun og Abuela hadde tro på vår himmelske Fader. Nå gledet hun seg til å spise Abuelas deilige suppe! ■

Forfatteren bor i North Carolina, USA.

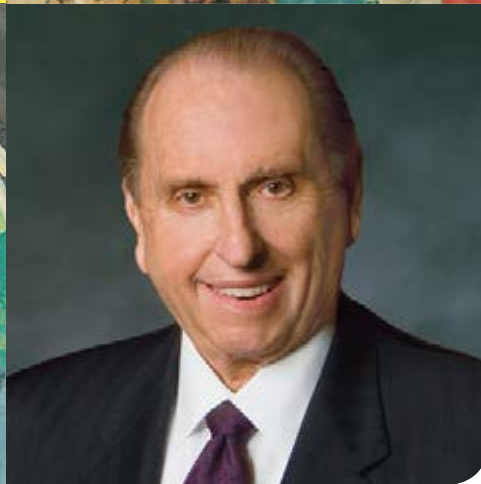
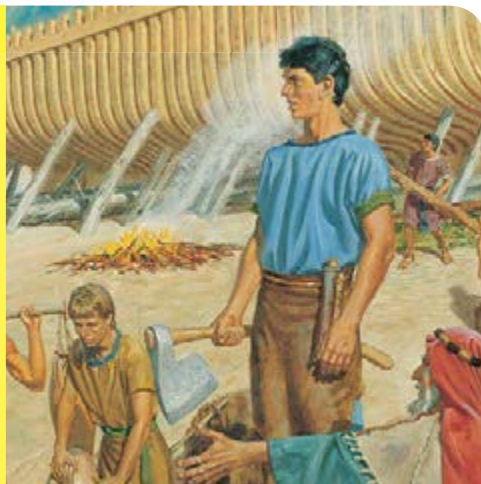

Følg profeter og apostler

Av Jenna Koford

Gud kaller profeter og apostler til å undervise oss om det Gud ønsker at vi skal vite. I Skriftene leser vi om profeter som Noah, Nephi og Joseph Smith, og apostler som Peter og Paulus. Vi har profeter og apostler i dag!

DETALI FRA HERREN OPPFYLLER ALLE SINE ORD, AV CLARK K. PRICE; DETALI FRA JOSEPH SMITH, JR., AV DANQUART A. WEGGELAND; DETALI FRA HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE, AV PAUL MANN; DETALI FRA NEPHI OG LEHI LEDER BÅTBYGGINGEN, AV JERRY THOMPSON; ILLUSTRASJONER: GARTH BRUNER

Hva er en "profet, seer og åpenbarer"?

En **profet** taler for Gud.

En **seer** kan se fortid, nåtid og fremtid.

En **åpenbarer** åpenbarer (eller viser) oss Guds vilje.

- Medlemmene av Det første presidentskap er alle profeter, seere og åpenbarere. Det samme er alle apostlene.
- Bare Kirkens president har myndighet fra Gud til å lede hele Kirken.
- Hvor mange levende profeter, seere og åpenbarere har vi til sammen?

12 15 3 1

Svar: 15

Hvorfor er det viktig å følge profeten?

En profet er som en som følger med fra et tårn (se også side 38). Han kan se faren som kommer, og forteller oss hvordan vi kan være trygge. Han hjelper oss å følge Jesus Kristus.

Hva har profeten vår bedt oss om å gjøre?

Vår profet i dag er president Thomas S. Monson. Her er noe av det han har bedt oss gjøre.

- Følge Jesu eksempel og elske alle.
- Betale tiende og bidra til misjonærfondet.
- Holde oss unna dårlige filmer, TV-programmer og andre medier.
- Ha et bilde av templet på alle soverom.
- Studere generalkonferansetalene.
- Besøke de eldre, og være en god nabo.

Velg én ting fra listen som du kan gjøre denne måneden.

Hva vil du gjøre? ■

Alma omvendte seg

Alma var en av den ugudelige kong Noahs prester. Han hørte profeten Abinadi undervise om budene. Alma visste at han trengte å forandre livet sitt og følge Gud istedenfor å gjøre ugudelige ting. Han skrev ned det Abinadi underviste. Han begynte å undervise andre i evangeliet. Senere stiftet han familie og kalte en av sine sønner Alma.

Jeg var keeper, og gjorde en god jobb. Så husket jeg at jeg måtte omvende meg fordi jeg sa noe stygt i går. Jeg måtte gjøre det, men jeg var midt i fotballkampen. Så husket jeg noe. Man kan be hvor som helst! Da jeg hadde bedt, føltes det godt å ha omvendt seg.

Peter G., 8 år, Utah, USA

Damon B., 8 år, Utah, USA

Klipp, brett og ta vare på dette utfordringskortet!

Jeg kan omvende meg!

- Lær Mosiah 18:9 utenat.
- Skriv eller tegn noe profeten sa på generalkonferansen.
- Velg én måte du kan forandre deg til det bedre på. Prøv å gjøre det denne måneden.
- Jeg utfordrer meg selv til å...

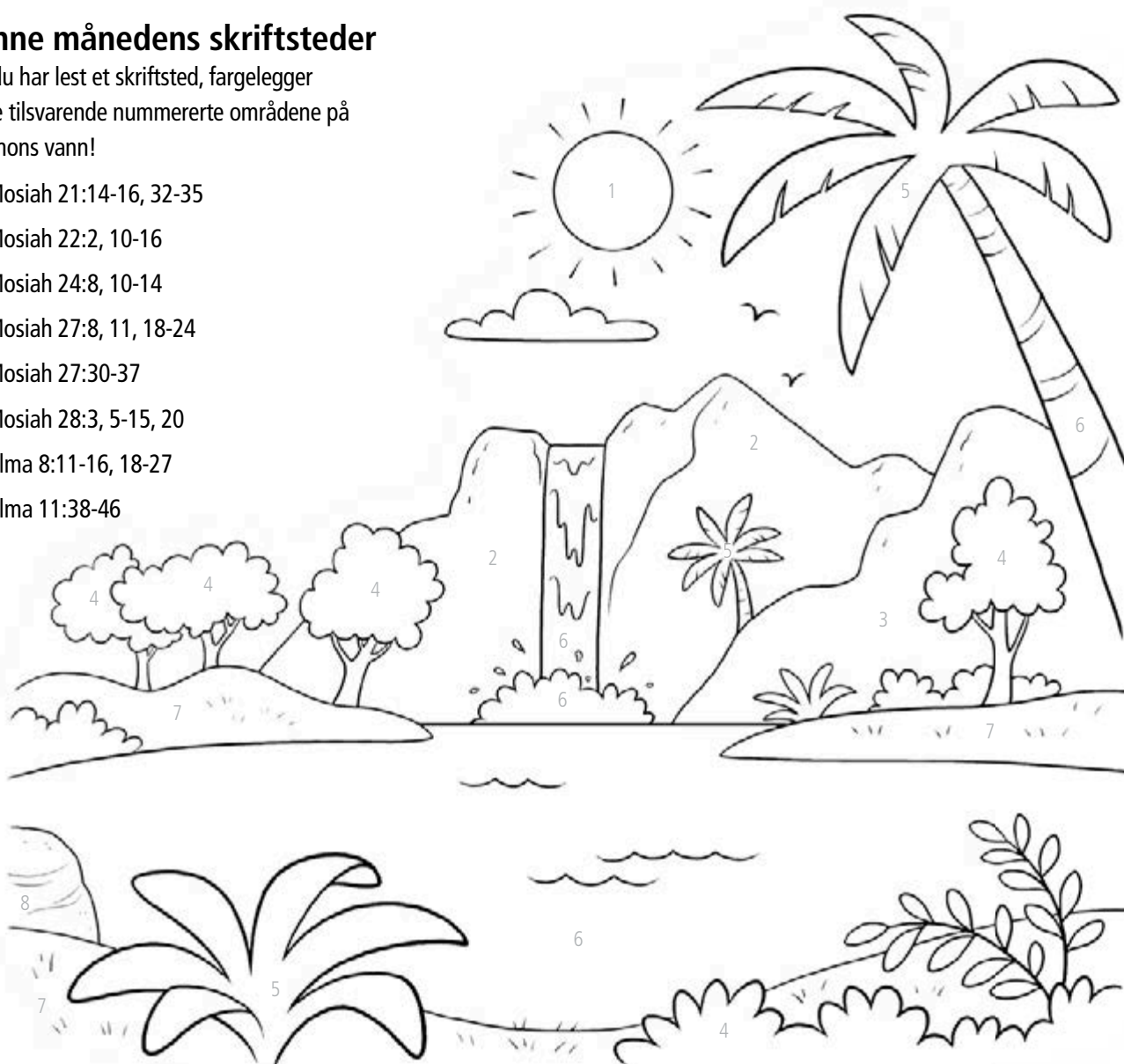
_____

ALMA

Denne månedens skriftsteder

Når du har lest et skriftsted, fargelegger du de tilsvarende nummererte områdene på Mormons vann!

- 1 Mosiah 21:14-16, 32-35
- 2 Mosiah 22:2, 10-16
- 3 Mosiah 24:8, 10-14
- 4 Mosiah 27:8, 11, 18-24
- 5 Mosiah 27:30-37
- 6 Mosiah 28:3, 5-15, 20
- 7 Alma 8:11-16, 18-27
- 8 Alma 11:38-46

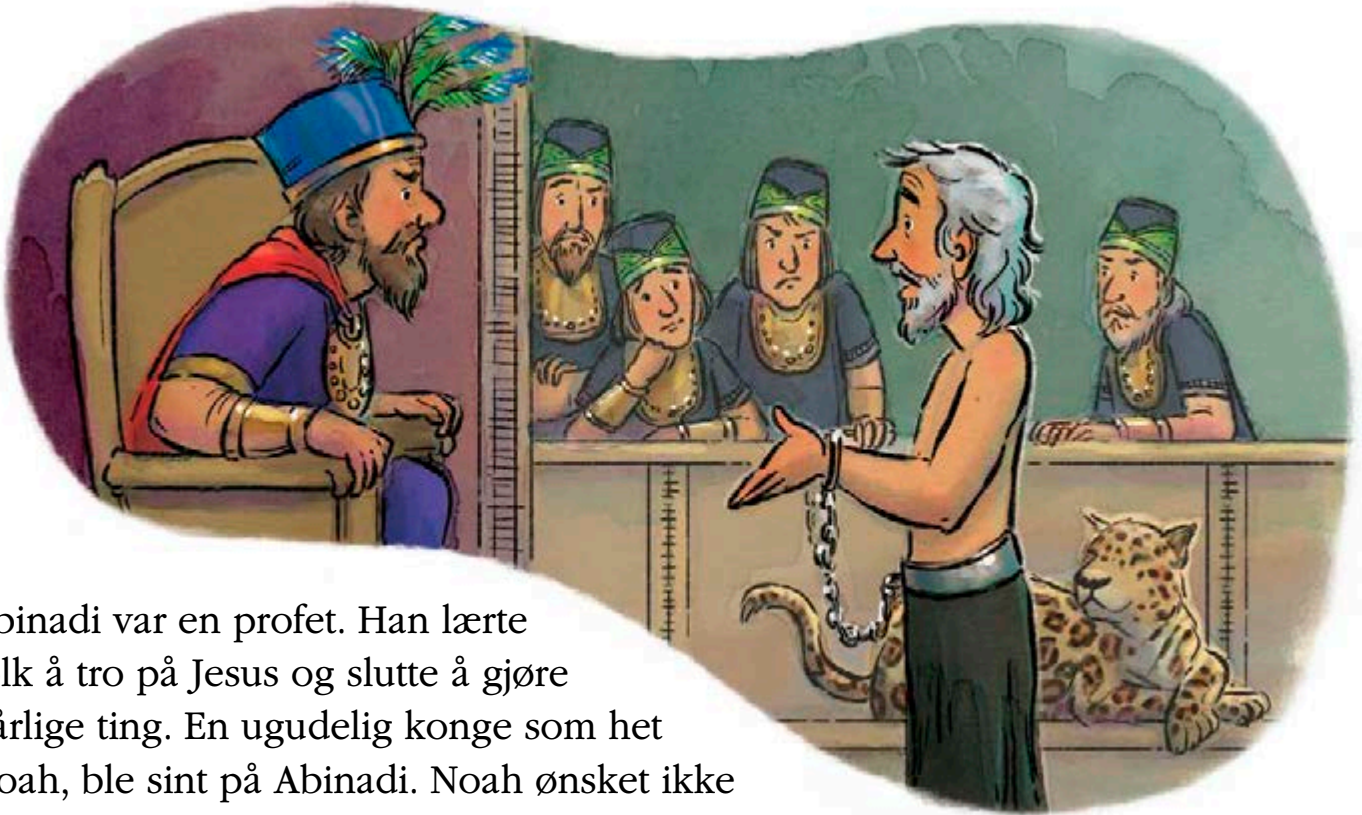

Mormons vann

Alma gjemte seg for den ugudelige kong Noah nær et fredelig sted som ble kalt Mormons vann. Mange kom for å høre Alma undervise i evangeliet. De ønsket å bli døpt. Da Alma døpte dem, ga folket de samme løftene og inngikk de samme paktene som vi gjør når vi blir døpt. Du kan lese mer om disse løftene på neste side. ■

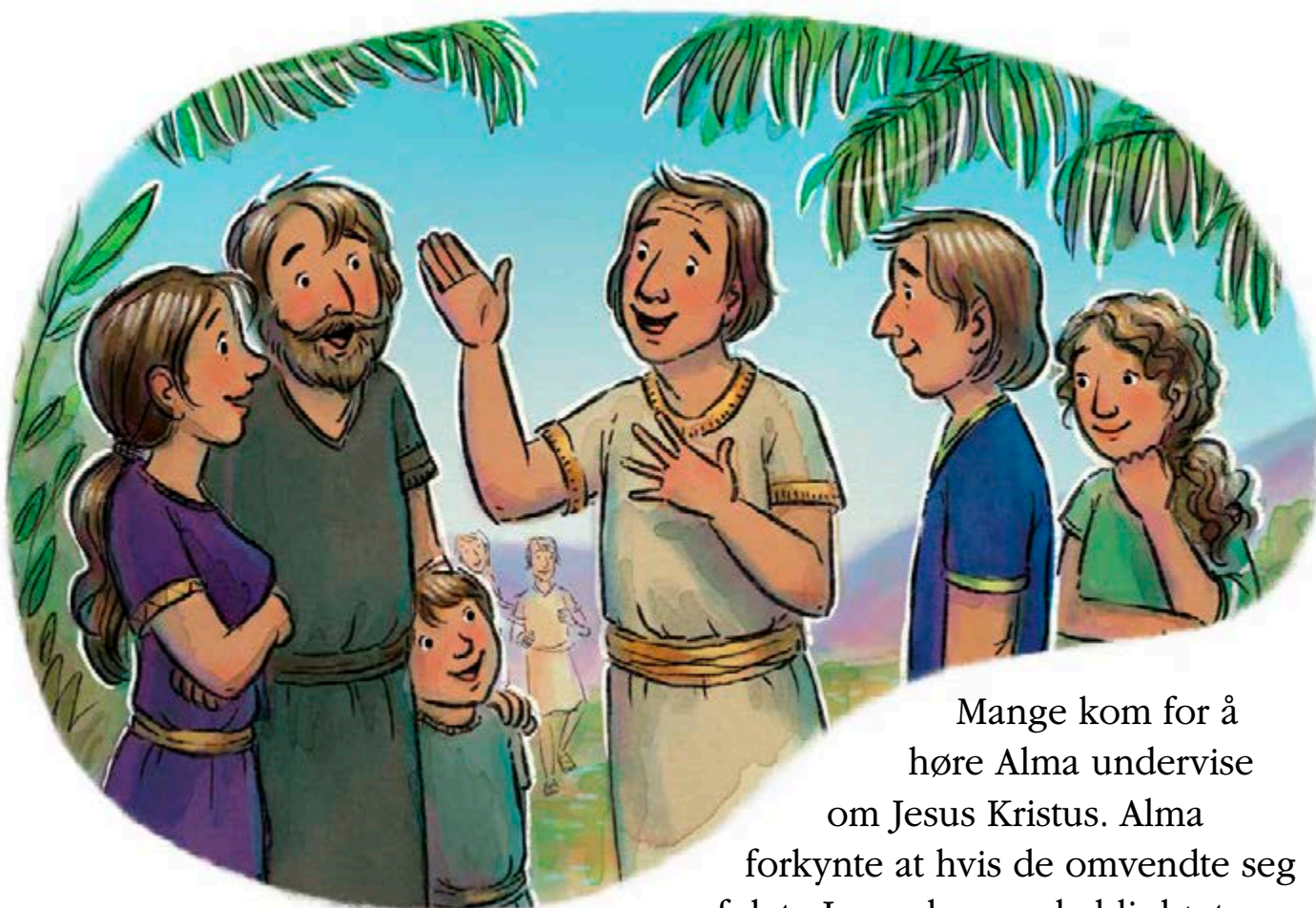
Alma døper mange

Abinadi var en profet. Han lærte folk å tro på Jesus og slutte å gjøre dårlige ting. En ugudelig konge som het Noah, ble sint på Abinadi. Noah ønsket ikke å omvende seg.

En mann som het Alma, trodde Abinadi. Han flyktet sin vei og gjemte seg for den sinte kongen. Han angret på at han hadde gjort gale ting, og han omvendte seg, akkurat slik Abinadi hadde undervist.

Mange kom for å høre Alma undervise om Jesus Kristus. Alma forkynte at hvis de omvendte seg og fulgte Jesus, kunne de bli døpt.

Folket klappet av glede. De lovet å trøste andre. De lovet å elske Gud og fortelle andre om ham. De var klare til å bli døpt.

En etter en døpte Alma folket. De var svært glade for å bli medlem av Jesu kirke.

Når vi blir døpt, gir vi de samme løftene som Almas folk gjorde. Og vi blir også medlem av Jesu kirke! ■

Fra Mosiah 16-18.

Sabbaten er en spesiell dag

ILLUSTRASJON: APRYL STOTT

Av president
George Q. Cannon
(1827-1901)

Førsterådgiver i Det første presidentskap

SØK ÅNDELIGE GAVER

Hvor mange av dere søker disse gavene som Gud har lovet å gi?

Enhver mann og kvinne i Kristi kirke kan motta Åndens gaver ifølge sin tro og Guds vilje ...

Hvor mange av dere... søker disse gavene som Gud har lovet å gi? Hvor mange av dere, når dere bøyer dere for deres himmelske Fader i familien eller på deres hemmelige steder, ber om å motta disse gavene? Hvor mange av dere ber Faderen i Jesu navn om å åpenbare seg for dere ved denne kraft og disse gaver? Eller går dere dag etter dag, som en dør som dreier på hengslene, uten å føle noe om emnet, uten å utøve tro, tilfreds med å være døpt og være medlem av Kirken og hvile der, idet dere tror at deres frelse er sikret fordi dere har gjort dette? ...

Jeg vet at Gud er villig til å helbrede de syke, at han er villig til å gi gaven å kunne skjelne ånder, visdommens gave, kunnskapens

og profetiens gave, og andre gaver som måtte trenges. Hvis noen av oss er ufullkomne, er det vår plikt å be om den gaven som vil gjøre oss fullkomne. Har jeg ufullkommenheter? Jeg er full av dem. Hva er min plikt? Å be Gud gi meg de gaver som vil rette opp disse ufullkommenhetene. Hvis jeg er en hissig mann, er det min plikt å be om nestekjærlighet, som er tålmodig og velvillig. Er jeg en misunnelig mann? Da er det min plikt å søke nestekjærlighet, som ikke misunner. Slik er det med alle evangeliets gaver.

De er til i denne hensikt. Ingen burde si: "Jeg kan ikke noe for det. Det bare sånn jeg er." Han er ikke rettferdiggjort i dette, av den grunn at Gud har lovet å gi styrke til å rette opp i disse tingene, og å gi gaver som vil utslette dem. Hvis en mann mangler visdom, er det hans plikt å be Gud om visdom. Det samme gjelder også alt annet. Dette er Guds plan med hensyn til sin kirke. Han ønsker at hans hellige skal bli fullkommengjort i sannheten. I denne hensikt gir han disse gavene og skjenker dem til dem som søker etter dem, for at de kan være et fullkomment folk på jorden, til tross for deres mange svakheter, fordi Gud har lovet å gi de gaver som er nødvendig for deres fullkommenhet. ■

Fra The Latter-day Saints Millennial Star, 23. april 1894, 258-61; tegnsætning og bruk av store bokstaver standardisert.

INNSIKT

Hvordan vokser den tidlige tro til kunnskap og et vitnesbyrd?

“Jeg kan ikke huske at ikke har trodd på vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Jeg har elsket dem siden jeg lærte om dem av min engleaktige mor, som leste fra Skriftene og historier fra evangeliet. Denne tidlige troen har nå vokst til kunnskap og vitnesbyrd om en kjærlig himmelsk Fader som hører og besvarer våre bønner.”

Eldste Ronald A. Rasband i De tolv apostlers quorum, “Jeg står helt forundret,” *Liahona*, nov. 2015, 90.

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

Gjenkjenn Satans etterligninger

s.44

Her er én viktig måte å skjelne mellom Satans løgner og Herrens sannheter på.

FOR UNGDOM

SELV OM

DU ER SJENERT

s.60

Har du noen gang vært for sjenert eller redd til å dele evangeliet med andre? Her er tre forslag.

FOR BARN

Følg profeter og apostler

s.72

Hva er én ting du kan gjøre denne måneden for å følge profeten, president Thomas S. Monson?

4 0213284170 2

NORWEGIAN

JESU KRISTI
KIRKE

AV SISTE DAGERS HELLIGE